LICHIDATORUL

JOHN GARDNER

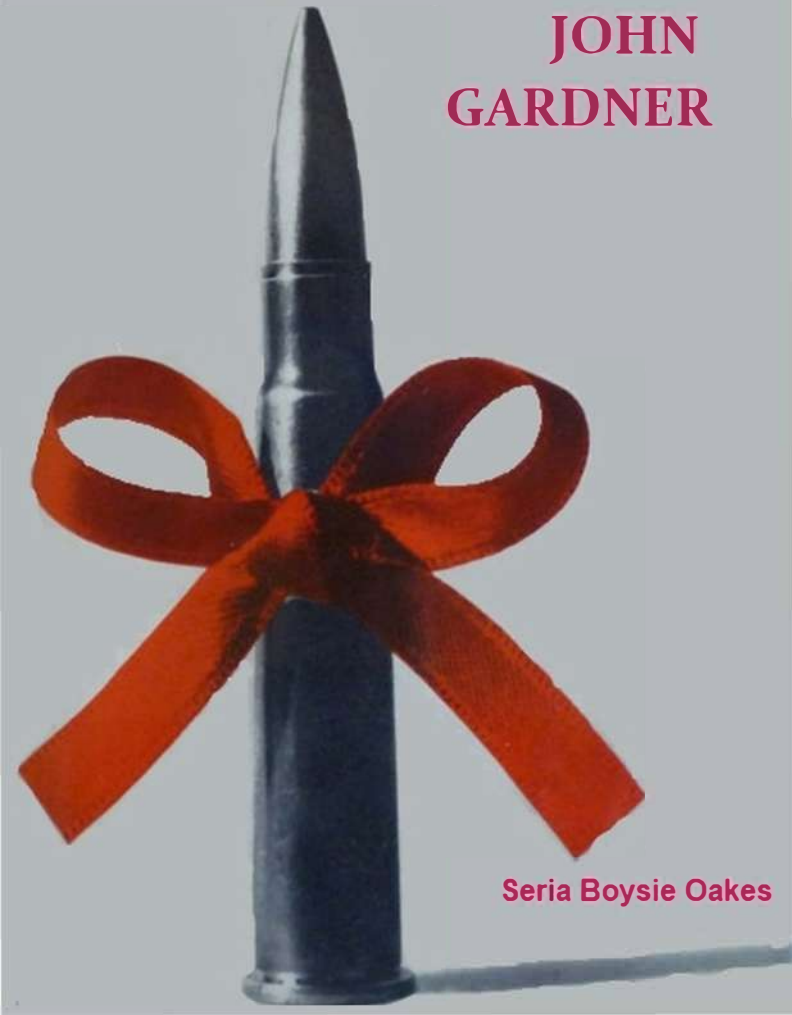

Seria Boysie Oakes

JOHN GARDNER

EDITURA TAINA
BUCUREȘTI — 1991

PROLOG

Paris, august 1944

Mostyn își apăra viața. Îl azvîrlise deja de două ori pe cel mic în rigolă, dar acum trebuia să îi înfrunte pe amîndoi: cel mic încerca să-i înlănțuie brațele în timp ce mîinile celuilalt i se apropiau de gît. Oboseala începea să se facă simțită, era transpirat și era furios pentru că s-a lăsat astfel prins. Altă dată va învăța să nu mai renunțe la gardă în timpul unei acțiuni.

Dimineața văzuse tancuri englezești în Place de la Concorde. S-a întors fluierînd în apartamentul lui Jacques — avea din nou toată viața înainte. Acțiunea era aproape încheiată — și iată-l atacat de cei doi oameni pe care îi evitase cu atîta grijă în timpul ultimelor șase săptămîni. Era o greșeală de neiertat.

Cel gras îl apucă de gît; era lipit de zid, își împingea bărbia spre piept pentru a-și feri gîtlejul de mîinile mari și fierbinți, și simțea în ceafă răceala cărămizilor.

Dar individul cîștiga; totul în jur devenea roșu. Abia mai putea să respire, durerea începuse să-i paralizeze umerii și brațele, dar se zbătea încă, cu disperare, într-un ultim efort de a se elibera. Ce moarte stupidă — pe o străduță, nu departe de bulevardul Magenta, într-o splendidă după-amiază în care întreg Parișul își sărbătorește eliberarea.

Un ultim efort. Ajutîndu-se de brațe, se ridică, izbi cu picioarele și își înfipse genunchiul între picioarele grăsanului. Își simți rotula înfigîndu-se într-o carne moale. Omul scoase un strigăt ascuțit și se retrase, scoțînd o înjurătură în germană, înainte de a se repezi din nou. Cu colțul ochiului, Mostyn zări ceva strălucind în capătul străzii. Întoarse capul cu repeziciune, fără a-i pierde din ochi pe cei doi.

Noul venit intră într-un con de umbră din colțul străzii. Mostyn strigă — uimit de falsitatea vocii sale, gîtuită de spaimă: „Ajutor! Sînt englez! Ajutor! Serviciul secret!"

Cel gras întoarse capul, alarmat și surprins. După o clipă de ezitare, începu să se retragă. Cel mic își pierdu echilibrul, încercînd să se îndepărteze de zid pentru a-și urma însoțitorul.

N-au avut timp să facă decît cel mult cîțiva pași. Pentru Mostyn, care gîfîia sprijinindu-se de zid, detunăturile au răsunat ca niște lovituri de tun. Cei doi nemți s-au prăbușit ca doi saci cu rufe murdare — cel gras cu fața în jos, cu o pată roșie lărgindu-se la baza gîtului, iar cel mic întins pe spate, cu un glonț în gît iar în ochi cu expresia de reproș și surpriză a celui care l-a întîlnit pe Dumnezeu fără să fi fost pregătit pentru aceasta.

Mostyn îl privi pe salvatorul său. Era un sergent din echipajul unui tanc, avînd în vedere port-hartul și binoclul pe care le avea agățate de gît. Colt-ul său părea acum prea mare pentru el; un firișor subțire de fum albăstrui ieșea de pe gura țevii.

Dar ochii sergentului îi tăiară răsuflarea lui Mostyn, încreținduu-i pielea; de un albastru metalic și rece, ei contemplau cele două corpuri cu o imensă satisfacție.

Mostyn a știut întotdeauna să citească adevărul în ochii celorlalți. Totul era foarte clar. Acest om, un per-

fect tehnician al crimei, s-a amuzat trăgînd doar din plăcerea de a ucide. Era, gîndi Mostyn, un asasin înnăscut.

Sergentul continua să privească cele două corpuri, cu un zîmbet înghețat în colțul gurii. „E de preferat să nu fie pierdut din vedere", gîndi Mostyn. „Ar mai putea fi de folos".

1

LONDRA

Sîmbătă 8 iunie 1963

Boysie Oakes își trece ușor aparatul de ras peste spuma rămasă sub bărbie, apoi își mîngîie pielea netedă a obrazului. După ce își șterge fața de spumă, se oprește și privește în oglindă, încercînd să descopere cel mai mic semn de oboseală sau de emoție.

Pentru un bărbat de patruzeci de ani, Boysie se găsește într-o formă perfectă. Nici cel mai mic rid nu i se poate descoperi pe gît sau în colțurile ochilor. În schimb gura, cu colțul stîng ușor ridicat, nu mai păstrează expresia senzuală de altădată. Își întoarce capul și își privește profilul pe care o femeie l-a numit „profil Mona Lisa". Ochii săi albaștri și duri sînt la fel de limpezi ca la vîrsta de cincisprezece ani. Timpul nu i-a subțiat sprîncenele și nu i-a decolorat părul, singura concesie făcută vîrstei fiind tîmplele ușor grizonate.

Boysie își varsă cîteva picături de loțiune Onyx în palma stîngă, trecîndu-și apoi cu repeziciune degetele lungi peste obraji și peste bărbie. Clipește ușor deoarece loțiunea înțeapă, pătrunzînd în pori, iar aroma îi gîdilă nările.

După ce își aranjează obiectele de toaletă în dulapul de sticlă, se îndepărtează de oglindă și își trece degetele

mîinii stîngi peste maxilarul proaspăt ras, neted ca nylonul întins pe gambele unei femei. Tenul său — bronzat de jumătatea de oră cotidiană în fața lămpii cu neon — este la fel de neted și curat ca o piele bine ceruită.

Boysie părăsește camera de baie, traversează culoarul acoperit de mochetă și intră în camera mică dar luxoasă. Brubeck și orchestra sa aduc improvizația pe tema *There's a place for us*. Se produce un zgomot ușor și pe platan alunecă discul următor: în apartament se răspîndește pacea fluidă a Variațiunilor lui Goldberg, de Bach. Tempo-ul liniștit al clavecinului îl umple mai mult ca oricînd de sentimentul norocului său.

În urmă cu zece ani nici măcar nu auzise de *Variațiunile lui Goldberg*, nici măcar de Matisse — una dintre pînzele originale cu desen linear și culori strălucitoare fiind suspendată deasupra tabliei alb-argintii a patului dublu.

Boysie își aprinde o țigară și se uită satisfăcut în oglindă: corpul său zvelt își păstrează vigoarea intactă. Cu un aer studiat, cu tricoul albastru și în șort, ar putea să pozeze cu succes pentru orice reclamă din ziarele de duminică.

Îndepărtînd acest gînd măgulitor, trage adînc din țigară, o așează în scrumieră — lîngă exemplarul unei ediții de lux din *Kama Sutra* — și îmbracă o cămașă de culoarea untului, de o foarte bună calitate. Trăgînd un sertar, alege o cravată cafenie, din mătase de Thailanda, în ton cu costumul în nuanțe cafenii. Exercițiile complicate ale lui Johann-Sebastian continuau să inunde camera.

Multe lucruri s-ar putea spune despre Mostyn — se gîndea Boysie potrivindu-și cureaua — dar mai ales acela că este un ticălos. Îi datora mult lui Mostyn.

Din clipa în care a semnat Legea Secretă, acea bucată de hîrtie care a făcut din el sclavul Departamentului Securității, în fața sa a apărut o lume complet nouă. Artă, literatură, muzică, teatru, mîncăruri alese, băuturi fine și, bineînțeles, un salariu de 4 000 de lire anual, cu gratificații asigurate, și un Jaguar alb cu caroserie specială.

Odată îmbrăcat, se uită la ceas; este zece și jumătate. Trebuie să plece. Pentru a doua oară în timpul dimineții, simte un gol în stomac, ceea ce i se întîmplă întotdeauna înainte de a se urca în avion. Intră în sufragerie, unde îl așteaptă valiza gata pregătită, ia două înghițituri de Courvoisier și apasă butonul de la sertarul secret al biroului. Acolo se află micul pistolet cu mînerul împodobit cu perle. Verifică încărcătorul, își strecoară arma în buzunarul interior și își strecoară în buzunar trei încărcătoare de rezervă. „Mostyn ar face o criză dacă ar afla de existența acestui pistolet", se gîndi Boysie. Rarele accese de furie ale lui Boysie erau cauzate de interdicția de a purta armă în timpul unei misiuni. Dar între ceea ce Mostyn — locțiitor al comandantului serviciului de securitate — și Boysie credeau unul despre celălalt, și în realitate, era o diferență uriașă. Iar micul pistolet era mai puțin o armă, și mai degrabă o farsă adresată lui Mostyn. Deși Boysie simțea fiori reci ori de cîte ori se gîndea cu seriozitate la consecințele descoperirii micului său secret.

Telefonul începu să sune. Trebuia să fie Iris. Ridică receptorul și îi auzi vocea catifelată:

— Boysie?

— Da, iubito!

Doar auzind-o, se simțea emoționat.

Legătura lor — întreruptă din cînd în cînd de misiunile sale — dura deja de șase luni, fără a se rezuma la

o seară la barul Savoy urmată de o vizită, fără remuşcări, în dormitor.

Evident, Boysie s-a simţit uneori frustrat dar jocul i s-a părut amuzant şi, dacă totul va merge bine, ziua de astăzi se va sfîrşi într-un hotel de pe malul Mediteranei. Doar nu pleca în fiecare zi să petreacă un week-end cu secretara personală a lui Mostyn. „Să sperăm că merită riscul", se gîndi el.

— Boysie? Acum ies din apartament. Cum te simţi?

— Minunat, iubito. Nu-ţi face griji, îl anunţ imediat pe ofiţerul de serviciu.

— Crezi că va fi bine?

— Nu te nelinişti, ţi-am mai spus. Şeful tău nu apare niciodată sîmbăta înainte de prînz, iar atunci noi vom fi în avion. Stomacul său se strînse din nou. Nu primi nici un răspuns, şi crezu că ea a închis:

— Iubito?

— Da, Boysie.

— Nu uita, te rog! Nu trebuie să arăţi că mă cunoşti! Aşează-te în partea din faţă, eu voi sta pe un fotoliu din spate. Ne întîlnim ca din întîmplare în staţia de taxi din faţa aeroportului din Nisa. Ai înţeles?

— Mda.

— Traversezi holul de la vamă şi după ce treci dincolo de uşă...

— Ştiu, Boysie... am mai fost acolo...

— Şi unde ai mai fost, iubito?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Sigur. Tu eşti nerăbdătoare?

— Bineînţeles.

— Vorbeşti precum o soţie, iubito.

— Pe curînd, Boysie.

Cu același aer degajat, surîzînd, Boysie formă numărul de la Whitehall. La celălalt capăt al firului răspunde o femeie cu vocea fermă:

— Mandrake Club. Parola.

— Am un tichet de rezervare. Numărul Doi, vă rog. Trebuia să fie prudent, în eventualitatea că Mostyn a venit mai devreme decît de obicei.

— Doriți cu Numărul Doi în persoană?

— Da.

— Încă nu a sosit.

— Bine. Atunci dați-mi Douăzeci și cinci.

— Perfect. O clipă. Se auzi vocea unui bărbat:

— Douăzeci și cinci. Permanență.

— Sînt „L", spuse Boysie.

— Da. Te ascult, „L".

— Am o permisie și vreau...

— O secundă. Urmă o pauză.— Da, am verificat, aveți o permisie.

— Vreau doar să anunț că voi pleca din țară pînă marți dimineață. În caz de urgență puteți să mă găsiți la hotelul Miramont din Menton, Alpes-Maritimes, sub numele meu.

— În regulă. Mulțumesc, „L". Ai grijă de tine.

— Asemenea. În gînd, Boysie îi trînti o înjurătură. Zîmbind, așeză receptorul în furcă.

Într-un imobil gri de lîngă Whitwhall, un tînăr în cămașă, așezat în fața cîtorva telefoane face o însemnare: „Ora zece și treizeci și opt. A telefonat „L". Va fi în străinătate de astăzi pînă marți dimineață. Adresa, hotelul Miramont, Menton, Alpes-Maritimes, Franța, sub numele său. Notă în atenția colonelului Mostyn, transmisă de ofițerul de serviciu." Acesta îi trecu foaia, peste birou, secretarei blonde așezate în fața mașinii de scris. Ea surîse triumfătoare și introduse o hîrtie în mașină. Ofițerul de serviciu al Serviciului Securității

privi în gol și începu din nou să viseze la posibilitatea de a convinge blonda să-și petreacă duminica în apartamentul lui din Knightsbridge — speranță deșartă, căci știa bine că întîlnirile în afara serviciului erau contrare regulamentului.

Fără îndoială, Boysie este înghețat de frică. Este un lucru care l-a îngrozit mereu: să se urce într-un avion. Întotdeauna în momentul decolării era cuprins de panică. Înainte de a-și prinde centura, închise ochii, cuprins de o viziune halucinantă: Comet-ul ajunge la capătul pistei, roțile se desprind de la sol și avionul începe să se înalțe cînd, deodată, la 100 de metri înălțime, se produce o zguduitură puternică datorată opririi unui motor sau unei erori de pilotaj.

După un moment de liniște avionul se năpustește șuierînd spre pămînt, ca un monstru de mucava. Boysie aude chiar urletele celorlalți pasageri, imaginîndu-și bulgărele de foc și de metal încolăcit. În minte îi apar titlurile ziarelor din ediția de seară (CATASTROFĂ PE AEROPORTUL DIN LONDRA) și fotografia familiară a unui accident — un fuselaj dezgolit înălțîndu-se către cer, un norișor de fum în jurul cizmelor unui pompier iar mai jos, în coloana a șaptea, numele său trecut cu litere groase pe lista victimelor.

Își șterge fruntea acoperită de broboane de sudoare și clipește de cîteva ori, orbit de soarele ce pătrundea prin hublou. Are mîinile anormal de fierbinți și simte un gol în stomac.

Nu îndrăznește să privească în jur. O privire superficială în timp ce avionul rula pe pistă îi fusese de ajuns.

Nici unul dintre ceilalți pasageri nu era îngrijorat de prăbușirea iminentă a avionului. Erau calmi, destinși și dornici să sporovăiască. Acesta era gîndul cel

mai umilitor — banalul sentiment de solitudine printre aceste creaturi insensibile.

Sala de așteptare din Tokyo avea chiar pe unul din pereți un afiș cu un text sinistru: ULTIMUL ZBOR. Întotdeauna își spunea că frica este anormală. Trebuia să se gîndească la altceva. Statisticile arată că posibilitatea de a muri într-un accident de avion este minimă: chiar mai mică decît în cazul traversării lui Piccadilly Circus.

La fiecare zbor, Boysie trecea printr-o astfel de criză. Și de fiecare dată își propunea să nu se mai urce în alt avion. Dar în meseria lui, lucrurile erau întotdeauna neașteptate și oamenii nerăbdători. Doar cu o săptămînă în urmă — în timpul unui salt de la Londra la Manchester — a stat lîngă un bărbat care, palid și cu ochii pe jumătate închiși, a murmurat tot timpul: „Ultima dată cînd am mers cu avionul, am fost singurul supraviețuitor."

Se întreba dacă Iris își dădea seama de temerile sale. Ce-ar gîndi dacă ar afla că Boysie Oakes — Lichidator al Serviciul Special — tremură numai la gîndul de a se urca într-un avion?

— Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, comandantul Andrews și echipajul vă urează „Bine ați venit" la bordul acestui Comet al British European Airways. Vom decola peste cîteva minute, cu destinația Nisa. Vom zbura la o înălțime de croazieră de... Însoțitoarea de bord rosti cîteva cuvinte în engleză și în franceză. Boysie se schimbă la față cînd o auzi cerînd pasagerilor să citească instrucțiunile de salvare, precizînd că nu este vorba decît de „o măsură de securitate".

În cabina de pilotaj se efectuau mai multe operațiuni preliminare începerii zborului — „...punerea în funcțiune a indicatoarelor, inversoarelor, verificarea supapelor de combustibil, stația radio..." Cînd turnul

de control a anunțat „liber la decolare", comandantul întoarse avionul și uriașa săgeată argintie luă un viraj strîns pentru a se plasa pe calea de rulaj, înainte de a se avînta spre înălțimi.

— Gata, pornim. Comandantul Andrews se întoarse către copilot: — Dă drumul la gaz. Inginerul de zbor se aplecă între cele două scaune de pilotaj și apucă manșa de zbor, împingînd maneta pînă la refuz.

— Presiune maximă.

— Rulaj.

Avionul începe să ruleze, turometrul indicînd 8 000; viteza crește; orizontul este în continuare imobil; indicatoarele anemometrului oscilează fără încetare iar copilotul strigă, pentru a se face auzit:

— Viteza... o sută de noduri... Urcă!

Andrews trage către el maneta care comandă eleroanele. Avionul se desprinde de sol și începe să ia altitudine.

— Cuplează antizgomotul. Comandantul folosește întreaga putere a Comet-ului pentru a-l azvîrli în cîteva secunde la cinci sute de metri înălțime, oprind zgomotul teribil care pune la încercare nervii celor din vecinătatea aeroportului.

Palid, Boysie înșfacă punga de hîrtie din plasa scaunului din față și varsă cu zgomot. Vecinul său întoarce capul, jenat.

Mai tîrziu, cînd dispare semnalul luminos — PRINDEȚI CENTURILE, FUMATUL INTERZIS — stewardesa îi schimbă sacul de hîrtie cu un coniac mare, ca să-i mai liniștească nervii.

— Am mîncat prea mult aseară, spune Boysie, prea puțin convingător. Nu m-am simțit bine toată dimineața.

Vecinul său privi cu subînțeles către stewardesă; Boysie își aplecă scaunul, închise ochii și încercă să facă abstracție de zgomotul motoarelor.

Ca întotdeauna în momentele de angoasă și de tensiune, buzele lui Boysie încep să tremure — trimițînd un val de obscenități la adresa lui Mostyn, considerat ca unicul responsabil pentru toate necazurile sale.

Încet, încet, ca și cum invectivele ar fi fost un calmant, începe să se destindă. Dincolo de toate îl așteaptă Iris — încîntătoarea, minunata, Iris cea suplă și cu părul roșu.

Își aprinde o țigară folosind bricheta cu monograma B.O. și trage adînc din ea, privind silueta zveltă a stewardesei, aplecată către pasagerul din față. Dacă Boysie și-ar imagina măcar necazurile care vor rezulta din escapada sa pe Riviera, l-ar ruga în genunchi pe comandant să se întoarcă la Londra.

Într-o vilă cochetă construită pe terasa unde cornișa inferioară se înclină pentru a face loc stațiunii Beaulieu-sur-mer — între Nisa și Monaco — un bărbat cu numele de Sheriek tocmai închide telefonul.

— Dragă, oamenii din Londra sînt într-adevăr uimitori, se adresează el fetei ocupate cu aranjarea unghiilor de la piciorul drept. Sosește. Din păcate, însoțit de o femeie, dar acesta e doar un detaliu.

Sheriek continuă, cu același accent enervant de calm:

— A plecat, de asemenea, coordonatorul operației — cineva foarte important. Acum este rîndul nostru, dragă, și nu trebuie să ne grăbim; bei ceva?

La aeroportul din Londra, un tînăr îmbrăcat într-un costum gri, telefonează la Whitehall și cere legătura cu „Numărul Doi!"

Comet-ul survolează coasta, în direcția Nisa.

2

Sîmbătă 8 iunie 1963

MOSTYN

După cinci minute de la decolarea avionului James George Mostyn tuna și fulgera la adresa lui Boysie Oakes, care era un nemernic. Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, adăugă că Iris MacIntosh era o tîrfă.

Telefonul suna în timp ce Mostyn deschidea ușa biroului, și nu îi acordă decît cîteva invective lui Iris înainte de a-și aminti că era week-end-ul său liber. Soneria era straniu de insistentă încît, renunțînd la rutina obișnuită, se întoarse și ridică receptorul de pe birou, ridicîndu-și ușor vîrful melon-ului cu mînerul umbrelei negre.

— Mostyn! lătră pe un ton care însemna că interlocutorul a ales cel mai prost moment pentru o conversație.

— Zbor, mormăi o voce la celălalt capăt al firului.

— Cine? Erau mai mult de două sute de astfel de parole pe care el trebuia să le cunoască, în calitate de locțiitor al comandantului Securității Speciale — în ciuda turului de forță pe care îl reprezenta schimbarea — de altfel obișnuită — a codurilor individuale. Dar acest cuvînt era ușor de găsit, în ciuda migrenei pe care Mostyn o avea încă de dimineață. Recepția de la ambasadă, din noaptea precedentă, se terminase cu o partidă de gimnastică deocheată în tandem, deloc dezagreabilă

— în care ex-soția unui deputat conservator, învins în alegeri, a jucat un rol considerabil și epuizant.

— Zbor. Vocea repetă desemnarea oficială a permanenței de la aeroportul din Londra.

Mostyn trase una dintre înjurăturile sale legendare pe care Martin, omul de la aeroport, le cunoștea încă de acum doi ani, pe cînd era încă la Școala de Antrenament. Aruncă o privire în afara cabinei, pe holul principal, și scoase un suspin.

Mostyn se instală mai bine pe marginea biroului — era un om scund de cincizeci și unu de ani, avînd ochii închiși la culoare și șireți ai unui șoarece de apă.

— Cu ce te putem noi ajuta, dragă Zbor? Ca întotdeauna, vocea avea un aer ușor amenințător. Martin începu să se îndoiască de utilitatea raportului său.

— Probabil nu e nimic grav, dar cred că ar trebui să știți.

— Niciodată nu vei fi destul de conștiincios, Zbor.

— Unul dintre cei mai buni agenți ai dumneavoastră tocmai a plecat din țară.

— Numai atît? Mostyn știa că trei dintre agenți au fost trimiși în străinătate în timpul week-end-ului, și primul lui gînd a fost că Centrul a uitat să-l anunțe pe Zbor de aceasta. Va trebui să sancționeze pe cineva pentru neglijență.

— Este vorba despre „L".

Injecția cu o seringă hipodermică ar fi produs asupra lui Mostyn același efect. Tot corpul i se crispă, surîsul plin de condescendență îi dispăru, iar bărbia îi căzu în piept. Cînd vorbi din nou, vocea îi devenise oficială:

— Cine?

— „L".

— Cînd?

— Acum cîteva minute.

— În ce direcție?

— Nisa, cu un Comet al B.E.A. Cred că...
— O clipă.

Pălăria și umbrela erau aruncate pe covor și Mostyn trecuse de partea cealaltă a biroului, înainte ca Martin să termine ceea ce avea de spus. Își scoase cheile din buzunar și se pregătea să deschidă sertarul cu documente „confidențiale", în timp ce ochii îi alunecară pe nota ofițerului de serviciu, aflată deasupra teancului de hîrtii de pe birou. Parcurse rapid mesajul și dădu semne de ușurare. „...în străinătate... pînă marți dimineața... Hotel Miramont... în permisie." Sigur — acum își amintise — Boysie nu era de serviciu.

— E-n regulă, Zbor. Vocea sa redevenise normală. E liber.

Dar în același timp, povestea îl puse pe gînduri. Întotdeauna se temea de inițiativele lui Boysie. Deodată o sonerie de alarmă se declanșă undeva; în acea parte a spiritului guvernată de al șaselea simț. Nu avea timp să-și facă o imagine clară asupra situației, dar ceva nu era clar în legătură cu această plecare a lui Boysie. Ce dracu, doar era la birou cu o zi în urmă. Nu spusese nimic pînă în acel moment. De ce această plecare bruscă?

— Mai e ceva.

— Da? Mostyn era foarte atent.

— Ei bine, nu cred că e important, dar am mai recunoscut un pasager...

— Da. Mostyn era din ce în ce mai neliniștit.

— Hm... secretara dumneavoastră, Iris...

— MacIntosh!... Iris MacIntosh! Ridica glasul, înroșindu-se la față.

— Iris în același avion cu „L"?

— Da, dar nu erau împreună...

— Ha! pufni Mostyn.

— ...De fapt, i-am văzut în hol, nu au vorbit unul cu celălalt.

— Tocmai asta este dovada.

— Păreau că nici nu se cunosc.

Mostyn lăsă să-i scape un cuvînt foarte grosolan.

Imediat după ce închise receptorul, izbucni zgomotos la adresa naşterii lui Boysie şi a moralei lui Iris. Zbiera atît de tare încît fata grăsuţă cu sîni mari, înghesuiţi într-un sutien prea mic, (cea pe care locţiitorul părea să o aleagă întotdeauna dintre rezerve, în lipsa lui Iris) introduse capul prin uşa întredeschisă.

— Aţi chemat, domnule colonel?

— Nu, n-am chemat, şuieră Mostyn, dar dacă tot eşti aici ar fi mai bine să cobori şi să-mi aduci dosarul de securitate al lui Iris. Aşteaptă! Semnă o cerere de informaţii şi i-o azvîrli.

Hîrtia pluti prin cameră, fata repezindu-se să o prindă. Sînii îi tresăltară în bluza pictată roşu cu alb, descriind cîteva parabole. De ce fetele grase poartă întotdeauna bluze imprimate? se întrebă Mostyn.

După ce secretara ieşi din cameră, el îşi luă capul în mîini şi se concentră asupra situaţiei. Oare ce se întîmplase cu ei? Cunoşteau amîndoi regulamentul. Din partea lui Boysie, nu putea fi vorba doar de o distracţie. Regulamentul era categoric:

Membrii personalului civil ai Departamentului, aflaţi pe primul nivel de activitate, nu sînt autorizaţi (conform secţiunii B, paragraful I din regulile permanente ale Securităţii Speciale) să comunice cu bună ştiinţă, să întreţină relaţii sau să participe la reuniuni publice sau particulare cu membri ai Departamentului din serviciul activ, sau să se întîlnească cu aceştia în afara obligaţiilor sau locurilor cunoscute şi prescrise de superiorii lor direcţi. Violarea acestor reguli este echivalentă cu un atentat asupra secretelor de Stat (vezi secţiunea

A, paragraful 4, S.S.S.O.), și este pasibilă de pedeapsă de pînă la 10 ani închisoare pentru angajații civili, și judecarea de către Curtea Marțială, cu ușile închise, pentru membrii activi ai Departamentului.

Mostyn atrăgea adeseori atenția celor noi veniți. „În nici un caz, spionii nu sînt autorizați să frecventeze membrii serviciului în afara orelor de program".

Era un lucru absolut normal. Fie că erau în misiune sau nu, agenții nu aveau nevoie de informații cu caracter personal. Mulți dintre ei nu cunoșteau decît cel mult cinci-șase colegi — din sutele de persoane care lucrau pentru organizație. Pe de altă parte, mulți dintre angajați aveau o viziune mult mai largă asupra forței, organizării și condițiilor de lucru ale Departamentului. Regula interdicției avea ca obiect protecția pe de o parte a moralei, dar și a securității interne a rețelei, în ansamblul ei.

Dar oare, cum începuse această istorie? Nu era în firea lui Boysie să-și tîrîie picioarele prin birou. Scotocindu-și memoria, Mostyn trase o nouă înjurătură. Bineînțeles! În urmă cu șase luni, în timpul nopții, s-a dat alarma. În lipsa unui curier, l-a trimis pe Boysie să ducă ordinul, în plic sigilat, la apartamentul din Chesnam Place. Drace!

Înșfăcă telefonul.

— Legătura pe continent. Vreau... se opri o clipă pentru a privi nota... vreau hotelul Miramont din Menton, pe Coasta de Azur. Vreau recepția. Apoi, după un moment de gîndire:

— Spuneți că e un domn... Bellchambers, care dorește o informație.

Cu ochii fixați pe aparat, Mostyn și-l imagină pe Boysie pradă unor instrumente de tortură primitive,

el fiind călăul. Cînd telefonul sună, Boysie tocmai cerea îndurare:

— Da?

— Legătura cu Menton.

— Mulțumesc. Alo, alo.

— Hotel Miramont. Recepția. Bună ziua, domnule.

— Încerc să găsesc urmele unei tinere femei cu numele MacIntosh — o tînără englezoaică, rosti Mostyn, într-o franceză excelentă.

— Bineînțeles. O clipă, domnule. Femeia de la celălalt capăt al firului avea o voce discretă și înțelegătoare. După o pauză, spuse: — Sînt dezolată, domnule, nu avem pe nimeni cu numele acesta.

— Doamne, e de-a dreptul îngrijorător. Dar poate așteptați pe cineva, domnișoară, de naționalitate engleză. Se produse un moment de liniște.

— Așteptăm doar un cuplu de englezi. Dar numele lor nu este MacIntosh, se numesc... Ooks?

— Ooks?

— O-A-K-E-S. Ooks. Domnul și doamna Oakes.

— Nu, domnișoară, rosti Mostyn cu nespusă bucurie, nu, nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Mulțumesc, domnișoară.

— Nu aveți pentru ce, domnule. Îmi pare rău că nu v-am putut fi de folos.

— La revedere, domnișoară.

— La revedere, domnule.

Totul e cum nu se poate de clar. De îndată ce se vor întoarce la Londra, marți, le va face nota de plată, domnului și doamnei Oaks. Ar putea chiar să le trimită la aeroport un comitet special de primire. Boysie și Iris violau cu bună-știință articolul sacru al regulamentului interior. Chiar dacă nu era vorba decît de o simplă aventură galantă, va fi destul de dificil să mușamalizeze afacerea. Căci, dacă Mostyn era gata să-și

verse năduful pe Boysie şi Iris, nu era cîtuşi de puţin dispus să-i vadă pe vreunul dintre ei părăsind Departamentul.

Îşi aplecă ochii şi îşi privi mîinile tremurînd:

— Pentru numele lui Dumnezeu, blestemă el în tăcere: pentru Mostyn, Boysie reprezenta un zbuciium secret, numai de el cunoscut; o enormă cruce pe care o avea de purtat; un ghimpe ascuţit, singura persoană care îl putea transforma pe calmul, cinicul, sadicul Mostyn într-un individ incapabil de a lua cea mai simplă hotărîre. Ori de cîte ori Boysie se amesteca într-o afacere murdară, chiar de mică importanţă, Mostyn avea de suportat înspăimîntătoarea agonie a celor condamnaţi. Nopţi întregi nu putea să adoarmă numai la gîndul că Boysie s-ar putea lăsa antrenat într-o afacere din afara Departamentului. Uneori ajungea chiar să-şi dorească să nu fi fost salvat atunci de solidul sergent, într-o călduroasă după-amiază, aproape de bulevardul Magenta. O parte din neliniştea sa se datora în mare măsură lui Iris — ea ştia multe, dar nu putea să ştie cine era Boysie cu adevărat, şi cu un tip ca el, nu puteai fi sigur de nimic.

Uneori, cînd Boysie îşi făcea apariţia în birou după executarea unei misiuni, cordial şi surîzător, erau greu să identifici în el asasinul profesionist, rece şi atît de eficace. Ceea ce era cu adevărat. Locţiitorul comandantului îl observase cu atenţie şi nu îi scăpase adevărul patologic din străfundul ochilor albaştri şi reci, în după-amiaza în care Boysie îi curăţase cu precizie pe cei doi agenţi secreţi nazişti. Din acest motiv, la întoarcerea în Anglia, a cules informaţii despre sergentul Brian Ian Oakes. În acest fel a început totul. Dar ceea ce e curios e că între 1944 şi 1956, nu l-a reîntîlnit niciodată pe sergentul Oakes. La aeroportul la care Boysie şi-a făcut reapariţia situaţia era atît de încor-

dată, încît el aproape uitase întîmplarea de la Paris.

Mostyn se rezemă de spătarul fotoliului, își împreună mîinile într-o atitudine de rugăciune și rememoră cele cîteva zile decisive care au dus la recrutarea lui „L" — Brian Ian („Boysie") Oakes.

Venirea lui Boysie la Departament a fost bruscă și plină de dramatism. În primăvara lui 1956, Mostyn a primit numirea de locțiitor al comandantului. Imediat după aceasta a trebuit să meargă la Berlin pentru a rezolva o afacere delicată cu un agent dublu care amenința să vîndă informații către C.I.A. Revenind, constată că în timpul absenței sale reapăruse haosul. În răstimp de numai o săptămînă au fost două evadări extrem de importante, către Cercetarea aeronautică. După două zile, Divizia Specială a Scotland Yard-ului — care este, în mod normal, subordonată lui MI 5 și Securității speciale — a arestat un ofițer al Royal Air Force și o dactilografă sub acuzația de violare a legii asupra secretelor de Stat. Mai mulți membri ai cabinetului, un stol de parlamentari și cea mai mare parte a presei au început să critice, într-un singur glas, nulitatea serviciilor de informații. Vroiau capul cuiva — și în mod deosebit cel al șefului de Departament.

Mostyn aterizează la Londra într-o dimineață de sîmbătă, tocmai la timp pentru a găsi pe birou o corespondență urgentă, redactată în termeni energici, și care făcea necesară o întrevedere imediată cu comandantul.

— Nu pot să mă ascund după deget, Mostyn, spuse Bătrînul în timp ce umplea două pahare cu Chivas Regal.— Sînt teribil de încolțit.

— Nu știu ce să cred. Nici eu nu mă cred în stare să bravez.

— Atunci? Ce crezi că rămîne de făcut?

— Abia am sosit, Domnule, lăsați-mă să-mi formez o părere. Nu prea am avut timp să studiez nota ultra-secretă asupra situației, dar după ceea ce am văzut, nu pare prea bună.

— Nu pare prea bună? E dezastruoasă! Ne-au încălecat, bătrîne, și trebuie să mergem în galop. Afacerea s-ar putea încheia cu o nouă anchetă publică. Trăsnet... „șeful a fost împotriva contramiralului"... este pentru a opta oară în ultimii trei ani că sînt tîrît în fața Primului Ministru. Pentru el, pentru ziariști și pentru cea mai mare parte a acestui public de idioți, afacerea miroase urît.

— Da, domnule, dar... Nu era nimic de făcut; șeful se pornise!

— Evident, noi știm la ce să ne așteptăm de la acest pilot blestemat — un mucos, ar fi trebuit să-l vezi, Mostyn, numai parfum și lipsit de bărbăție; și secretara cu chiloți fantezii, scrie și în fișă. Îi cunoaștem pe amîndoi de cîteva luni dar, ca de obicei, avem mîinile legate. Nu putem să ne aruncăm cu capul înainte. Nu avem dovezi. Nici un semn de cooperare din partea Serviciului sau a Diviziei Speciale. Și blestemata de D.S. are o tresărire de orgoliu și îi arestează. Iar noi părem niște idioți, mai bei un whisky? Respiră adînc, umplînd paharele pînă la refuz. N-aș face atîta caz, dar la fel se petrec lucrurile întotdeauna.

— Doar dacă am putea să acționăm fără dovezi, murmură Mostyn. Era aproape un sacrilegiu, gîndi el, să faci o sugestie care ar putea pune în pericol însăși sacrosanctitatea rutinei administrative.

— Asta este, bătrîne. Exact asta este. M-am gîndit la un plan: ...poate prea radical... înălță din umeri. Dezagreabil în același timp, sînt de acord, dar nu văd altă alternativă.

— Da, domnule.

— Toți cei pe care îi urmărim douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, angajați ai guvernului, ambasadori, miniștri, savanți și toți ceilalți — la cel mai mic semn îngrijorător, la cea mai mică bănuială de periclitare serioasă a securității, atunci — îi înșfăcăm! Șeful avea un aer dramatic. Lovi cu pumnul în masă cu atîta forță încît Mostyn își făcu griji pentru whisky.

— Îi înșfăcăm! Îi lichidăm!

— Cum?

— Îi lichidăm. Ești de acord!

— Ar fi minunat, patroane, dar nu veți obține niciodată autorizația oficială.

— Și cine dracu' vorbește de autorizație oficială!

— Dar dacă cineva.. este împotriva tuturor principiilor din lumea liberă.

— Și cui îi pasă de principii? Ce fel de principii ai atunci cînd ești în misiune? Trebuie să calmăm valurile, Mostyn. Aceasta va reduce scurgerile de informații la jumătate; îi va înnebuni și, ceea ce e de o importanță minoră, va salva cîteva dintre beregățile noastre. Ne vor scăpa unul-doi; așa este jocul. Vom mai fi implicați în cîteva scandaluri, dar cu puțin noroc, nu vor mai fi la fel de frecvente.

— Ascultă, Mostyn, încă nu ți-ai dat seama! Suspină, apoi reluă duios, ca și cum ar fi vorbit unui copil: — Nu vom spune nimic blestemaților șefi de stat-major, nici imbecilului Prim ministru, nici impotentului ministru de Interne, nici incapabilului ministru al Afacerilor Externe. Și, mai ales, nu vom spune nimic scîrboasei Divizii Speciale. Pentru noi, este vorba de o problemă internă. O afacere care ne privește pe noi. Nimeni nu trebuie să știe nimic, în afară de noi doi, și de un tip pe care îl vei pune la treabă. Poți să-i dai un nume oarecare: „L", de la „Lichidator" sau ceva în

genul acesta. Ne vom confrunta dovezile și vei hotărî dacă trebuie să apeși pe buton; dacă ești alături de mine.

— Nu crèd că vreunul dintre băieții mei ar fi de acord să se înhame la o astfel de treabă, domnule. Vreau să spun... fără dovezi... este foarte aproape de asasinat...

— Atunci găsește un asasin.

Mostyn nu mai găsi nici un alt motiv de a se opune.

— Îl vei plăti bine. Avem mijloace. Cumpără-l. Patru sau cinci mii de lire pe an ar trebui să-ți permită să găsești un tip destul de bun — dar să fii atent, nu avem nevoie de o „cămașă neagră" din Soho sau un nazist care a reușit să se facă dispărut. Formează unul, dacă este nevoie, dar asigură-te de loialitatea lui. Între noi fie zis, cît valorează loialitatea în zilele noastre? Eu nu mai sînt la curent?

— Oh, omul care ne trebuie va cere în jur de patru mii de lire pe an, un apartament și un automobil. Poate și niște aranjamente discrete — femei, etc.

— Bine, dă-i drumul. Nu vreau să mai aud vorbindu-se de asta. Vreau rezultate!

Și cum Mostyn tocmai ajunsese la ușă, comandantul adăugă: — Și pentru Dumnezeu, bătrîne, asigură-te că toți vor muri în urma unor accidente. Odată ajunși aici, nu mai există cale de întoarcere, nu-i așa? Succes, Mostyn, sînt sigur că vei aranja totul foarte bine.

Mostyn părăsi biroul șefului cu creierul încins. Prima reacție a fost să caute în echipele sale un subiect potrivit cu postul de executor privat. Dar traversînd sala de informații generale, destinul i-a surîs.

Sala de informații generale a cartierului general al Departamentului lucrează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru întreaga organizație. Poate fi

urmărită nu numai derularea tuturor evenimentelor politice și militare din lume, dar și cele mai mici repercursiuni ale acestora în toate țările — și, de fapt, în toate orașele din lume. Sala se prezintă ca o cameră lungă și îngustă, fără covor sau mochetă — asemenea unei săli de control a zborului sau unei săli de operații. La cealaltă extremitate, un birou uriaș, cu două rînduri de telefoane, este înconjurat de șase bărbați care triază și catalogheză informațiile; activitate asemănătoare cu cea a secretarilor de redacție din birourile de presă. În spatele lor, trei teleimprimatoare sînt manipulate cu tandrețe de un trio de tinere femei — paradoxal, atmosfera în cameră este calmă și tensionată, în același timp. Nimeni nu ridică vocea, și cum telefoanele funcționează cu un dispozitiv luminos, singurul zgomot care se aude cu claritate se datorează teleimprimatoarelor care ciocănesc fără îndetare benzile lor de hîrtie, înțesate de întîmplări.

Camera este împărțită în două de un șir de dulapuri metalice. În partea dreaptă se află „atelierul ziare" — o masă lungă și simplă din lemn șlefuit, întinsă pe aproape întreaga lungime a sălii. O echipă de specialiști formată din trei bărbați și patru femei citesc, notează, taie și clasează articole extrase din ziare, magazine și periodice editate în lumea întreagă. Un doctorat este diploma minimă cerută unui membru al acestei echipe dar, în acea perioadă, patru dintre membri se înălțaseră în ierarhia universitară pînă la titlul de membri eruditi ai celor mai mari universități.

În momentul în care Mostyn ajunse la capătul „atelierului ziare", aruncă o privire distrată la publicația din vîrful unui teanc de săptămînale de provincie englezești, care tocmai fuseseră aduse. Și acolo, în prima pagină, se afla figura sfidătoare a lui Brian Ian

Oakes, încadrată de o coloană de cuvinte. Legenda spunea:

Dl. Brian Oakes părăsind Hotel de Ville după ancheta de luni asupra morții asociatului său, Dl. Philip Redfern.

În interior se afla o fotografie a domnului Redfern: un gentleman durduliu de circa patruzeci de ani; chel și cu un zîmbet prostesc. Mostyn luă un scaun, înclină capul în direcția unei fete cu aer oriental, lasciv, în întregime absorbită să-și croiască un drum în haosul de ideograme dintr-o colecție de hîrtii chinezești, și se lansă în lectura articolului, care avea următorul titlu:

MOARTEA PROPRIETARULUI CAFENELEI

Asociatul său declară că a căzut din pod.

În urma anchetei desfășurate luni la Hotel de Ville, procurorul, dl. J. B. Hepstall a dat verdictul de moarte accidentală pentru Philip William Redfern, coproprietar al cafenelei „Refugiul păsărilor", din Bolney Road. Dl. Redfern a încetat din viață sîmbătă ca urmare a unui accident survenit la cafenea — foarte apreciată în timpul week-end-ului de numeroasele familii din regiune.

Dl. Brian Ian Oakes a declarat că sîmbătă seara l-a însoțit pe Redfern în podul unui garaj din vecinătatea cafenelei, pentru a-l ajuta să ridice lăzile care se găseau acolo. Redfern a început să urce scara care ducea în pod, cînd dl. Oakes a fost chemat în cafenea. Cîteva minute mai tîrziu, l-a regăsit pe asociatul său întins pe jos în garaj, grav rănit.

Doctorul A. H. Anderson a declarat că Redfern a decedat în urma unei fracturi craniene urmate de o hemoragie cerebrală: cu siguranță a alunecat urcînd treptele scării, afirmă Dr. Anderson.

Domnul Redfern, care era un ornitolog foarte competent — cele peste 600 de păsări din „Refugiu" sînt

o dovadă — s-a stabilit în oraș în 1946, împreună cu soția.

A refăcut învechita cafenea de atunci transformînd-o în 1947, în asociație cu Dl. Oakes, în „Refugiul Păsărilor". Doamna Redfern a încetat din viață anul trecut, într-un teribil accident de circulație.

Dl. Oakes a declarat ziarului „Gazeta": — Pentru mine este un lucru groaznic. Philip Redfern și cu mine am făcut armata împreună. Probabil voi vinde afacerea.

Mostyn citi de două ori articolul — ziarul venea din regiunea Horsham. Boysie și incidentul din Paris, pe care îl uitase aproape complet, îi reveniră acum în minte, pînă în cele mai mici amănunte. Revăzu cele două cadavre și pe Oakes în picioare în fața lor; ochii ca două bucăți de gheață și gura strînsă într-un zîmbet sinistru. Dacă există un asasin înnăscut, atunci nu poate fi decît acest individ, își spuse el. Dar acum? Ideea era deja mai clară decît amintirea. Își aminti de gîndul pe care-l avusese la Paris, că Boysie ar putea fi util într-o zi; de altminteri, mai avea încă un mic dosar despre el. Ar fi interesant de știut cum a murit, cu adevărat, vechiul său camarad, Redfern. Dar și mai interesant de aflat ar fi adevărul despre biata doamnă Redfern.

Îndată ce intră în birou, îl sună pe comandant:

— Tocmai m-am gîndit la cineva pentru mica dumneavoastră combinație, spuse el.

— Combinația ta, bătrîne Mostyn, replică șeful, îți aparține acum, tu trebuie să te descurci. Mostyn înțelese perfect ce vroia să spună; simți greutatea responsabilităților apăsînd asupra frunții sale umede.

— Mica mea combinație, atunci. O.K. Vreau doar o mică anchetă despre el. V-ați putea lipsi de mine un timp? Aș vrea să o fac eu însumi.

— Ia cîteva zile libere. O săptămînă.
— Numai o săptămînă?
— Numai o săptămînă.
— Bine. Dar am nevoie de o acoperire de la Divizia Specială, fără să pună nici o întrebare.
— Mă ocup eu de asta.
— Credeți că vor fi de acord?
— Sînt interesați, după toate necazurile pe care ni le-au pricinuit; dacă nu sînt de acord, anulez subscripția Departamentului la prostia aceea a lor care se cheamă Fondul de Binefacere.

A doua zi dimineața, înarmat cu un permis al Diviziei Speciale, Mostyn își conducea Bentley-ul gri-argintiu către șoseaua A 24 și, la ieșirea din Londra, se îndreptă către direcția Horsham. În zilele următoare acoperi un teren impresionant: la vest către Salisbury, coborî către coasta din Dorset, către coasta golfului Lulworth și către promontoriul Portland. Urcă, în sfîrșit, către Swindon și Shrivenham în valea White Horse, la adăpostul platourilor abrupte unde Boysie respirase pentru prima dată.

A studiat rapoartele poliției și a răsfoit dosare de mult uitate. A sporovăit în bistrouri, a vizitat unități militare, a vorbit cu militari în rezervă și a făcut conversație cu colegii de clasă ai lui Brian Ian Oakes. Joi seara s-a întors la Londra — și știa totul despre omul pe care își propusese să-l angajeze. Aflase cum se poartă Boysie cu femeile, cum își pierduse prima slujbă din cauza unei încurcături cu o dactilografă; auzise lucruri contradictorii despre cariera sa militară, ascultase numeroase istorisiri despre raporturile sale cu familia Redfern — amestecate cu multe cuvinte malițioase spuse pe seama doamnei Redfern, frumoasa femeie blondă a cărui slăbiciune pentru alcool încetase prin urmele unei frînări bruște, la miezul nopții. Aflase

că de trei ani „Refugiul Păsărilor" își pierdea penajul și că Brian avea mare nevoie de bani. Trăgînd sfori numai de el știute, Mostyn obținuse o sută de povestiri bune și rele, oficiale și oficioase, exacte și îndoielnice.

Voiajul lui a costat 56 de lire și 16 șilingi; la întoarcere, în ciuda acestei mine de informații, nu a putut obține nici măcar o singură dovadă care să permită asocierea lui Boysie cu maniacul pe care l-a remarcat în străduța vecină cu bulevardul Magenta. Cei doi Redfern au murit în urma unor accidente și Boysie nu s-a amestecat niciodată în viață într-o afacere dubioasă. Dar Mostyn nu s-a înșelat niciodată; știa că Boysie este, încă de cînd s-a născut, un negustător de moarte. A văzut prea multe pentru a mai putea face greșeli. Acum, va lăsa zvonurile să lucreze: cîteva aluzii îl vor lăsa pe Boysie să înțeleagă că trecutul său este ca o carte deschisă pentru Departament, și tipul va veni alergînd. Nu va putea rezista tentației de a mai ucide — și încă în legalitate — își spuse Mostyn încrezător.

Vineri dimineața, reluă drumul spre Horsham, sosind pe la prînz în fața „Refugiului Păsărilor". Boysie, remarcă el cu plăcere, îl recunoscu imediat, dar refuză să se lase antrenat într-o discuție despre întîmplarea din Paris. Întrevederea dură exact o oră. Mostyn surîdea încă, amintindu-și scena. Boysie era în mod cert un actor de prima mînă. Pînă la mijlocul întîlnirii, a susținut că nici măcar nu înțelege de vrea să-l angajeze Mostyn. Dar, cînd toate celelalte implicații — 4 000 de lire pe an, apartamentul, automobilul — au ieșit la iveală, a mușcat ca un pește înfometat. De atunci, în relațiile lor, nici Mostyn și nici Boysie nu menționau trecutul sau apetitul pentru crimă al lui Boysie. Dar Mostyn știa și știa că Boysie știe, la rîndul său.

O lună mai tîrziu, „Refugiul Păsărilor" a fost vîndut și Boysie s-a adăpostit în bătrîna Hampshire Manor, care este pentru public școala cadrelor din Ministerul Poștelor. Inițiații din lumea secretelor știu însă că este vorba despre școala de spionaj cea mai păzită din lume.

Controlul oficial al securității, obligatoriu în ciuda anchetei lui Mostyn, nu aduse nimic nou. Boysie — care urma un curs special de antrenament cu diferite tipuri de arme, luptă corp la corp, și diverse metode silențioase de a ucide — făcea treabă bună. În fiecare săptămînă Mostyn surîdea de plăcere, citind raportul confidențial pe care îl găsea pe birou lunea dimineața. Dar Boysie venea totuși dintr-un sat, fiind naiv ca un lup tînăr și stîngaci ca o debutantă. Era un țintaș redutabil, un băiat puternic și sănătos; dar pentru Mostyn nu era de ajuns; de aceea, după trei luni de școală, își aduse protejatul la Londra pentru o lungă și dificilă perioadă de dresaj și de șlefuire.

Pentru Mostyn, Boysie era o sfidare. Nu trebuia să facă nici o greșeală, nicăieri și față de nimeni. Timp de nouă luni, utilizînd o duzină de experți aflați în permanență la dispoziția organizației, îl șlefui confruntîndu-l cu cărți, piese de teatru, liste de vinuri și muzică. Îl tîrî pe Boysie de la restaurant la concert, de la o întîlnire particulară la o premieră, de la croitor la muzeu. Îl duse chiar la Stratford on Avon pentru a vedea Hamlet-ul lui Bedel și Shylock, de Emlin Williams. A urmat cursuri de dicție, de cîte opt ore pe lună, cu un bărbat printre a cărui clientelă se numărau prinți, actori și oameni de stat. Șeful unuia dintre cele mai elegante hoteluri din Londra a petrecut cu el cîte trei ore pe săptămînă, timp de trei luni. A fost angajat unul dintre cei mai buni critici teatrali, pentru a-i ține o serie de prelegeri; un profesor de la Academia Regală

de Muzică a ținut un curs de interpretare și de audiție, în timp ce un expert internațional în artă i-a consacrat o săptămînă din timpul său.

Mostyn a supervizat el însuși lecturile lui Boysie — de la Cervantès și Luther la Murdoch, Amis și Ian Fleming. Boysie a trebuit să-și petreacă săptămîni întregi la Galeria Națională, Muzeul Național de Istorie, muzeul Horniman, Galeria Tate, colecțiile Victoria și Albert, și Wallace. Între timp a studiat elementele fundamentale a șapte limbi, fără a excela în nici una. Mostyn l-a făcut să suporte tratamentul unui Pygmalion. O mare parte din acest val de cultură abia a înflorit în creierul lui Boysie, dar tot a mai rămas ceva. După un an de la întîlnirea de la „Refugiul Păsărilor", Boysie era gata: cetățean suportabil, dotat cu cîteva noțiuni de conversație ușoară, cu o suficientă spoială mondenă; instalat într-un apartament în spatele lui Chesham Place și așteptînd de lucru. Mostyn începuse deja să se neliniștească, pentru că luase asupra lui toate responsabilitățile în ceea ce-l privea pe Boysie și întregul plan.

O lună mai tîrziu, o angajată a Ministerului de Război a pierit tragic într-un accident din gara Surbiton; apoi a fost un diplomat din Beirut, care în aparență și-a tras un glonț în cap la intrarea într-un bordel rău famat; ofițerul de marină descoperit înecat la Portsmouth, bietul arhivar al Amiralității care a fost strivit de un autobuz la Gerrads Cross, apoi pregătitorul care...

Bătaia în ușă îl trezi pe Mostyn din nostalgie. Era Bertha, cu dosarul lui Iris. Îl citi de două ori. Nimic de aflat. Douăzeci și cinci de ani. Fată a unui doctor din Glasgow care s-a instalat în sud prin anii '30. Nici un atașament politic. Sosită la Departament în 1957,

ca stagiară. Urmărită din timp în timp. Ajunsă pe primul nivel în decurs de doi ani. Secretară personală a lui Mostyn de douăsprezece luni, și deci supusă controlului lunar. Ultimul control de securitate: excelent.

Nimic nou pentru el: era la fel de curată și de bine supravegheată ca oricine altcineva din Departament. Dar ceva îl neliniștea pe Mostyn — și nu numai faptul că Iris și Boysie au încălcat acest regulament blestemat. Era surescitat.

Luă lista de urgențe pentru săptămîna următoare: Prima încercare a unui nou sistem anti-submarin la Portland, luni dimineață; vizita Ducelui la unitatea R.A.F. de la Gayborough marți dimineață (se opri asupra acestei informații clasificată ultrasecretă), se stabilise un embargo în ceea ce privea presa, pînă la încheierea vizitei; vineri, ambasadorul Uniunii Sovietice trebuia să viziteze uzina de avioane și catedrala din Coventry. Nimic extraordinar.

Dar ceva continua să-l neliniștească. În orice caz, după-amiaza le va suna pe păsărele în cuibul lor însorit și le va speria un pic. Pînă aici, a fost mai bine să manifeste prudență decît să rămînă în afara unei afaceri. Formă numărul de telefon al sălii de operațiuni:

— Operațiuni. Căpitanul Blair.

— Aici Numărul Doi, Blair. Spuneți-mi, care este omul nostru pe Coasta de Azur?

3

COASTA DE AZUR

Sîmbătă 8 iunie 1963

SHERIEK

Avionul își reduse puterea, odată ajuns deasupra Alpilor; motoarele Comet-ului încetiniră înaintea coborîrii line și prelungite, care avea să ducă aparatul în fața porții de sosire a aeroportului din Nisa. Comandantul aduse avionul deasupra mării, aduse eleroanele la douăzeci de grade și aparatul începu să coboare, descriind un viraj larg, pentru a se plasa deasupra pistei de aterizare, scăldată în soare.

Pe deasupra aripii, privirea îmbrățișa aproape în întregime coasta stîncoasă — în depărtare se zărea chiar și Italia, învăluită în ceață. Din mare se înălțau, precum o dantelă pe albastrul infinit al cerului, munții maiestuoși ai căror masive îndrăznețe blocau orizontul. Chiar și cele mai mici detalii ieșeau la iveală, în strălucirea aerului după-amiezii: roci cu înfățișare fantastică și bolovani imenși, straniu alăturați pîcurilor de conifere de un verde întunecat. Mai jos, coborînd de pe coline și invadînd văile, se împrăștiau satele de pe coastă; între mănunchiurile de eucalipți, portocali, lămîi și palmieri vilele păreau un joc de cioburi colorate — ocru, bej, roz, gri — și totul scînteiază în soare.

Marea era atît de calmă încît, pe măsură ce avionul pierdea înălțime, se puteau număra rocile submarine,

formînd o adevărată rețea; crestele înspumate ale valurilor îi înghițeau pe înnotători și apoi, liniștindu-se, eșuau pe țărmul strălucitor.

Trenul de aterizaj era scos, flapsurile coborîte la 60 de grade, iar motorul redus la 6 000 de turații. Pista încinsă de razele oblice ale soarelui se apropia cu repeziciune.

Așezați pe terasă, în restaurantul aeroportului, Sheriek și tînăra femeie sorbeau cîte un curraçao — punct final al unui dejun ușor, format din stridii și salată verde.

Sheriek avea un aer plin de prefăcătorie, rezultat al unui amestec cosmopolit. Mama era o prostituată euro-asiatică, mult timp cea mai frumoasă podoabă a unui bordel de lux din Cannes; tatăl era un bastard rezultat în urma legăturii meteorice și plină de tandrețe dintre un ofițer rus și o dansatoare profesionistă de flamingo. Îi datora tatălui ochii închiși la culoare, părul negru și aspru, și dantura perfectă; din partea mamei primise pometii proeminenți, nasul ascuțit, buzele groase și tenul măsliniu.

Timp de cincizeci de ani — de cînd împlinise numai patru ani — Sheriek a făcut numeroase afaceri misterioase și, de cele mai multe ori, deosebit de profitabile, în lungul întregii Coaste. Acum, în fața primelor semne serioase ale vîrstei, îl încercau uneori sentimentele eșecului. Mulțumirea de sine îi cerea o mare lovitură, de care să-și poată aminti cu plăcere la bătrînețe.

Sheriek era adeseori cuprins de această ambiție. De altfel, făcuse spionaj pentru cel puțin cinci țări — dintre care Franța i-a răsplătit serviciile, fără să se gîndească prea mult, cu Crucea de Război, a cărei panglică o purta cu discreție la butonieră, în semn de avertisment pentru jandarmul care ar fi fost tentat să-l interogheze pentru o infracțiune oarecare.

Se închipuia adeseori un super-agent, în ale cărui mîini se află destinele a regate întregi. Știa, de fapt, că nu este decît o rotiță într-un enorm mecanism care l-ar strivi fără milă, dacă ar face un pas greșit, întocmai cum ar strivi o insectă. În același timp cu această revelație, simțea din ce în ce mai mult viteza cu care se scurge timpul. De aceea își îngrijea cu atenție mîinile și le încărca cu bijuterii; de aceea se mîngîia singur, fără încetare: își pipăia brațele, își trecea palma peste pulpele grăsoase, sau podul palmei peste piept; își strecura degetele peste frunte, obraji și bărbie, înainte de a le lăsa să alunece în lungul gîtului. Aceste mișcări deveniseră obișnuite, normale, ca și cum ar fi vrut să se asigure că oasele și carnea sînt în continuare acolo, intacte, neputrezite încă. Din același motiv rareori apărea în public fără o femeie — de preferință, strălucitoare — pentru a arăta lumii că dorința fizică îi rămîne intactă.

În timp ce aparatul se așează pe beton, regimul motoarelor Comet-ului coboară pînă la vuiet; apoi, într-un bubuit enorm — al motoarelor inversate pentru a micșora viteza la aterizare — aparatul rulează frînînd, fără zguduiri, pînă la marginea pistei.

Sheriek se aplecă înainte și atinse mîna femeii:

— Cred că e timpul să mergem, dragă. Hai să vedem dacă originalul este la fel de reușit ca fotografia.

— Oh! Trebuie neapărat să plecăm *acum?* Mă simt bine aici. Este o englezoaică — amestec de Maida Vale și West Bwnsington. Are o mutrișoară adorabilă.

— Vino. Sheriek îi mîngîie mîna, ca și cum ar fi vrut să adauge un pic de tinerețe degetelor sale osoase. — Cu cît plecăm mai repede, vom termina mai repede și vei avea mai curînd o grămadă de bani cu care să-ți cumperi tot ceea ce îți dorești. Deci?

Femeia întoarse capul către uriașa pasăre de metal care aluneca către clădirea aeroportului. Cu un huruit metalic, un Super-Constellation rula pe pistă și decolă prea brusc, lăsînd o urmă de fum neagră, azvîrlită în aer de tuburile de eșapament. Fata își puse ochelarii negrii și se ridică de pe scaun, întinzîndu-se ca o pisică leneșă; îmbrăcămintea lipită de corp îi dezvăluia formele perfecte. Sheriek își ținu respirația pentru o clipă, în timp ce fata îi zîmbea îmbietor.

— Hai, Sherry scump, ce aștepți? Du-mă la el.

În timp ce traversau restaurantul, mai multe furculițe au rămas în farfurii, perechile de ochi urmărind mersul legănat al fetei și șoldurile ei fără cusur.

Cuplul traversă sala de așteptare și se opri în spatele unui grup de șoferi de taxi și de camionete ale serviciilor hoteliere, și de prieteni sosiți la aeroport pentru a-i întîmpina pe amatorii de soare din Anglia. În sala de tranzit au trecut pe lîngă eterogen care, blestemînd mîncarea preparată cu ulei, țînțarii, căldura, berea călduță și prețurile, își doreau să ajungă cît mai repede la Clacton, Margate sau în vesela Morecambe.

Sheriek își deschise Paris-Match-ul, cu ochii fixați către pasajul îngust, cu balustradă metalică, prin care trebuiau să intre pasagerii. Privi fotografia de pe pagina din dreapta: Boysie, surîzător, strîngea la piept o femeie superbă, cu un costum de baie auriu.

Sheriak privi cu atenție, pentru a se familiariza cu această figură. Pasagerii începură să inunde holul: un bărbat înalt cu două valize uriașe, urmat de o femeie micuță și de un băiețel îmbufnat; un tînăr student, strîngînd în mînă una din cărțile lui Kafka; o femeie corpolentă împungînd un hamal transpirat, încovoiat sub greutatea a trei valijoare și a unei cutii de pălării uriașă; două fete tinere, abia ieșite din cole-

giu; un bărbat... un bărbat... ochii lui Sheriek se îngustară.

— El este, îngeraș, iată-l pe omul nostru, șopti el.

— Hm, deci așa arată? suspină fata. Este ispititor.

Sheriek o prinse de braț și o duse repede, pe esplanada însorită, pînă la mașina neagră, marca Lincoln Continental, plasată strategic în fața intrării în aerogară.

— Trebuia să fie cu o femeie, spuse el, pornind motorul. Mi-au spus că este cu o femeie. Trebuie să mă asigur, apoi vom începe să-l urmărim. Pe urmă, este rîndul tău să te descurci, dulcoață.

— Este într-adevăr un bărbat atrăgător, spuse femeia ce își deschidea pudriera pentru a-și verifica machiajul buzelor seducătoare. Cu adevărat atrăgător.

Boysie iese, bucuros că a sosit cu bine, își face o rugăciune scurtă, aprinde o țigară și respiră aerul plin de prospețime al Rivierei.

Ciudat cît de repede se uită parfumul specific al unei localități. Atît Londra cît și Parisul aveau fiecare un iz specific, numai al lor; dar acum nu putea să și-l amintească pe nici unul. Aici pe Coastă, era un amestec subtil de pămînt ars, ambră solară, corpuri goale, pîine proaspătă, coastă stîncoasă și mai ales ozon, în completarea buchetului. Este parfumul Coastei de Azur.

— Taxi, domnule? Un șofer solid și transpirat îi arăta un Renault minuscul.

— Da... Boysie își căuta cuvintele. Da... o clipă... Omul ridică valiza și o băgă în port-bagaj.

— Urcați, domnule. Se opri, apoi adăugă cu un accent nesigur, *Where you go?*

— Menton.

— Ah, da, domnule, Menton. Urcați, urcați.

— O clipă... ehh... o fată... o femeie... Drace, cum se spune. Aștept o femeie?

— Aștept o femeie. Vocea tremura ușor.

Iris se găsea în fața lui, cu un picior înainte iar genunchiul astfel îndoit încît lăsa să se întrevadă curbura dulce a coapsei prin rochia de mătase, de un negru incert. Impermeabilul său cu croială militară, aruncat neglijent pe umeri, crea impresia unei eleganțe studiate, iar corpul său — suplu și zvelt pînă la aroganță. Sub fruntea largă, ochii căprui, cu genele atent îngrijite, formau o privire pătrunzătoare, de veghe la apariția unei părți insuportabile a lumii înconjurătoare. Timp de două secunde, privirea fixată asupra lui Boysie friză insolența; apoi gura cu buze extraordinar de pline se lăți într-un surîs forțat, dezvăluind o tandrețe ce ascundea expresia — sofisticată, de obicei — a feței sale.

Boysie era plin de încîntare, din creștetul capului și pînă în vîrful pantofilor săi eleganți.

În ciuda dificultăților de exprimare, Boysie își regăsise aplombul pierdut în timpul călătoriei. Contrar așteptărilor, căci apariția lui Iris ar fi putut chiar să-l umilească. Dar era atît de satisfăcut, privind-o, încît trebuia să facă adevărate eforturi pentru a nu-și dezvălui mulțumirea profundă și imensa bucurie fizică produse de faptul că se găsea alături de ea.

— Perfect. Minunat. Iată-ne ajunși, spuse el cu o voce tărăgănată, imitîndu-l pe Mostyn atît de mult, încît Iris aproape că l-ar fi luat la palme.

Șoferul de taxi îi smulse valiza și o așeză alături de cea a lui Boysie. Boysie deschise portiera și o ajută pe Iris să se așeze pe bancheta din spate, fără a scăpa din vedere genunchiul mic și gambele fine dezvăluite de fusta ușor ridicată, în timpul strecurării în mașina îngustă. Ea îi prinse mîna:

— Renunță la această privire impudică, dragă.

— Dezolat, îngeraș, dar merită să privesc.

Iris gînguri, trăgîndu-și fusta peste genunchiul strălucitor într-un inutil efort de falsă pudoare.

— Îți pare bine că ai venit? îi șopti Boysie la ureche.

— Îți voi răspunde mîine dimineață. Se opri o clipă apoi, privindu-l drept în ochi, îi spuse, pe un ton plin de seriozitate: — Bietul de tine, te-am dus cu vorba de atîta timp, nu-i așa? N-are importanță, voi face tot ceea ce depinde de mine pentru a petrece un week-end de neuitat.

Boysie își dădu seama că niciodată nu o mai cunoscuse pe Iris atît de plină de tandrețe. Toate incertitudinile sale — chiar și cele din noaptea precedentă — dispăruseră, lăsînd locul unor promisiuni pline de senzualitate.

Șoferul cel gras se așeză și, pornind motorul, demară într-o manieră care nu ar fi părut nelalocul ei nici chiar pe pista de la Nurburgring. Claxonînd puternic, tăiară calea unui mic autobuz de legătură, îndreptîndu-se spre șosea.

— La Menton! strigă șoferul, ca și cum ar fi dat un ordin. În același timp, cu un gest larg, deschise radioul, pentru a arăta pasagerilor săi că serviciile se ridică la înălțimea exigențelor confortului modern.

— De ce trebuie să întîlnesc întotdeauna numai țărănoi? întrebă Boysie în timp ce tocmai reușeau să evite un motociclist.

— Pentru a te consola, închipuie-ți că și el gîndește același lucru, spuse Iris mîngîindu-i brațul.

Brusc, mașina fu învăluită de o muzică zgomotoasă, urmată de ceea ce părea a fi un val de obscenități galice. Prezentatorul încerca să facă reclamă unei băuturi cu numele puțin obișnuit de *Pschitt!* Pînă să

ajungă pe înălțimile hotelului Negresco, cuvîntul se repetă la intervale regulate; Iris strănută în batistă.

— Cît e de grosolan! murmură ea.

Plin de fericire, Boysie se aplecă asupra ei și îi sărută urechea, recunoscînd în fugă nuanța *Chant d'Aromes* a parfumului *Guerlain*, pe care i-l cumpărase săptămîna trecută de pe Bond Street.

În timp ce se angajau pe șoseaua litorală care șerpuiește de-a lungul coastei și urcă de la Nisa la Menton, uriașul Lincoln negru îi depăși, în urletul claxonului și într-un nor de praf. Boysie nu-i acordă nici o atenție, el era ocupat să-și plimbe arătătorul pe antebrațul lui Iris.

— Cum ți s-a părut călătoria, dragule? spuse Iris cu o voce tărăgănată, ce exprima așteptarea unei plăceri îndelung promise.

— Puțin plictisitoare, răspunse Boysie, în continuare preocupat de zona eterogenă de deasupra cotului.

*

Royal Bar, al cărui acoperiș roșu este ținta preferată a turiștilor în fiecare după-amiază, se afla în imediata vecinătate a hotelului Miramont, elegant și impunător, situat la mijlocul bulevardului Verdun. Din punct de vedere comercial, poziția este perfectă: la un minut de elegantul Casino și de Sporting Club, și chiar în fața grădinii Biovès, plină de palmieri și de cactuși.

Lincoln-ul se opri chiar la extremitatea terasei Royal-ului. Sheriek opri motorul și se întoarse către fată:

— Am ajuns, dragă. Ești sigură că-ți cunoști rolul?

Ea aprobă, resemnată și plictisită de căldura apăsătoare ce se ridică din asfaltul încins către înaltele clădiri din jur. Ar fi preferat să meargă pe plaja parti-

culară de la Beaulieu, pentru a se debarasa de transpirație și de această plictiseală.

Sheriek continuă pe un ton monoton, cu mîna pe genunchiul fetei:

— Dacă nu reușești pînă la ora șase, mă întorc și aplicăm celălalt plan. Te voi aștepta în mașină. Să fii cuminte, scumpo, să nu faci cu ochiul bărbaților.

— Nu fac cu ochiul nimănui, Sherry. Dar nu e vina mea dacă am ochi tulburători.

Smulgîndu-se din mîna lui Sheriek sări din mașină, îi făcu un semn cu mîna, parcurse cei cîțiva pași pînă la Royal și se așeză la prima masă liberă. Comandă o cafea neagră, un pachet de Gitanes și își începu așteptarea.

După douăzeci de minute zări Renault-ul oprind și, din spatele ochelarilor de soare în montură împodobită cu briliante, îi privi pe Boysie și Iris grăbindu-se către ușile batante ale hotelului Miramont. Fără îndoială că va avea mult de așteptat, ținînd cont de graba lor. Întorcînd cea de-a treia ceașcă de cafea își dădu seama că este puțin geloasă pe roșcata care tocmai își dusese prada în hotel.

Amețiți de prospețimea aerului condiționat din holul hotelului Miramont, după căldura și praful drumului de la Nisa, precedați de un tînăr în uniformă ce le ridicase valizele plin de atenție, Boysie și Iris aveau impresia scufundării pînă la genunchi în covorul uriaș, îndreptîndu-se către recepție. În ciuda grijii cu care au pregătit plecarea din Londra, în această atmosferă calmă, în acest domeniu impecabil, cu servitori plini de atenție și cu clientelă de prima clasă, se simțeau obosiți în urma voiajului. Cînd au semnat în registru, Boysie — tot numai un zîmbet — i-a făcut puțin ochidulci micuței recepționere. (Este inepuizabil! gîndi

Iris, ușor înfuriată.) Ascensorul îi ridică apoi, și pătrunseră în culoarul plin de liniște.

E minunat, Boysie, minunat, spune Iris — în timp ce se rotește, cu brațele desfăcute, în jurul camerei — un decor plin de căldură, perdele fine de nailon, un balcon imens și o minunată impresie de intimitate. Entuziasmul său copilăresc reprezenta ceva complet nou pentru Boysie.

— M-am gîndit că este exact ceea ce trebuie pentru o pereche în călătorie de nuntă.

— Oh, nu! Boysie, spune-mi că nu e adevărat. Iris se aruncă pe pat și se întinse pe cuvertura din satin alb. Ești un ticălos, Boysie; prin urmare de aceea ne-am putut bucura de privirile acelea pline de înțeles din partea personalului.

Cu agilitatea unui ghepard, el traversase camera și se găsea acum așezat pe pat, alături de ea.

— Bun, spuse el, ca și cum ar fi tras o concluzie; Iris se aplecă pe spate, resfirîndu-și părul mătăsos pe țesătura strălucitoare. Boysie îi înlănțui gîtul și se aplecă deasupra ei, ea răspunzîndu-i gestului, apoi strecurîndu-se din brațele lui, ca și cum și-ar fi reamintit brusc ceva.

— Lasă-mă, dragă, ești prea grăbit.

Boysie încercă din nou.

— Nu, Boysie, te rog, nu atît de repede. Mă simt... lasă-mă să mă aranjez, mai tîrziu, îți promit.

Boysie se sprijini într-un cot și o sărută pe obraz.

— Dacă astfel stau lucrurile... dragă...

Se priviră unul pe celălalt. Iris își încruntă sprîncenele:

— De ce ți-ai pierdut atîta vreme cu mine, Boysie? Vreau să spun, cred că trebuie să existe o grămadă de alte fete...

— Există o grămadă de alte fete, într-adevăr. Suficiența ei îl aducea la exasperare.

— Atunci, de ce ți-ai complicat existența? Ai pierdut atîta timp și energie — și bani.

— De ce se încăpățînează bărbații? Numai ceea ce este interzis este ispititor — cam așa se spune, nu?

— Se mai spune de asemenea că marea pasiune rămîne aceea niciodată satisfăcută.

— Vorbe, atîta tot. Pur și simplu îmi placi, Iris.

— Și tu îmi placi, Boysie. Dă-mi o țigară.

El își deschise port-țigaretul, plin cu țigări fine, cu filtrul auriu:

— Nu din acestea. Nu vreau să trișez! Dacă vrei să te joci cu moartea, trebuie să o faci cinstit. Fără filtru! Fără îndoială că în aceste clipe cohorte întregi de microbi îți mișună prin gît, purtînd pancarte pe care scrie: „Jos filtrele!", sau „Dreptate pentru cancer!"

Ea coborî din pat, dezgolindu-și încă o dată genunchii. Boysie întinse instinctiv mîna, apoi, stăpînindu-se, o trase înapoi. Iris începu din nou să se învîrtă prin cameră, plină de o bucurie copilărească. Boysie descoperi că, odată cu Iris, descoperea lucruri noi.

— Sînt în Franța. Petrec un week-end clandestin cu un bărbat seducător. Diseară la cină îmi doresc... piftie de rață cu portocale! Depășea aproape orice limită. Excitată? Puțin înspăimîntată?

— Vei avea o friptură, ouă, cartofi prăjiți și dragoste, și te asigur că-ți va place, bombăni Boysie.

— Iar acum, aș vrea un pachet de Gauloises.

— Bine. Sun imediat.

— Oh, Boysie, făcu ea descumpănită.

— Ce s-a mai întîmplat?

— Ascultă, dragă tu chiar nu înțelegi? Aș vrea să rămîn puțin singură: doar ca să mă aranjez un pic. Fii un înger: fă un salt și cumpără-mi niște țigări,

nu durează decît cîteva minute. Te rog, Boysie, du-te, spuse ea pe un ton plin de afecțiune.

El îi trecu brațul în jurul umerilor, o strînse la piept și o sărută apăsat pe obraz:

— De acord, dragostea mea. Lasă-mă numai să mă schimb cu ceva confortabil.

El își tîrî valiza în baie: faianță verzuie, tuburi de neon, cromul strălucitor — nu e chiar genul meu, își spuse Boysie, așezat în fața oglinzii uriașe. Își deschise valiza, transferînd în ea pistolul și muniția din buzunarele interioare.

Ieși după aproape un sfert de oră, refăcut în urma dușului, îmbrăcat cu un pantalon subțire, în carouri, cu o cămașă albă de in și cu sandale împletite. Iris era pe balcon, privind strada plină de fete cu pulpele dezgolite și de bărbați bine făcuți și bronzați.

— Cum mă găsești acum? Boysie se întoarse încet: imaginea perfectă a unui mascul de reclamă într-un magazin de lux.

— Ești frumos, Boysie, spuse ea. Dar ce se aude cu țigările mele?

— Plec să-ți iau șase pachete de Gauloises.

— Și, cred că vom putea să mergem să cinăm la minunatul Sporting Club, apoi la casino... El își arcui sprîncenele.

— Ieși, de aici. Ea surîse și spuse, de această dată cu mai multă blîndețe: Te aștept, Boysie.

Odată ajuns în stradă, își puse ochelarii de soare, aprinse o țigară și depăși Royal-ul pentru a ajunge în colțul străzii, în fața Cazinoului. Traversă, apoi se întoarse pentru a contempla tabloul din spatele grădinilor Biovès. Munții înalți începuseră să-și schimbe culoarea, profilîndu-se pe cerul de un albastru decolorat. Își privi ceasul, era cinci fără un sfert.

Boysie se amestecă în mulțime, cumpără țigări de la un chioșc din piața Saint-Roch, în mijlocul unor tineri englezi la vînătoare de cărți poștale, apoi se îndreptă către țărmul mării. Plajele cu nisipul fin îi găzduiau pe cei dornici să prindă ultimele raze de soare ale zilei. Se gîndi la Iris și la dimineața de mîine. La această oră, primul val de plăcere va fi trecut și, destinși, vor putea să se întindă pe pietrișul șlefuit de ape sau să se joace în valuri. Poate că atunci se va fi eliberat de obsesia lui pentru ea — acest sentiment ilogic care îl urmărește de șase luni, chiar și atunci cînd se afla cu alte femei. Inexplicabil, reflecțiile sale își schimbară cursul, concentrîndu-se asupra lui Mostyn, care îl obseda în aceeași măsură. Brusc întristat, se întoarse către hotel.

Evenimentul se întîmplă în clipa în care intra pe bulevardul Verdun. Fata se întoarse brusc. Boysie, fără a fi atent pe unde merge, încercă să o evite, dar era prea tîrziu: umerii lor se ciocniră violent. Făcu o mișcare pentru a o proteja dar forța loviturii și viteza o izbiră de zid. Ea scoase un strigăt ușor și se întinse cu delicatețe la picioarele sale.

— Îmi pare rău... pardon, doamnă... oh, domnișoară...

— Oh! Sînteți englez! Oh!

Era blondă, micuță, în vîrstă de nu mai mult de douăzeci de ani, purta pantaloni și o bluză de mătase. Ajutînd-o să se ridice, Boysie își simțea soarele pe piele, și avu plăcerea să-i remarce formele pline de promisiuni.

— Oh! strigă ea abia auzit, lovind ușor trotuarul cu piciorul drept.

— Merge? întrebă Boysie.

— Nu știu, surîse ea, tresărind de durere, e glezna, cred că mi-am sucit-o în timp ce am căzut. Oh!

— Doare?

— Puțin. Mi-e rău. Era palidă și se sprijinea de zid..

— Doriți un doctor?

— Dacă reușesc să ajung la hotel, totul e în regulă. Tata știe ce trebuie să facă.

— Unde este hotelul dumneavoastră? Și tatăl?

— La Caravan, nu departe de orașul vechi. Oh, drace! Cît doare de tare!

Boysie nu se aștepta să audă o astfel de înjurătură din partea acestui gen de fată.

— O să vă ajut. De fapt, eu sînt vinovat că v-am lovit.

— Oh! Este vina mea... Dar... Dacă aș putea să vă țin de braț... cred că aș putea să ajung pînă la mașină. Ea arătă spre grădini. Este acolo, pe una din străzi.

— De acord, dar sînteți sigură că o să meargă? Ea se agăță de brațul lui, mușcîndu-și buzele. Curajoasă păsărica, își spuse Boysie.

— Haide. Tîrîș-grăpiș și agățată de brațul lui, ea încercă să facă cîțiva pași.

— Nu credeți că ar fi mai bine așa? spuse Boysie, trecîndu-i brațul în jurul taliei.

— Da! Da, spuse fata, acceptînd să fie strînsă mai tare. Cît sînteți de puternic!

Mașina era parcată pe o stradă îngustă, flancată de clădiri înalte și neregulate, vopsite într-un roșu nesigur, de parcă ar fi fost opera unui romantic abrutizat de soare și de alcool. Ea se strecură la volan și apăsă pedalele cu piciorul accidentat.

— Știți, nu cred că voi putea conduce.

— Bine, atunci treceți pe celălalt scaun.

— Oh! Sînteți un înger! Nu vă deranjează? Adevărat. Sînteți atît de drăguț? Adevărat?

Boysie se familiarizează rapid cu tabloul de bord și tocmai vroia să acționeze demarorul, cînd simți pericolul în spatele lui. Întorcîndu-se pe jumătate, zări un braț ridicat. Fata strigă și ceva îl orbi. Un cerc de stele și patru noi planete îi explodară în craniu. Apoi Boysie Oakes se prăbuși peste volan, într-o obscuritate deasă și profundă.

Cînd sună telefonul, Boysie era deja plecat de cinci minute. Iris, îmbrăcată doar în sutien și bikini din dantelă, lăsă valiza și ridică receptorul:

— Alo?

— Cineva dorește să vorbească cu domnul sau doamna Oakes.

— Da. Încă una din figurile lui Boysie, gîndi Iris. După un țîrîit, se auzi o voce clară:

— Alo?

— Alo.

— Doamna Oakes?

— Cine este la telefon?

— Iris, sînt atît de mulțumit că v-am găsit! La telefon bătrînul vostru unchi, Mostyn. V-am sunat ca să aflu vești despre voi. Ar fi trebuit să-mi spui că-ți petreci week-end-ul împreună cu soțul.

— Dar?...

— Spionii mei sînt peste tot, draga mea, ar fi trebuit să o știi.

Iris scăpă un cuvînt care se bucura de mare răspîndire printre soldățime, printre actorii bolnavi și printre romancierii nebuni.

— Este exact ceea ce cred și eu, spuse Mostyn sarcastic, acolo, în întunecatul Whitehall.

4

COASTA DE AZUR

Sîmbătă 8 iunie 1963

CORAL

O duzină de omuleți mici și verzi tropăiau cu bocancii în craniul lui Boysie. Aproape că îi putea zări dincolo de vălul sîngeriu care îi acoperea vederea.

Nu mai simțea nimic, în interiorul capului. Și nu mai exista nimic nici în afară. Toată ființa sa era redusă la dimensiunea unui craniu enorm, în întregime plin cu sînge.

Undeva, departe, se auzeau gemetele cuiva. Apoi o voce începu să șușotească și simți pe frunte ceva rece, binefăcător. Odată cu răceala simți că începe să-și revină. Șoaptele se amplificară, și auzi vocea unei femei:

— Merge? Ușurel, ușurel. Vocea părea cea a unei mame care își îngrijește copilul neastîmpărat după o căzătură. Pentru cîteva clipe, care părură un secol, Boysie se regăsi în satul copilăriei sale, pe colinele din Berkshire — și mama sa îl mîngîia, pentru că se zgîriase la genunchi jucîndu-se cu alți copii în mijlocul drumului. Capul se retrase. Îi crescu un gît, apoi își regăsi umerii, brațele, bustul și — mult mai tîrziu — picioarele.

Înarmîndu-se cu curaj, deschise ochii. Undeva deasupra lui, ondulîndu-se precum reflexia unei oglinzi

deformante, se găsea figura unei blonde. Închise repede ochii, apoi îi deschise din nou. De această dată rămase cu ei deschiși pînă ce percepția vizuală redeveni normală. Lumea se răsucea, descriind în același timp un cerc: figura blondei încetă o serie de mișcări dezordonate, iar lucrurile începură să se stabilizeze, oferind un tablou rațional. Fata părea îngrijorată, și observă că avea în mînă un burete îmbibat în apă rece, cu care îi mîngîia cu delicatețe fruntea.

— Slavă domnului, îți revii. Credeam că n-o să te mai trezești. Acum rămîi liniștit. Nu încerca să te ridici, îi spuse ea cu autoritate, punîndu-i mîna pe umăr.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Boysie cu greutate. I se părea că are gura plină cu bucăți murdare de bumbac.

— Te-a lovit cineva.

— Oh.

— În ceafă.

— De ce?

— Nu știu. Credeam că tu vei fi cel care-mi va spune. Fata părea ușor jignită.

— Unde sînt... unde sîntem? Se ridică, regretînd imediat acest gest, și se agăță strîns de marginea patului, pînă cînd simți camera oprindu-se din legănat.

— Nu știu. E un fel de pivniță. Am simțit cînd ne-au coborît pe scări.

Boysie era furios și înspăimîntat, în același timp:

— Ascultă, ce dracu s-a întîmplat? Cu infinite precauții, își duse mîna la cap. Dasupra urechii drepte găsi o umflătură dureroasă, de mărimea unei prune.

— Cred că am fost răpiți, spuse fata cu vocea șoptită și reținută a unei fete din anul întîi care, în timpul cursului de dans, anunță că i s-a desfăcut sutienul. Mi-au vîrît un revolver sub nas și m-au înțepat cu o seringă în mîna stîngă...

Imediat el își palpă brațele, deasupra coatelor; avea o zonă pe care n-o simțea, sub umărul stîng. Iată explicația gustului infect pe care continua să-l simtă.

— Apoi m-au înghesuit pe bancheta din spate a unei mașini, mi-au tras pe cap un sac împuțit și mi-au spus să mă întind...

— Te-au violat? Nenorociții!

— Nu, nu pentru asta m-au pus să mă întind... ci pentru ca să nu văd unde mergem.

Lui Boysie începea să-i revină memoria: Iris, hotelul Miramont, țigările, glezna fetei. Își privi ceasul, era ora șapte și jumătate — două ore și trei sferturi de cînd o părăsise pe Iris.

— Ce-ți face glezna?

— Dar... Oh! Aproape că uitasem — m-au adus ei pînă aici. Nu e chiar atît de rău. Ai fost drăguț, mulțumesc.

— Nu ne-a adus noroc, nu-i așa?

— Nu. Îmi pare rău. Spuse apoi, ca un copil plîngăcios: De ce ne-au răpit?

— N-am nici cea mai mică idee. Oh! Capul!

Boysie se simțea umilit. În întreaga sa carieră la Departament, nu i se mai întîmplase ceva asemănător. Doamne-Dumnezeule, gîndi el, oare ce vor de la mine? Pînă acum, Mostyn fusese singurul lui motiv serios de îngrijorare. Doar în fața acestuia nu se simțea în largul lui, atunci cînd îi ascundea anumite lucruri sau îi spunea minciuni. Niciodată nici nu și-a închipuit măcar apariția unui alt pericol, din altă parte. Niciodată, pînă astăzi. I se făcu greață. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, privind înainte văzu un păianjen cățărîndu-se pe zidul din față. Dacă ar fi făcut o listă a lucrurilor care îi sînt dezagreabile, în afara călătoriei cu avionul, Boysie ar fi trecut gîndacii și păianjenii pe primul loc. Respiră nervos și privi în jur.

Se aflau într-o cameră cu desăvîrșire goală și fără ferestre,— o simplă celulă din cărămidă, zidită. Deasupra lor ardea un singur bec, încastrat în plafon și protejat de o sîrmă împletită. Nu se zărea nici urmă de întrerupător, pereții fiind la fel de goi precum un copil nou-născut. Ușa, ce părea tăiată dintr-un stejar uriaș, făcea corp comun cu zidul, neavînd nimic care să semene cu o clanță sau cu o închizătoare. Drept mobilier, se aflau doar un pat metalic de spital, împreună cu salteaua pe care erau așezați. Aerul era uscat iar răcoarea pe care o simțeau, deloc neplăcută.

Boysie se trezi făcînd tot felul de presupuneri. Agresorii stătuseră ascunși în mașină. Se ivi o rază de speranță: se aflau deja în mașină, ceea ce putea să însemne că ținta era fata, și nu el. Boysie o privi încă o dată — era extraordinar de frumoasă. În alte condiții, i-ar fi plăcut nespus să se afle încuiați împreună — mai ales într-o cameră în care se află și un pat. Tocmai se întreba cine este ea cu adevărat (fără îndoială fata unui miliardar), cînd zgomotul unei încuietori și zornăitul unui lanț se auziră de cealaltă parte a ușii.

Se ridicară imediat, iar blonda se ghemui la pieptul său.

— Nu te teme, murmură el, forțîndu-se să-și recapete controlul asupra genunchilor care îi tremurau. Ea îl privi atent, cu ochii umezi și plini de disperare.

— În regulă, răspunse fata încercînd să-și facă singură curaj și să surîdă.

— De fapt, spuse Boysie din colțul gurii, cum te numești?

— Coral. E un nume idiot: Coral White.

Ușa se deschise și fură obligați să suporte priveliștea unui Browning, modelul 32.

Figura omului cu revolverul semăna cu cea a unei cămile: era negricios, slab și avea o bărbie prelungă și

sinistră. După toate aparențele, însoțitorul său nu putea aparține decît unei rase de tip Frankenstein. Avea aproape doi metri; umerii la fel de largi ca una din statuile lui Henry Moore și o figură care lui Boysie îi amintea de o oribilă sculptură a dinastiei T'ang, pe care o văzuse odată — strivită, un craniu puternic boltit și o expresie tîmpă și plină de cruzime. Amîndoi purtau niște imenși ochelari negri.

Față-de-cămilă i se adresă fetei:

— Tu rămîi aici. Accentul avea unele rezonanțe germanice.

— Tu, vino. Țeava pistoletului descrise, lent și cu precizie, un arc de cerc din partea stîngă a pieptului lui Boysie pînă în centrul ușii, apoi se întoarse.

— Noroc, îi șuflă Coral. El îi strînse mîna, înghiți în sec și se supuse. Vărul Frankenstein întinse brațul său de fier și își puse mîna, la fel de grea ca un ciorchine de banane, pe umărul lui Boysie. Gestul era aproape tandru dar degetele se strîngeau cu abilitate, extremitățile lor atingîndu-i tendoanele gîtului. O strîngere și mai puternică îl făcu să resimtă o durere insuportabilă.

Trecînd pragul, Boysie se regăsi într-o anticameră minusculă, înconjurată din trei părți de o draperie neagră. Ușa se închise în urma lor. Nu se vedea nimic. Simțea mîna din umărul său, auzea respirația greoaie și răsucirea închizătorii. Apoi simți revolverul în spate:

— Mișcă! Ordinul urlat în urechea sa fu însoțit de o lovitură cu ambele mîini în rinichi. Boysie se prăvăli cu capul înainte, prin draperie, într-o lumină orbitoare. Lovi cu piciorul un corp dur și se opri împleticindu-se, încovoiat deasupra spătarului unui scaun.

— Bună seara, domnule Oakes. Mă bucur că ați putut să vă întîlniți cu noi.

Vocea cavernoasă venea din spatele corpurilor de iluminat. Boysie se găsea în mijlocul fasciculelor convergente a cinci reflectoare. Își protejă ochii, străduindu-se să vadă dincolo de lămpi, dar tot ceea ce putea să distingă erau două mîini la extremitatea unei mese de mahon șlefuit. Trebuia să-și închidă ochii, ținîndu-i abia întredeschiși, pentru a se apăra de strălucirea orbitoare. Conul de lumină producea o căldură formidabilă, și deja începuse să transpire.

— Dar vă rog să vă așezați, domnule Oakes, spuse Sheriek de dincolo de cortina luminoasă. Pentru a găsi un loc unde să se așeze, Boysie încercă să privească în jur, dar razele îl orbiră din două părți. Omul-munte se afla în dreapta scaunului, iar în spatele lui simțea prezența omului cu revolverul.

Boysie se aplecă deasupra mesei și spuse:

— Ce înseamnă toate acestea? — încercînd, în același timp, să creeze imaginea perfectă a englezului care își apără drepturile. Vocea nu îi era prea sigură și simțea că îi scapă controlul deplin al buzelor, ceea ce este un semn neîndoielnic de frică.

— Nu știi despre ce este vorba, domnule Oakes? Credeam că în meseria dumitale ești întotdeauna pregătit pentru momentul adevărului.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți — oricine ați fi — dar vă cer să ne eliberați imediat, atît pe mine cît și pe domnișoara White... Se opri. Deocamdată nu putea să facă mai mult.

— E soția dumneavoastră, domnule Oakes? Nu știam că aveți o soție; de altfel, trebuie să vă reamintesc că nu sînteți în situația de a cere ceva, indiferent despre ce ar fi vorba.

— Ei bine...

— Întocmai... Ei bine!

Acum, Boysie trebui să admită că nu fata, ci el se găsea în mijlocul acestui bizar complot. O luptă îndrăcită se dădea în intestinele sale și transpirația — care nu se datora proiectoarelor, ci fricii de moarte — țîșnea din porii săi în nenumărate fîntîni.

— Să punem cărțile pe masă, reluă Sheriek. Scuză-mă că nu pot să mă prezint, dar sînt convins că vei fi de acord cu mine că aceasta ar reduce calitatea misterului. Sînt un mare amator de romane polițiste, domnule Oakes; citesc aventurile lui Richard Hannay cu aceeași aviditate cu care mă aplec asupra Bibliei sau Coranului atunci cînd simt nevoia unei consolări spirituale...

— E puțin exagerat, nu? Boysie fu cel dintîi uimit de insolența sa.

— Poate că acosta e semnul anilor. Boysie nu reușea să-și facă o idee clară asupra întregii întîmplări. Totul părea atît de melodramatic. Dar însăși meseria sa, modul în care Mostyn l-a antrenat, păreau că oscilează întotdeauna între limitele realului și ale fanteziei.

— Cum spuneam... Foarte degajat, Sheriek era gata să răsucească cuțitul în rană. Nu pot să mă prezint, dar i-ați văzut deja pe Jacob — cel înalt — și Gregory, cel cu revolverul. Vei vedea că trage la fel de bine ca tine.

— Eu trag foarte rar.

— Serios? Vreau să vă fac cîteva precizări, referitor la acest subiect, domnule Oakes. Făcu o pauză. Sheriek își drese glasul. Numele tău este Brian Ian Oakes. Amicii te cunosc sub porecla — ușor ridicolă și, scuză-mă, destul de efeminată — de Boysie. Meseria ta este aceea de asasin plătit. În această calitate, lucrezi pentru Departamentul englez al Securității speciale, avînd codul „L". Lucrezi pentru ei de circa șase ani, poate șapte. În acest timp, ai eliminat personal

douăzeci și cinci de agenți, sau suspecți, care lucrau împotriva Regatului Unit.

Aceasta depășea, și încă de departe, toate coșmarurile pe care trebuie să le înfrunte datorită numeroaselor lucruri pe care le ascunsese față de Mostyn.

Acesta era sfîrșitul: punctul terminus al unui drum fatal.

— Ascultă, domnule Oakes, nu mai sîntem copii, nici unul nici celălalt. Abia perceptibil, Sheriek schimba tonul. Știm amîndoi că nu ești indispensabil pentru organizația dumitale. Nimeni nu este de neînlocuit, deci nu poate exista nici un interes de a fi ucis pur și simplu. Înainte de a lua o hotărîre — și trebuie să-ți spun deschis că viitorul dumitale nu depinde de mine — vreau să-ți pun o întrebare.

— Nu știu de unde ați luat aceste informații, spuse Boysie, dar complet lipsit de convingere. Însă nu am nimic de-a face cu Securitatea voastră. Nu spuneți decît niște inepții...

— Întrebarea este următoarea, continuă Sheriek ignorînd peroratia disperată a lui Boysie, ea este simplă: de ce te afli aici?

Boysie răspunse fără să se gîndească: „Pentru că voi m-ați adus, dobitocilor!" Jacob îl lovi cu dosul mîinii în plin obraz. Se ridică și își potrivi scaunul, clătinîndu-se. Falangele uriașului erau ca niște bile de biliard.

— Nu admitem altă obrăznicie, domnule Oakes. Deci, repet: De ce ești în Franța? Cine este ținta?

— Cu adevărat nu înțeleg ce vreți să spuneți. Boysie vorbea precum un școlar învățătorului.— Sînt în Franța pentru a petrece week-end-ul cu o foarte... cu soția mea.

Se lăsă tăcerea. Sheriek suspină:

— Sperăm să evit orice violență. Ești într-adevăr idiot, Boysie Oakes.

Boysie își înfipse adînc unghiile mîinii drepte în dosul mîinii stîngi. Rămase o clipă fără să știe de unde vine durerea. Atmosfera era încărcată cu cele mai oribile ipoteze, și își imagina suficient de bine care va fi urmarea acestor amenințări.

— Îți place domnișoara White? Întrebarea era neașteptată.

— Abia o cunosc. După numai cinci minute după ce ne-am cunoscut, brutele dumneavoastră...

— Nu, Jacob! Ordinul lui Sheriek opri la timp gorila care se pregătea să-l lovească din nou.

— Dar o iubești?

— Este o fată drăguță. Implicațiile revoltătoare ale acestei conversații începeau să-și croiască drum în creierul brutalizat al lui Boysie.

— Ascultați: lăsați-o în pace pe domnișoara White. Ea nu are nici un fel de amestec, nu are nimic de-a face cu mine.

Sheriek îi adresă un surîs amabil. A fost o inițiativă strălucită și plină de subtilitate să o lase pe Coral împreună cu acest bărbat. El putea acum să apeleze la sensul britanic al eleganței morale. La adăpostul baricadei formate de reflectoare, își privi mai atent victima. În afara ochilor albaștri, straniu de limpezi, bărbatul acesta înfricoșat și fără îndoială frumos nu avea nimic din atitudinea unui criminal monstruos. Englezii aceștia erau diabolic de inteligenți! Prietenul Oakes era fără îndoială un actor de mare talent. Sheriek n-a considerat niciodată util să-ți subestimezi adversarii.

— Acum vom merge la masă. Vom relua discuția peste... În spatele reflectoarelor se produse o mișcare, ca și cum acela și-ar fi privit ceasul... Cam peste o oră. Și-mi voi repeta întrebarea: Ce faci în Franța și

pe cine trebuie să ucizi? Dacă nu ești dispus să-mi răspunzi, vom recurge la ultima noastră metodă de convingere. Poți avea bunătatea să ridici ochii?

Boysie își ridică ascultător privirea. Un scripete uriaș de metal era fixat în plafon, deasupra capului său.

— Ai auzit deja vorbindu-se de „leagăn", nu-i așa?

Boysie clătină afirmativ din cap. Era unul dintre supliciile cele mai simple și cele mai eficace. Mîinile „pacientului", legate la spate, erau prinse apoi de o coardă care trecea printr-un scripete. Omul era ridicat și lăsat apoi să cadă, cu o zguduitură care-i disloca toate încheieturile.

— Jacob este de-a dreptul remarcabil la „legănat". A adăugat chiar o variantă amuzantă, inventată de el. Jacob mișcă puțin — mîndru de a-și fi auzit numele. Îi place să-ți adauge la picioare o greutate de cincisprezece kilograme, înainte de a te ridica. Foarte rafinat, nu-i așa?

Gîndindu-se la aceasta, Boysie își simți spatele îndoindu-i-se.

— Aruncă o privire și în spate, la stînga.

Putu să distingă pe perete un cadru metalic, triunghiular.

— Acela este șevaletul, domnule Oakes. Și sînt sigur că știi la ce poate fi util șevaletul.

— Ce se agață de el? Haine? Boysie era din nou uimit de el însuși.

— Luați-l, spuse Sheriek, nemairezistînd. Jocul se reia după pauză — parcă așa spun la voi comentatorii de crichet. Nu pot să suport lucruri dezagreabile pe stomacul gol. Și dacă nu vrei să răspunzi la întrebarea mea, atunci... Domnule Oakes, vom vedea dacă priveliștea domnișoarei White în „leagăn" te va incita. Sau îți vom judeca chiar dumitale gustul pentru acest divertisment. Cred, Jacob, că poți să aduci și bicele.

Cîteva semne pe şoldurile sculpturale ale domnişoarei White vor transforma distracţia noastră într-o capodoperă. Gîndeşte-te la toate acestea, domnule Oakes. Gîndeşte-te bine.

Cînd „copiii teribili" îl împinseră în celulă, Boysie o găsi pe Coral întinsă în pat.

— Ce s-a întîmplat? Ai aflăt ceva? Oh, dar te-au bătut, eşti lovit în obraz. Ce-o să ni se întîmple? Pusese toate aceste întrebări dintr-o singură răsuflare.

— Mai întîi să fumăm o ţigară.

Îşi aprinse o ţigară cu filtru şi se aşeză lîngă ea. Ea îşi puse mîna în mîna lui. Între ei nu mai era nici o reţinere. Ciudat cît de mult i-a apropiat pericolul, gîndi Boysie. I se părea că o cunoaşte de cîţiva ani — apropierea imediată suprimase perioada obişnuită de acomodare.

— Pe mine mă vor... începu el.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele, spuse Coral lipindu-se de el.

— Prietenii îmi spun Boysie.

— Boysie? Boysie? Boysie? repeta ea, încercînd să-i găsească o rimă. Îmi place. Figura ei se destinse şi ea deveni serioasă.

— De ce ne-au adus aici, Boysie? Spune-mi.

— Nu e mare lucru de spus. Dacă vrei să ştii... Ei bine, eu sînt un fel de funcţionar — un funcţionar — un funcţionar special.

— Lucrezi pentru guvern! Drace! Ce glumă!

— Iată, aceşti şarlatani caută informaţii care nu există; acest lucru devine într-adevăr neplăcut. De fapt, există un al treilea în afara acestor doi cretini — în aparenţă, un bătrînel cu vocea părintească —.

— Sînt uimită, spuse ea, lipindu-se și mai tare de el. Dar știi, nu reușesc să iau lucrurile în serios. Astfel de lucruri nu se întîmplă niciodată cu adevărat.

— Eh, ceea ce este înspăimîntător este că ei o iau în serios, crede-mă. Boysie hotărî că a vorbit destul. Nu-i voi spune nimic despre cadavre în coșciug, va afla și singură destul de repede. La dracu cu Mostyn, cu Departamentul și cu toate acestea. Pentru o clipă se dedică ocupației sale favorite: să-l înjure în gînd pe șeful său.

— Ce vom face atunci? Întrebarea avea tonul dezorientat al unui organizator de serbări cîmpenești, care trebuie să înfrunte o ploaie torențială.

— Nu putem să scăpăm: ăsta e sigur. Cred că tot ceea ce putem face este să ne îmbrățișăm unul pe celălalt, și să așteptăm.

— Oh!

Coral își întinse picioarele și corpul său armonios desena un „L" elegant — atitudinea unui gimnast în clipa în care reușește un exercițiu dificil. În această poziție, ea își admiră picioarele.

— Drace! spuse ea deodată, umezindu-și un deget în gură și apăsîndu-l pe glezna stîngă.

— Ce s-a întîmplat?

— Mi-am rupt ciorapul.

Într-un astfel de moment! Ah, femeile! suspină Boysie.

— Ciorapi, pe o astfel de căldură?

— Nu știu de ce i-am pus: e foarte cald, mai ales cu pantaloni. Dar am luat masa într-un restaurant elegant cu She... Papa nu crede că o fată e îmbrăcată corespunzător dacă nu are ciorapi. Cred că îi port doar ca un compromis.

Boysie nu remarcase că ea era pe punctul de a lăsa să-i scape numele lui Sheriek. Își privi ceasul. Secundarul făcu un tur complet.

— Coral, povestește-mi viața ta.

— Eu? Dar nu am nimic de povestit. A ta ar fi mult mai interesantă de ascultat.

— Cu cît vei ști mai puțin, cu atît mai bine.

Ea încetase să-l țină de mînă.

— Serios, Coral, povestește-mi.

— Oh, nimic extraordinar. Colegiul din Chetenham. Academia regală de artă dramatică; nu făceam nimic; am întîlnit niște existențialiști, și atunci papa m-a adus aici pentru a mă odihni la soare și a-mi aduna gîndurile.

Conversația se întrerupse. Apoi, Coral întrebă din nou:

— Ce caută ei?

— Caută ceva ce nu există. Își închipuie că am venit pentru afaceri secrete...

— Și nu e adevărat?

— Am venit în vacanță. Vacanță inofensivă și mortală.

— E groaznic!

Boysie își spuse că ar fi mai bine să se gîndească la altceva. Îi trecu un braț în jurul umerilor. Căpșorul auriu i se lipi de obraz și simți din nou în nări parfumul soarelui.

— Peste o oră vor veni ca să mă interogheze din nou.

— Nu-ți face griji. Vom vedea atunci.

Mîinile îi tremurau:

— Ai vreo idee?

— Despre ce?

— Despre ceea ce am putea face așteptînd.

Ea se mișcă și se întoarse către el.

— Este o metodă veche, care se aplică în doi, și la care am putea să recurgem, spuse, întinzîndu-se pe pat și trăgîndu-l tandru către ea.

Pentru o fată în aparență atît de naivă, Coral era destul de îndemînatică. Limba sa mică și roz ieși dintre buzele ei în clipa în care le atinse gura lui Boysie. Corpurile lor se apăsau unul asupra altuia, piept pe piept și pulpă pe pulpă; și aproape în același timp respirația se precipită pentru a lua ritmul pasiunii.

— A fost foarte bine, Boysie.

— Ești o fată minunată, spuse Boysie. Aproape că uitase pericolul mortal care îi aștepta dincolo de ușă.

Coral se lăsă să alunece din pat și se ridică în picioare.

— Mi se întîmplă întotdeauna în locurile și în situațiile cele mai neașteptate, spuse ea în timp ce își încheia fermoarul pantalonilor din mătase de culoarea valurilor mării.

Sherkasia — mîncarea sa favorită, un pui la cuptor, gătit cu sos de nucă de cocos — îi plăcuse. Sheriek rîgîi cu zgomot. Gregory era un bucătar de excepție. Își șterse gura și goli paharul de vin. Sheriek se simțea bine.

— Gregory! strigă el. Cafea.

În momentul în care negriciosul cu revolver intră în cameră, telefonul începu să sune.

— Alo? întrebă Sheriek în receptor.

— Baudelaire? Auzindu-și numele de cod, Sheriek deveni atent.

— Chiar el. Oh, căpitane, e timpul să ridicăm ancora, recită el. Cine întreabă?

— Cehov la telefon. Dacă am putea să ne întoarcem la Moscova. Să ne vindem casa, să ne lichidăm afacerile de aici, și să ne întoarcem la Moscova, răspunse celălalt. Sheriek acoperi receptorul cu palma și, plin de satisfacție, spuse:

— Gregory! E coordonatorul, o persoană foarte importantă.

— Putem sta de vorbă? întrebă coordonatorul.

— Sigur.

— Ați acționat conform instrucțiunilor?

— Da, Cehov. Chiar mai mult decît atît, subiectul se găsește aici, împreună cu noi, gata legat. Sînt sigur că aceasta vă satisface.

Liniștea fu întreruptă de un val de cuvinte — franțuzești, englezești, rusești și italienești. Cea mai mare parte erau obscene; absolut toate erau insultătoare.

— Dar, Cehov... ce se întîmplă... Credeam că...

Sheriek era dezorientat. Calmîndu-se, coordonatorul spuse, cu o voce amenințătoare:

— Care au fost ordinele, prietene? Vreau să le spui tu însuți; dacă acțiunea nu reușește, vei fi singurul răspunzător. Ultimele cuvinte răsunară ca o plesnitură de bici.

— Am greșit înhățîndu-l pe acest bărbat?

— Fără îndoială, ați făcut ca întregul plan să eșueze. Ce instrucțiuni ați avut?

— Am primit informații despre acel englez — „L". Ni s-a spus că e foarte periculos. Ni s-a comunicat datele din dosarul său și am fost preveniți că va sosi cu avionul de după-amiază. Trebuia să-i supraveghem sosirea, să-l identificăm și să-i verificăm sosirea la hotelul Miramont din Menton. Apoi trebuia să punem mîna pe el...

— Dar trebuia să așteptați ordinele!

— Da, numai că ni s-a oferit ocazia și...

— Ordinele erau clare în ceea ce privea capturarea lui?

— Nu chiar atît de clare... dar am luat asupra mea...

— Ordinele spuneau, de fapt, ca la momentul potrivit să aveți grijă de acest om. Vi s-a spus cine comandă?

— Da. Comandantul sînteți dumneavoastră, Cehov. Asta a fost foarte clar. Trebuia sub controlul dumneavoastră permanent.

— Atunci puteți să-mi spuneți cine v-a băgat în cap că trebuie să-l capturați pe subiect?

Fără să aștepte sfîrșitul întrebării, Sheriek răspunse:

— Credeam că aceasta va face impresie în ceea ce privește sinceritatea noastră, Cehov. Am îndeplinit de multe ori misiunea de grup de asalt. Tocmai l-am interogat...

— Sper că n-a fost rănit? Dacă i-ați clintit măcar un fir de păr, am să vă castrez cu mîinile mele.

— Nu, sigur că nu, aceasta urma să se întîmple mai tîrziu — încercă Sheriek să glumească, deși vocea îi trăda neliniștea. Am încercat doar să aflăm motivele venirii lui aici...

— Știm de ce a venit.

— Oh!

— E în vacanță.

— Ne-a spus același lucru, dar nu l-am crezut... credeam...

— Nu mă interesează ce crezi.

— Dar Cehov, vă rog... credeam că voi fi de folos... vroiam...

— Acum ascultă, spuse coordonatorul întrerupînd lamentările lui Sheriek la fel de brusc precum o lovitură de ghilotină. Pentru prima dată în viața ta mică și mizerabilă, participi la o operațiune de importanță internațională. Ieși din gaură, Baudelaire. Această operațiune este una dintre cele mai pline de importanță din cele pe care le-am întreprins pînă acum. Dacă ai

bănui numai consecințele ei, ți-ar cădea tot părul plin de păduchi... Cîte persoane ai în celulă?

— Cei doi bărbați pe care îi am de obicei și o fată — pe care n-am mai folosit-o...

— E sigură?

— Nu știe aproape nimic. Nu e aici decît pentru bani. M-am servit de ea doar — cum să mă exprim — doar ca de o momeală.

— Atunci înseamnă că e lipsită de experiență!

— Depinde de punctul de vedere...

— Pe plan operațional, bineînțeles.

— Nu. Nu știe nimic.

— În acest caz cred că poți să renunți la ea. Scapă de ea. Înțelegi?

— Da, Cehov, înțeleg.

— Vreau ca Subiectul să fie înapoi la Menton în cel mult o oră. Descurcă-te. Poți chiar să-i organizezi evadarea; dar în acest caz, pe toți dracii, fă în așa fel să pară adevărată. Îmi închipui că te-a văzut. Te-ar putea recunoaște?

— Nu, nu. Am fost destul de precaut încît...

— Și ceilalți?

— Oh, ceilalți...

— Oprește-i să iasă pînă în noaptea de luni. Pe tine nu voiam să te folosesc decît ca legătură pe plan local, dar acum?... Nu știu. Acum ai face mai bine să fii pregătit în orice clipă. Oamenii mei vor face ceea ce este mai greu...

— Bine, Cehov. Regret prostia pe care am făcut-o... Ar fi trebuit să aștept ordinele... Sincer, nu vroiam decît să vă fac o surpriză plăcută. Am acționat magistral... ar fi meritat să vedeți... perfect... într-o clipă... în cazul în care cartierul general...

— Ajunge.

— Da, Cehov. Pentru o clipă se făcu liniște. Vă rog... aș putea ști cîți oameni din celulă dumnea-voastră participă la acțiune?

— Am doi oameni cu mine. Acum, scoateți-l pe Subiect de acolo. Repede!

— Mulțumesc, Cehov, spuse Sheriek plin de umilință, închizînd telefonul.

Coordonatorul al cărui nume de cod era Cehov ciocăni cu vîrfurile degetelor lungi și subțiri paharul de cristal din fața lui și spuse, cu un glas aproape imperceptibil:

— Va trebui să organizeze un accident foarte grav. Nu ne putem permite ca din cauza unui măscărici ca Sheriek să ratăm afacerea. Este mult prea importantă.

Sheriek rămase așezat, fără să spună nimic. Era disperat. Pentru el, sosise clipa adevărului. Recunoscu cu tristețe că nu le poate ține piept unor astfel de oameni. Pentru el, nu era decît un joc palpitant, la care participa cu încăpățînarea unui jucător bogat. Bogat, dar amator. Ceilalți se aflau în tabăra profesioniștilor. Sheriek strînse din dinți, presimțind faptul că va pierde. Într-o epocă a tehnocraților, el continua să rămînă un artist.

— Ceva nu e în regulă, Excelență? Gregory adusese ceștile de cafea.

— Da, dar se poate aranja. Sheriek avea o incredibilă capacitate de recuperare, dublată de un optimism remarcabil.— Caută-i pe Jacob și pe fată, vreau să le vorbesc.

— Jacob a coborît în oraș, Excelență. Nu mai avem aproape nici un pic de coniac și m-am gîndit că dacă vine coordonatorul...

— Atunci, caut-o pe fată. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Coral intră în cameră, ciufulită și cu ochii strălucitori.

— E formidabil, tipul, nu-i așa, Sherry?

— Mie mi s-a părut formidabil de înspăimîntat, scumpo. Dar acum petrecerea s-a sfîrșit: trebuie să-l scoatem de aici — să-i permitem să evadeze. Nu am timp să-ți explic acum, dar asta înseamnă că tu trebuie să-l ajuți și să evadezi împreună cu el.

— Altfel spus, Sherry, ai făcut o tîmpenie.

— Ca să mă exprim mai elegant, scumpo, am forțat puțin nota.

— Totuși, eu am făcut tot ceea ce trebuia. Cel mai bun rol al meu de la rolul Julietei. Ar fi meritat să mă poți auzi, Sherry. Ca o paranteză, susține că n-are nimic să-ți spună. Îmi pare rău, dar am jucat cît am putut de bine.

— Sînt convins. E adevărat. Nu deține informații utile pentru noi. Își aruncă privirea către Gregory: — Ia cheile de contact și bagă-le în mașină. Apoi, vezi dacă s-a întors Jacob — i-ar trebui să învețe pentru... hmm... evadarea viitoare.

După ieșirea lui Gregory, Sheriek se întoarse către fată:

— Îmi pare rău, Coral, dar în ceea ce ne privește, totul s-a sfîrșit. Îmi pare rău.

— Petrecerea s-a terminat. Oh, va reîncepe altădată, în altă parte, Sherry. Și mie îmi pare rău, dar... asta e meseria.

Ea luă o țigară din cutia de argint de pe masă. Sheriek se apropie de ea, aproape atingînd-o, și îi aprinse țigara. Ea observă că el era transpirat. Dar pentru ea, nu mai însemna nimic. Se sfîrșise. Oricum,

n-a fost niciodată decît unealta necesară atingerii scopului: o trambulină. În scurta sa viață, Coral cunoscuse o mulțime de pături și diverse situații. Pentru ea, se ivea întotdeauna o nouă ocazie. Viitorul era întotdeauna roz.

— Poți păstra mașina, bineînțeles. Va trebui să-l ajuți să fugă. Cred că ar fi bine să pleci din țară, cît mai curînd cu putință. Ar fi mai sigur.

— Pot să-mi iau lucrurile?

— Ai zece minute ca să pregătești o valiză. Las-o în vestibul și am s-o pun chiar eu în port-bagaj. Acum, draga mea Coral, înainte să pleci...

Se îndreptă spre posibila reproducere după El Greco, agățată deasupra unei cutii de bijuterii dintr-o feronerie autentică, semnată Desmalter. Tabloul se răsuci, dînd la iveală o casă de bani îngropată în zid.

— O simplă mărturie a sentimentelor mele, Coral, spuse Sheriek.

Pentru a doua oară într-o oră, Coral își desfăcu pantalonii. De această dată, pentru a-și strecura în ciorapii de mătase un teanc de bancnote de proveniență diversă.

Biata Coral: ce păcat, gîndea Sheriek privindu-i silueta micuță, pe jumătate dezbrăcată.

Între două momente de plăcută amintire a experienței cu Coral, Boysie își petrecea timpul numărînd cărămizile zidului din fața patului.

Gregory o urmă pe fată în subsol — păstrînd revolverul în mîna dreaptă, mîna stîngă fiind ocupată cu o sticlă pîntecoasă și cu două pahare.

— Ce s-a întîmplat? Ultima dorință? spuse Boysie.

Coral îi făcu semn din vîrful buzelor să nu mai spună nimic altceva. Boysie se rezemă din nou de perete, pînă cînd Gregory părăsi camera.

— Ce s-a întîmplat?

— Cred că au intrat în panică. Din greșeală, Coral vărsă cîteva picături de vin.

Destul de vag, Boysie simțea că ceva nu este în regulă. Luă paharul oferit de fată și bău o înghițitură. Vinul acru îl făcu să tușească și îi arse stomacul: își dădu seama că nu mîncase nimic de la micul dejun, în afara fripturii reci de pui din avion. Cu siguranță se întîmplase ceva. Nu putea să spună ce, dar plecarea lui Gregory era anormală.

— Ce ți-au făcut?

— M-au dus sus... De fapt, l-am văzut pe celălalt...

— Cum arată?

— Gras. Gras și prefăcut. M-a întrebat unde și cum te-am întîlnit, și dacă știu cine ești. Apoi a sunat telefonul și m-au dus în altă cameră. După un timp a venit cel gras, care mi s-a părut întors pe dos. Spunea ceva de o conferință și era foarte grăbit; nu știa cum să mă facă să cobor mai repede.

— Stai! Boysie găsise. Înțelese dintr-o dată de ce ieșirea lui Gregory i se păruse nelalocul ei. Nu auzise zgomotul metalic al încuietorii din partea cealaltă a ușii.

— Ce s-a întîmplat?

— Ține-ți respirația, încrucișează-ți degetele și, dacă știi, spune o rugăciune. Cred că Față-de-cămilă a făcut o tîmpenie.

Traversă camera și încercă să-și strecoare degetele în spațiul dintre ușă și tocul ușii. Ușa se deschise către interior.

— Sesam, deschide-te! șopti Boysie.

— Ce cretin! spuse Coral, și mai agitată. Ce mai așteptăm?

— Poate fi o cursă.

„E groaznic de enervant", gîndi fata. Apoi spuse:

— Imposibil. Ți-am spus: erau pur și simplu înspăimîntați.

Coral făcu un pas în direcția ușii deschise:

— Hai, vino, Boysie, să ieșim de aici.

— De acord. În ciuda vinului băut, avea gîtul uscat. Era în continuare stăpînit de teamă.

— Rămîi în spatele meu.

Se simțea la fel ca la piscina școlii, cînd se afla pe cea mai înaltă trambulină. Inspiră adînc apoi, aproape ținîndu-și respirația, trecu dincolo de prag.

Două becuri slabe luminau camera vecină, care părea o sală de tortură. În afara leagănului și șevaletului, în stînga se putea vedea o sobă electrică și o masă. Pe masă se aflau, aranjate cu grijă, uneltele unei colecții întregi: patru fiare asemănătoare cu cele pentru însemnat vitele, o jumătate de duzină de clești de diferite dimensiuni, o cutie cu aschii de lemn și alta plină de ace și bucăți de sîrmă, trei sau patru curele de piele, lanțuri și un lighean alături de niște mănuși de cauciuc, un tub și o pîlnie. Boysie își aminti de modul în care preoții Inchiziției îi vindecau pe cei posedați de diavol făcîndu-le spălături cu apă fierbinte, sfințită.

Proiectoarele erau fixate în jurul scaunului care ocupa celălalt capăt al mesei, și în spatele căruia se afla o mică etajeră cu cîteva cărți legate frumos în piele: operele complete ale marchizului de Sade, alături de o traducere din Ta T'sing Lu Li — codul dinastiei din Manciuria care a făcut studii și observații privind durerea — și două istorii ale Inchiziției.

Partea dreaptă a camerei era ocupată de un scaun stomatologic și o freză. Boysie își simți inima zbătîndu-i-se. Dincolo de scaun se găsea o enormă ușă metalică, bine închisă.

— Încearcă să o deschizi, îl îmboldi Coral.

Ușa nu era încuiată și dădea într-un hol strîmt, din care pleca o scară abruptă din piatră. Începură să urce ușor scara, călcînd cu atenție și sprijinindu-se de zidul umed și rece din piatră. Ajungînd sus, Boysie riscă să arunce o privire dincolo de gura beciului. Vestibulul era gol. Ușa care dădea afară era închisă numai pe jumătate, și prin deschizătură putu să vadă uriașul Lincoln negru.

— Mașina e afară, șopti el. Dacă au lăsat cheile...

Le-ar trebui în jur de treizeci de secunde, calculă el, pentru a ajunge la limuzină. Întoarse încet capul, concentrîndu-și atenția asupra unor eventuale zgomote care ar putea indica pericolul unei ambuscade, dincolo de ceea ce poate vedea el. Dar casa părea liniștită.

— Trebuie să alergăm pînă la ușă. Se aplecă în spate și își lipi buzele de urechea fetei. Probabil sînt cîteva trepte dincolo de ușă — dar nu pot să le văd. Mergi cît poți de repede și fără zgomot. Ai înțeles?

Coral clătină din cap. Boysie o sărută tandru pe gură, mai mult pentru a-și domoli propriile temeri, decît pentru a o încuraja.

— Ești gata? Acum!

Traversară vestibulul împreună; Coral era aproape lipită de el atunci cînd ajunseră la scări. Plăcile de marmură cu care erau acoperite cele șase trepte scoteau un sunet ascuțit, aproape metalic, la fiecare pas. Așezat pe ultima treaptă, cu o sticlă de coniac în mîinile sale uriașe, se afla Jacob.

Venind din oraș și necunoscînd situația, Jacob scoase un strigăt puternic și ridică sticla deasupra capului.

La școala de spionaj Boysie obținuse cele mai bune calificative în lupta corp-la-corp și jiu-jitsu, dar nu avusese încă niciodată ocazia de a-și pune în practică cunoștințele. A avut dintotdeauna dubii asupra efica

citățiii acestora în afara școlii — mai ales în ceea ce îl privește pe el și în cazul unei lupte adevărate. Era atît de înspăimîntat, încît antrenamentul dobîndit se manifestă printr-un reflex instantaneu. Gestul său fu absolut involuntar: Boysie nu simțea decît bătăile puternice ale inimii sale și o gheară în stomac, găsindu-se față în față cu uriașul Jacob.

Se întoarse pe jumătate spre stînga și azvîrli brațul pentru a opri sticla. Aruncă piciorul stîng, trecîndu-l dincolo de genunchiul stîng al lui Jacob, care tocmai se ridica. Întorcîndu-se brusc la dreapta, Boysie își trase piciorul, aplecîndu-se înainte cu toată greutatea. Jacob deschise gura, simțind cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Dînd din mîini pentru a-și păstra echilibrul se prăbuși pe scări, capul său lovind ultima treaptă cu un zgomot sec.

Coral ajunsese la mașină și tocmai deschidea portiera din dreapta. Văzu cheia introdusă în contact, dar de ce nu se deschidea ușa? Sheriek îi spusese să se îndrepte către această ușă. Strigă către Boysie:

— Cheia e înăuntru, dar portiera e închisă. Sheriek îi spusese să se poarte firesc, dar întîlnirea cu Jacob o tulburase.

Boysie coborîse scările și fugea către scaunul șoferului. Trase brusc de ușă, care se deschise; pe jumătate așezat, învîrtise deja cheia, apăsă pe accelerator și întinse mîna către portiera la care se afla Coral. Motorul porni: totul era în regulă.

— Dă-i drumul, spuse liniștit Sheriek, aflat în cadrul ușăă, alături de Gregory. Ai grijă, Jacob.

Browning-ul pocni de două ori, la interval de două secunde. Gregory avea destul timp ca să țintească.

Primul glonț o lovi pe Coral chiar în piept. Se întoarse pe jumătate spre mașină, prăbușindu-se pe capotă. Al doilea proiectil îi nimeri gîtul. Amorțit, cu

o mînă pe volan și cu cealaltă pe schimbătorul de viteză, Boysie putu să vadă ochii uimiți ai fetei. Corpul ei alunecă pe mașină, lăsînd o dîră roșie. Își ținu respirația, simțind cum îl cuprinde din nou o teamă de moarte.

— Acum la stînga, Gregory — și, pe toți dumnezeii, nu-l nimeri, spuse Sheriek.

În Boysie se trezi instinctul de conservare: trăgeau înspre el, putea auzi pocniturile ce acopereau zgomotul motorului. Băgă în viteză, ridică frîna și apăsă ambreiajul dintr-o singură mișcare și începu să coboare în zig-zag pe drumul îngust. Se obișnuise de mult cu violența și cu moartea, dar acum el era ținta. Abia o cunoscuse pe fată, dar o cunoscuse în sensul cel mai deplin al cuvîntului. Corpul fierbinte și plin de viață pe care îl ținuse în brațe, doar cu puțin timp în urmă, nu mai era decît o carne inutilă, o adunătură de oase și de organe — doar îmbrăcămintea care acoperea membrele aproape reci păstra o oarecare valoare comercială.

Își șterse cu dosul mîinii voma care îi ajunsese pe buze și aprinse farurile. Drumul cobora ușor către o poartă metalică, din fericire deschisă. Strivi frîna, întorcînd mașina către șosea. După o jumătate de kilometru, întîlni o tăbliță ce indica Beaulieu-sur-mer. Mergea în direcția cea bună, cel puțin. Un nor minuscul de țînțari, care urcau în aerul cald al nopții, lovi parbrizul, strivindu-se ca niște picături uriașe de ploaie. Ochii limpezi și reci ai lui Boysie se concentrară asupra drumului sinuos. Întîlnise încă o dată moartea, dar astăzi, corpul și spiritul său se revoltau împotriva ei. Vechile nevroze îi dădură o stare de surescitare tot timpul drumului — traversînd coasta de la Monte-Carlo la Cap Martin.

Depășind această ultimă localitate în față îi apăru Menton,— un colier de lumini strălucind în jurul golfului: biserica înaltă domina casele din orașul vechi.

Înainte de a intra în oraș, Boysie strecură mașina într-o străduță lăturalnică și rămase aici cîteva minute, în liniște, tremurînd. Trebuia să-și poată controla din nou nervii. În tot acest timp, în creier îi stăruia o singură idee: — Iris nu trebuie să mă vadă astfel; ea nu trebuie să știe nimic... De fiecare dată revedea imaginea clară și apropiată a lui Coral prăbușindu-se pe aripa Lincoln-ului și cadavrul întins pe pietrișul roșcat.

Ieși din mașină și se îndreptă încet către centrul orașului. Picioarele îi tremurau încă atunci cînd ajunse în bulevardul Verdun.

Sheriek își strecură mîna de-a lungul coapselor ce începuseră să se răcească, extrăgînd teancul de bancnote de sub ciorapii mătăsoși și bine întinși. Avea ochii umezi. Sheriek era doar un amator.

La zece și jumătate fix, Boysie traversa repede holul hotelului Miramont și lua ascensorul pînă la etajul trei.

5

COASTA DE AZUR

Sîmbătă—duminică 8—9 iunie 1963

IRIS

— Era și timpul. Începusem să mă gîndesc la tot felul de lucruri!...

Iris deschise ușa — cu un aer sever, cu capul dat pe spate și cu sprîncenele ridicate, avînd atitudinea sfidătoare a unui manechin.

Boysie împinse ușa și intră, apoi o închise apăsat, sprijinindu-se de ea.

— Închide-o cu cheia. Repede!

— Doamne-dumnezeule, Boysie, ce s-a întîmplat? Masca sofisticată care îi ascundea anxietatea se destrămă în clipa în care ea îi văzu figura, părul în neorînduială, o peliculă ușoară de praf și transpirație uscată pe frunte și, în jurul ochilor, o vînătaie prelungă de la pomeți pînă la bărbie, opera falangelor de granit ale lui Jacob.

— Boysie! Iubitule! Dar ce s-a întîmplat? Îl ținea în brațe; buzele ei i se lipiseră de obraz. Pentru o clipă, Boysie se agăță de ea, aproape fără să respire, și plin de mîndrie.

— Eram moartă de frică, Boysie! Nu știam ce să fac. Am telefonat chiar la spital și i-am întrebat...

Pe deasupra umărului, putu să vadă că ea rămăsese așezată în fotoliu; pe măsuță se mai afla încă paharul pe jumătate plin:

— Încuie ușa și dă-mi ceva de băut... te rog, iubito.

De acord. Așează-te... Hai, așează-te; arăți groaznic. Sunetul trist al vocii sale dezvăluia spaima prin care trecuse. Ascultătoare, roti cheia în broască și traversă camera pînă la măsuța pe rotile, plină de sticle, de lîngă ușa care dădea la baie.

— Am sunat ca să cer ceva de băut și uite ce mi-au adus... și țigări.

— Le-am pierdut pe cele pe care ți le cumpărasem... Lui Boysie începu să-i facă plăcere grija pe care i-o purta.

— Ce vrei să bei? Scotch?

— Da, un pahar mare. Două degete! Ridică mîna dreaptă, cu degetul arătător și cel mijlociu întinse și lipite unul de celălalt. Ea vărsă cu grijă conținutul unei sticle într-un pahar mare, adăugă două cuburi de gheață și îi dădu paharul. Bău cu nerăbdare o înghițitură mare, un firișor de alcool alunecîndu-i de pe marginea buzelor către bărbie și către gît. Un firișor de foc îi coborî în măruntaie, explodînd acolo precum o minusculă bombă cu napalm.

— Ah!... E mai bine. Reuși să-și stăpînească răsuflarea; bătăile dezordonate ale inimii încetaseră; un val de greață îi urcă în gît, obligîndu-l să înghită. Iris își făcu loc în fotoliu, îi aprinse o țigară și își trecu degetele prin părul lui.

— Ah! strigă Boysie, atunci cînd îi atinse lovitura.

— Iartă-mă... Oh! Ce lovitură, e enormă. N-ar fi bine să vezi un doctor? Iris se încruntă, și pe frunte îi apărură semne de neliniște:

— Nu poți să-mi spui ce s-a întîmplat, dragule? Sau e legat de Departament?

— Numai puțin, iubito, lasă-mă să-mi revin. Am fost drogat, bătut, amenințat cu tortură și apoi s-a

tras în mine. Mă simt de parcă aș fi blestematul de Rip Kirby.

— Și tu ești blestematul de Boysie Oakes, spuse Iris cu ochii fixați asupra crustei de sînge închegat care marca locul în care bîta strivise pielea, în spatele urechii stîngi.

Ea era îmbrăcată cu o fustă din tricot de culoare gri, care îi scotea și mai mult în evidență curbura coapselor. Bluza albă de bumbac, cu o monogramă minusculă brodată pe buzunar, era pe jumătate desfăcută; Boysie putea să-i vadă, astfel, sutienul negru, în timp ce ea se strecura mai aproape de el. Boysie îi puse mîna pe pulpă, mult deasupra genunchiului. O simți cum se crispează; apoi, acceptînd situația, ea se destinse.

— Blestematul de Boysie Oakes, o imită el. Într-adevăr, nu știu ce să fac... într-adevăr nu știu. În timpul drumului de la mașină pînă la hotel, luase mai multe decizii contradictorii și fără să se gîndească prea mult. Pe termen lung, singura sa politică era să-l avertizeze pe Mostyn; dar se gîndi că era aproape la fel de periculos ca și cum s-ar lăsa în voia lui Gregory și a uriașului Jacob. Dar nu putea nici să facă altfel: aceasta era situația.

— Ascultă. N-o să-i spun nimic despre tine, iubito, dar trebuie într-adevăr să-i telefonez lui Mostyn...

— Nu poți. Era nervoasă, ca o tînără soție timidă în fața unui soț nerăbdător.

— Ce vrei să spui? Privind-o, Boysie presimțea o catastrofă.

— A sunat el... Imediat după plecarea ta. Pe noi ne căuta, Boysie. Știa că sînt cu tine, dar n-are importanță acum...

— Oh! Drace! Pe toți dracii! gemu Boysie, frecîndu-și fruntea. Acest blestemat... Acum totul s-a

terminat... Nu-și putu stăpîni viziunea curții marțiale, ceea ce însemna dezvăluirea adevărului și a tuturor înșelăciunilor sale. Îl voi arunca în groapa cu lei. Dar, grăbindu-se, Iris continuă să vorbească:

— ...Nu, Boysie, oprește-te puțin, nu e chiar atît de rău... Cred că se va aranja... Vreau să spun că nu va povesti nimic șefului, sau ceva în genul acesta. De fapt... ei bine... are de lucru pentru tine...

— Ești... ești OPERAȚIONAL!

— Nu!

— Ba da. Mi-a spus doar pentru tine: „Apasă". Înțelegi ce a vrut să spună? Niciodată n-am mai auzit asta.

Aceasta spunea multe lucruri. De la ora cinci fără un sfert după-amiaza, Boysie trecuse printr-o grămadă de lucruri. Dar acest cuvînt inofensiv, spus de un om așezat la un frumos birou de la Whitehall, era picătura care umplea paharul. Era ultima culoare care lipsea tabloului. „Apasă" era codul lui personal de avertizare: avertismentul unei morți iminente.

Chiar și în cele mai grave momente de depresiune, fizică și mentală, Boysie n-a îndrăznit să-și imagineze o astfel de situație. Să primești un ordin de lichidare în această situație și în acest loc era o catastrofă. Circumstanțele erau dintre cele care creau coșmaruri. O lichidare atunci cînd era departe de casă, izolat, vulnerabil...

Nu ajuta la nimic să se lamenteze și primele momente de panică și isterie îi agitară spiritul. Încercă să le depășească, agățîndu-se de minuscula speranță că se mai poate încă petrece altceva care să împiedice o nouă crimă.

— Asta e tot ce a spus? Tot ceea ce a spus Mostyn? Nu trebuie să ne întoarcem la Londra sau să facem

altceva? Își punea speranța în cuvinte pentru a găsi o ieșire sau măcar o scuză.

— Nu. Cred că era oarecum mulțumit că nu te-a găsit aici cînd a telefonat. Nu vrea să aibă nici un contact personal cu tine. A spus că lucrul acesta e foarte important.

Lucrurile se înrăutățeau. Un nor gros, plin de pericole, apăru blocîndu-i întreg orizontul. Se afla exact între Scilla și Caribda.

— Nici măcar n-a făcut aluzie la... se opri la timp pentru a nu rosti cuvîntul „țintă". Iris cunoștea o grămadă de secrete dar Boysie era sigur că ea nu avea nici cea mai mică idee despre rolul lui în această macabră organizație. Ea continua să vorbească:

— ...Sosește un curier... va fi aici mîine... cu toate informațiile necesare pentru tine. Tu trebuie să rămîi la hotel iar eu voi merge să-l caut la Nisa. La prînz...

Strecurînd două degete în buzunarul cămășii, ea scoase o foaie de hîrtie îndoită, ce purta antetul hotelului. Boysie o luă, o desfăcu și începu să examineze scrisul elegant:

Citi: KDAGLKG;MYLHWLAG. WRKDUANGDA KDWDARG. WRBFDABR: RWTNAR. „Acest cod blestemat", își zise el. Voi petrece jumătate din noapte ca să scot ceva de aici. Iris continua să-i spună care sînt instrucțiunile ei:

— La prînz, trebuie să aștept în holul aeroportului. Curierul mă va recunoaște și va lua legătura cu mine. E în regulă, Boysie?

Nu era în regulă; cu ochii închiși, se gîndea la necazurile care puteau să apară.

— Încă un pahar, murmură el ca un om care tocmai își revine după o anestezie.

— De acord, dragă, spuse ea surîzînd. Săracul Boysie, primește de lucru tocmai cînd trebuia să se distreze. Nu fii atît de îngrijorat. Probabil nu e foarte important.

Boysie observă că era pe punctul de a deveni ridicol în fața femeii, căreia aerul său disperat i se părea exagerat de dramatic. În orice caz, nu trebuia să-i permită să observe nimic, chiar dacă va trebui să rămînă treaz toată noaptea pentru a se apăra de ororile care s-ar putea să-l invadeze în timpul somnului; Iris era mult prea apropiată de Mostyn. Deschizînd ochii și înfundîndu-se în fotoliu, încercă să se poarte cît mai firesc cu putință.

— E adevărat. Acum, înfruntînd situația, vocea sa era mai calmă. Nu mă lua în seamă.

Iris turnă încă o dată scotch în pahar, pregătind și pentru ea un gin-tonic.

— Îmi pare rău, Boysie, dar ești la fel ca televizorul: cu cît vreau mai mult să mă distrez, cu atît mă enervez mai tare. Spune-mi, crezi că asta are vreo legătură cu ce ți s-a întîmplat astăzi?

— E posibil. Cît se poate de posibil. Brutele care m-au lovit erau cu siguranță turiști. Folosea argoul obișnuit pentru a desemna agenții din prima linie.

Iris îi întinse paharul plin.

— Deci curierul va lua legătura cu tine? întrebă Boysie.

— Colonelul Mostyn a spus că mă va recunoaște. Oricum cred că eu cunosc mai mulți dintre ei decît tine, cel puțin din vedere.

Reacționînd la importanta cantitate de whisky, stomacul lui Boysie scoase un sunet rușinos. În ciuda preocupării sale privind viitoarea victimă, el observă că îi este teribil de foame.

— Tu ai mîncat? El o privi și își închipui un meniu enorm, scris cu litere mari, cu caractere gotice, într-o franceză de neînțeles pentru el.

— Nu... eu... te-am așteptat. Nu mă gîndeam la mîncare.

— Acum îți este foame?

Ea clătină afirmativ din cap.

— Dacă am suna să ne aducă ceva?

Boysie o trase către fotoliu, apoi își dădu seama, după încetineala reacțiilor sale fizice, că-și satisfăcuse apetitul sexual la începutul serii. Umbra lui Coral White traversă încăperea.

— Hei! La ce te gîndești? Cu buzele întredeschise, Iris îi aștepta sărutarea. El îi aplică un sărut rapid pe vîrful nasului și, ridicîndu-se, spuse:

— La haleală!

Evenimentele din ultimele ore și mai ales ultimele lucruri aflate îi îndepărtaseră gîndurile de la dorința obsesivă pe care o nutrea, de obicei, pentru Iris. Dar, luînd-o în brațe, se simți din nou cuprins de efluvii erotice. Apoi constată cu surprindere că acum n-ar putea s-o satisfacă nici pe voluptoasa Iris și nici vreo altă nimfă. Zbenguiala sa pasională cu Coral îl sterilizase, într-un anume fel. Blonda dispărută încă îl mai obseda.

Boysie se gîndi din nou la execuția iminentă. În orice caz, nu va cunoaște identitatea victimei, sau locul acțiunii, decît mîine după-amiază. Pînă atunci? Ei bine! va vedea... după ce o să mănînce. „Un lucru bun", gîndi el îndreptîndu-se către telefon, „voi fi mult mai în siguranță aici, cu ușa încuiată".

Probabil, Jacob și Gregory încă îl mai căutau.

— Voi comanda cina; știi, trebuie să primești forțe proaspete.

Iris făcu o grimasă. Era remarca unui spirit deja dezinteresat, dar care vroia să te facă să crezi contrariul.

— Așa semeni mai mult cu Boysie al meu, spuse ea cu o voce suavă.

După o jumătate de oră, cu un Boysie proaspăt ras, periat, parfumat și mai puțin amorțit, se așezară la masă. Aerul cald al serii făcea draperiile să foșnească și făcea să tremure flăcările lumînărilor. Lumînările reprezentau ideea maître d'hôtel-ului și totul era aranjat cu grija profesională de a creea o atmosferă romantică demnă de perioada de strălucire a Hollywood-ului. Pînă la băiatul îmbrăcat în alb care părea că joacă un' rol într-o poveste de dragoste. „Nu lipsește", gîndi Iris, „decît un țigan cu vioara". Boysie remarcă:

— Nu găsești niciodată un serviciu asemănător la Londra, la o astfel de oră. Imposibil.

Sosul tartar, impecabil pregătit, cu un amestec de tarhon, capere și castraveciori murați, scotea în evidență gustul creveților. Odată cu sosirea pulpei de miel Foyot, adusă pe un platou de argint, Boysie își etală cunoștințele culinare, pe care le învățase ca un papagal: îi explică lui Iris cum fusese rostogolit prin parmezan și prăjit într-un sos de vin alb, ceapă și unt.

După ce a adus filtrul de cafea și feliuțele de pepene galben, maître d'hôtel-ul se retrase, plin de condescendență.

Încălzit de whisky și de vermutul roșu cu care stropise din belșug cina, Boysie îi oferi lui Iris o versiune picantă, pitorească și uneori cenzurată a răpirii sale.

Trecu sub tăcere ultimele cinci minute de groază din fața vilei — sub motiv că vrea să o menajeze. Conversația începu să lîncezească, se aprinse din nou și, în sfîrșit, se stinse definitiv în fața celei de-a treia

cești de cafea. Era ora unu dimineața cînd Iris se ridică prima, sugerînd că e timpul să meargă la culcare.

Maître d'hôtel-ul apăru din nou, pentru a strînge ceea ce rămăsese din cină, în timp ce Boysie își făcea toaleta iar Iris, înconjurată de o mulțime de accesori tipic feminine, îl aștepta să iasă, pentru a-i lua locul în baie.

— N-am stat mult, iubito, nu-i așa? o întrebă el, măsurînd-o din cap pînă în picioare.

— Șterge-o! îi replică ea intrînd în baie și închizînd ușa înainte ca el să-i poată răspunde.

Aruncîndu-și hainele pe fotoliu, Boysie observă umflătura produsă de revolver în buzunarul din dreapta al hainei. Se apropie de măsuța de toaletă și trase sertarul. Scoase pistoletul, îl armă, îi puse siguranța și așeză arma în sertar, închizîndu-l. Aranjîndu-și pantalonii, scoase din buzunarul acestora hîrtia cu mesajul lui Mostyn, mototolită dar intactă. Se așeză la măsuța de scris, de cealaltă parte a patului, și aprinse lampa cea mică. Literele erau așezate într-o dezordine aparent imposibilă de dezlegat.

KDAGLKG: MYLHWLAG. WRKĐUANGNDA: KDWDARG. WRBFDABR: RWCNAR.

Boysie își privi ceasul: era ora unu fără cinci minute, duminică dimineața. Perfect. Se așeză, luă o foaie de hîrtie din mapa de piele și un creion. Cu ochii închiși, căută în memorie fraza de duminică. Duminica era *Romeo și Julieta.*

Codul personal al lui Boysie se baza pe faimoasa cifră a lui Max Klausen — practic inaccesibilă celui care nu cunoștea fraza-cheie. Încă de la debutul activității sale Boysie primise cîte o frază pentru fiecare zi a săptămînii, toate extrase din Shakespeare. Astfel, lunea avea un fragment din *Coriolan*, marțea din *Îmblînzirea scorpiei*, miercurea *Othello*, ajungînd sîm-

bătă la *Hamlet* și duminica la *Romeo și Julieta*. Deoarece folosea destul de rar codul care i se părea de-a dreptul copilăresc, descifrarea era de fiecare dată dificilă și obositoare. Scrise cu majuscule fraza de duminică — un extras din monologul lui Mercutio. Apoi, folosind o schemă cunoscută, inseră literele alfabetului, pînă la completarea cheii de descifrare.

Boysie scoase o țigară și începu să descifreze mesajul. Primele două cuvinte erau: WQEUOWU: KMOEAOEU.

— Oh! Drace! spuse Boysie cu o voce deznădăjduită. Numai mie mi se poate întîmpla așa ceva. E o greșeală undeva. Se ridică și ciocăni în ușa de la baie:

— Iris!

— Nu intra!

— Nu vreau să intru. Este vorba de prostia asta de mesaj: ești sigură că e bun?

— Bineînțeles! Apoi ușor îngrijorată: De ce?

— Am început să-l descifrez și nu înțeleg nimic.

— Ascultă, Boysie, sînt sigură că l-am înțeles bine.

— Bine, bine, și totuși nu înțeleg. Nu-ți bați joc de mine, nu-i așa? Chiar a trimis asta? Putea fi una din figurile lui Mostyn.

— Nu spune prostii! Mi l-a spus la telefon, imediat după plecarea ta.

— Chiar imediat?... Asta era. Iris primise mesajul sîmbătă seara, iar el îl descifrase folosind fraza de duminică.

— Iată un adevărat agent secret, bombăni el la adresa sa și, privindu-se în oglindă, spuse cu vocea plină de emfază a unui prezentator de televiziune: sîmbătă se joacă *Hamlet*.

Se așeză din nou la măsuța de lucru. Textul extras din *Hamlet* conținea observațiile pline de melancolie ale prințului danez la adresa mamei sale, Gertrude.

După aproape un sfert de oră, mesajul devenise: CONTACT: QUADRANT. IDENTIFICARE: CORONET. RĂSPUNS: HERMINE.

Boysie învăță cuvintele pe dinafară. Cuvîntul de cod pentru contact era „Quadrant", cel de identificare operațională „Coronet", iar răspunsul „Hermine". Se întrebă ce subînțeles sarcastic are alăturarea cuvintelor „Coronet" și „Hermine". Boysie avea obiceiul de a căuta coincidențe bizare printre cuvintele de cod. Una dintre ultimele misiuni, care avusese drept scop lichidarea unui homosexual expert în rachete, alăturase codului „Ghidaj" răspunsul „Mușchi".

Coronet și Hermine? Nu m-ar mira să trebuiască să-l lichidez chiar pe ducele de Edimburg, se gîndi Boysie în timp ce rupea hîrtia în bucățele, cărora apoi le dădea foc. Cînd termină operația, realiză că Iris se afla în baie de o jumătate de oră. Începu să caște. Efectul calmant al alcoolului începea să dispară, simțea din nou amețeala și o durere surdă îi cuprindea articulațiile. Tocmai era pe punctul de a adormi cînd apăru Iris, pregătită pentru atingerea unicului scop al week-end-ului lor clandestin.

Boysie se blestemă pe el însuși. Ajunsese la punctul culminant al unei pregătiri dificile, care durase mai multe luni; și trebuia să admită că simțea același lucru pe care l-ar fi simțit și un eunuc.

Dar, într-o oarecare măsură, avea încredere în Iris. „A ieșit din baie exact ca o tînără soție în noaptea nunții", își zise el. De fapt, aceasta a fost și intenția fetei.

Părul castaniu îi era desfăcut, împrăștiindu-se pe umeri. Purta o cămașă de noapte de nylon lungă pînă deasupra genunchiului, împodobită cu dantelă în jurul gîtului și în dreptul sînilor. Prin țesătura opacă, Boysie ghicea linia îmbietoare a corpului gol.

— Nu vii în pat? o întrebă pe Iris care, cu capul plecat, nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Cum vrei tu.

Stingînd lumina s-au lăsat învăluiți de o liniște apăsătoare, grea ca o draperie de catifea. Boysie îi cuprinse umerii în timp ce buzele lor se căutau în întuneric. Boysie lupta contra epuizării, răspunzînd la fiecare mișcare dar fără să atingă acea stare de abandon total pe care o visase de atîtea ori. În aceste condiții, Iris luă inițiativa, scoțîndu-i pijamaua și ridicîndu-și cămașa de noapte mult deasupra mijlocului.

Boysie era surprins văzînd-o cît e de agilă și de suplă, răspunzînd la fiecare gest al său. Au făcut dragoste în liniște, în afara unui geamăt prelungit al lui Iris în clipa ultimă la care ea a ajuns, spre nefericirea lui Boysie, înainte ca el să o poată urma. Momentul atît de așteptat a venit, apoi a trecut, lăsîndu-l pe Boysie absorbit de gîndurile sale și aproape umilit.

În sfîrșit, Iris adormi, Boysie se eliberă de brațele ei, se întoarse și reuși să ațipească. Apoi se trezi tresărind, amintindu-și de ultimele secunde ale lui Coral. Începu să se gîndească la moarte și la posibilitatea existenței unei vieți viitoare. Firul gîndurilor se îndreptă către meseria sa și către cele douăzeci și cinci de cadavre, cîte avea la activ începînd de la angajarea sa forțată. Conștiința lui se agita, confruntîndu-l cu morala. Moarte, moarte, moarte. Adevărurile prinseră formă și vechile temeri reîncepură să-i șoptească în ureche.

— Oh, Doamne, murmură el cu capul în pernă. Cum am putut să ajung pînă aici? și Boysie Oakes, lichidator al Departamentului Securității speciale, începu să viseze la Adevăr și la hățișul de disperare de care se lăsase înconjurat.

6

COASTA DE AZUR

Duminică 9 iunie 1963

„L“

Pierdse orice speranță de a mai adormi. Cînd nevrozele îl trezeau în mijlocul nopții, aveau același efect ca o durere de dinți. Întins pe patul în dezordine, alături de Iris, care răsufla ușor și liniștit, Boysie își lăsă gîndurile să alunece către trecut. Întinse mîna în căutarea țigărilor și a brichetei.

Își aprinse o țigară și fumul înmiresmat îi gîdilă plăcut gîtul. Se obișnui cu întunericul și putu să distingă fereastra lungă, oglinda și mînerul fotoliului.

Iris își bătuse joc de preferința sa pentru țigările cu filtru. „E o excrocherie“, spusese ea. „Este semnul exterior al unui sentiment de teamă, de dragoste și de ură față de moarte.“ Începu să se gîndească la clipa morții — trecerea definitivă de la viața obișnuită către necunoscutul unui somn infinit. Fiind copil, era sigur că lucrurile nu se vor schimba; cu siguranță el era unica excepție; singurul care nu va ajunge niciodată în mormînt. Adeseori privea prin fereastră colinele înverzite și simțea că decreptitudinea nu există. Amintirile acelor timpuri îl fac să-și vadă copilăria acoperită de strălucirea unui soare etern. Sînt treizeci și cinci de ani de atunci. Acum se apropie de patruzeci și cinci,

și simte moartea dîndu-i tîrcoale ca o aureolă supranaturală.

Această obsesie morbidă constituie un aspect nou al nevrozei pe care Boysie o manifestă de mult: originea ei, crede el, se găsește într-un foarte ascuțit sentiment de culpabilitate și în marea sa decepție. În primii ani de serviciu în cadrul Departamentului, totul i se părea o glumă. Dar acum, nimic nu-l mai poate face să rîdă.

Cum a început totul? Unde? Ce l-a determinat să reacționeze astfel? Poate Parisul? N-a observat nimic înainte de acea după-amiază de august, printre indicatoarele distruse de naziști și afișele greu de descifrat: Dubo-Dubon-Dubonnet. Dar chiar și după întîmplarea din Paris, viața lui rămăsese normală; se gîndea deseori la incident dar nu era cuprins de remușcări.

Angoasa n-a început la Paris, asta e sigur. Copilăria sa a fost cît se poate de prozaică. Într-un sat rătăcit printre dealuri, păduri și pășuni, trecuse de la școala comunală la școala secundară; era un băiat de treabă, fără vise urîte și fără fantezii dubioase. Își amintea cum, în copilărie, detesta să vadă cruzimea și moartea lovind vietățile. A plîns deasupra cadavrelor reci ale unor păsări, a făcut o criză cînd mama sa a înnecat niște pisoi și a fost cuprins de înspăimîntătoare remușcări strivind, fără să vrea, un păianjen.

Dar nimic nu era anormal în toate acestea. Se juca, se bătea, înjura și se comporta la fel ca toți ceilalți băieți. Iar cînd sosi, în sfîrșit, momentul de a se avînta în lumea celor veșnic la pîndă — înarmat cu o diplomă mediocră — a ales cea mai sigură și cea mai plicticoasă muncă de birou: serviciul de impozite al consiliului municipal dintr-un mic orășel din vecinătate.

În mijlocul dactilografelor îngrijit coafate, descoperi satisfacția de a fi bărbat. Bine clădit și pleznind de

sănătate, își cîștigă în curînd o deosebită reputație printre fetișcane. De fapt, în acele ultime zile de pace, a alerga după fete devenise un joc. Și nu era singurul jucător, tradiția făcînd ca și ceilalți adolescenți să se poarte la fel. Iar ca să fim sinceri, majoritatea fetelor nu preferau nimic altceva,— primăvara și vara — în afara gimnasticii, întinse pe spate și cu picioarele în sus, în dosul tufișurilor și ascunzișurilor de la locurile lor de întîlnire.

Odată cu sosirea războiului, Boysie — la fel ca cea mai mare parte a prietenilor săi — a trebuit să plece la luptă. Fetele au plîns puțin, iar duminica au făcut un pelerinaj în vîlcelele lor preferate și au suspinat. N-aveau de unde ști că, peste cîțiva ani, dorințele lor vor fi satisfăcute de bărbații înalți, cu accent nazal, din cealaltă parte a Atlanticului. Boysie era acum soldat, dar încă nu-și închipuia că va lua vreodată în serios realitățile morții, a curajului, a sîngelui sau a mutilării. Războiul nu era pentru el decît o prelungire a jocului de-a indienii sau de-a nemții și englezii (din primul război mondial), în care se ridicau la sfîrșitul zilei și se întorceau acasă ca să-și bea ceaiul.

Întîmplarea a făcut ca Boysie să nu cunoască niciodată botezul focului. Datorită unui spiriduș protector, numele său a făcut parte dintr-o listă ai căror membri și-au schimbat de mai multe ori destinația sau amplasamentul. Abia a terminat un curs de perfecționare a armamentului, cînd a fost mutat la o unitate în formare. Apoi a fost trimis să urmeze un curs de transmisiuni, la care a fost respins, și a trebuit să fie transferat la un curs de antrenament în utilizarea armamentului. Lucrurile s-au tot prelungit astfel pînă în ziua în care s-a prezentat la un regiment de blindate — pentru a urma cursul de subofițer — comandant de tanc. Rațiunea acestei ultime și senzaționale schimbări a vieții

sale s-a datorat — chiar dacă el n-a aflat-o niciodată — faptului că un caporal de schimb libidinos a gîdilat în momentul decisiv sînii unei secretare din serviciul auxiliar care, de emoție, a introdus fișa lui Boysie într-un alt dosar.

Boysie nu s-a plîns niciodată de aceste schimbări. Îi plăcea chiar această existență — cinci cursuri de antrenament în utilizarea armelor, mutarea în trei regimente diferite, un curs de transmisiuni (ratat), trei cursuri de armament greu, un curs de intendență (abandonat), și viața din taberele de antrenament, pe care o dusese din 1939 pînă în 1944, se distingea printr-o ordine plină de haos care lui îi plăcea. De obicei, știai ce urma să se întîmple. În plus, fetele din serviciul auxiliar erau întotdeauna dispuse să-și neglijeze serviciul pentru a se ocupa de pantalonii unei uniforme.

Nici măcar în standurile de tir — unde pîrîiau puști, revolvere, pistoale-mitralieră și mitraliere — Boysie nu se gîndea niciodată la destinația finală a acestor mașinării mortale. Tirul îl pasiona pentru că această activitate îi oferea posibilitatea de a-și demonstra excelenta coordonare a ochiului și a mușchilor.

În acest mod era plimbat, hrănit, îmbrăcat, satisfăcut și plătit cu regularitate. Războiul era agreabil și inofensiv pentru Boysie. Pînă în acea călduroasă după-amiază de august, din Paris, cînd a luat pentru prima dată irevocabila responsabilitate de a ucide; totul în urma unui lanț de întîmplări înspăimîntătoare.

În acea zi sergentul Boysie Oakes, împreună cu tancul și cu echipajul său, erau complet rătăciți. Nu erau în Franța decît de două zile — înaintînd cu repeziciune dinspre coastă, pentru a ajunge la Paris după cîteva ore de la sfîrșitul luptelor și eliberarea orașului de către grosul armatei.

Întîi li s-a defectat radioul. Apoi, deja dezorientați de un adevărat dicționar de ordine, coordonate și instrucțiuni contradictorii, au pierdut contactul cu restul trupei. Undeva, în împrejurimile străzii Madeleine, Boysie — atent mai mult la aspectul orașului și mai puțin la datoria sa — dădu ordin conductorului să meargă în stînga, în loc să meargă în dreapta. Două minute mai tîrziu se aflau într-un adevărat labirint de străzi înguste și murdare. Dornic să arate că e stăpîn pe situație, Boysie dă o serie de ordine, bazîndu-se doar pe simțul său de orientare — de altfel, inexistent — pentru a regăsi comandamentul grupului lor de luptă. Timp de aproape o oră au făcut turul Parisului și, judecînd după puținii aliați pe care i-au întîlnit, ar fi putut să se socotească singurul detașament care au eliberat tărîmul Franței de cizmele naziștilor.

Era oxtraordinar de cald; tovarășii de arme ai lui Boysie nu străluceau prin inteligență, dar și-au dat seama că șeful lor nu numai că s-a rătăcit, dar continuă să se agațe de o speranță inexistentă. Au început să bombăne la adresa lui Boysie care, în turelă, se lupta cu hărțile și cu busola, zîmbind plin de durere către fetele care îl salutau prin semne.

Într-un tîrziu, conductorul a oprit tancul în colțul străzii, deschizînd trapa și anunțînd că nu merge mai departe înainte ca sergentul Oakes să coboare, să vadă unde sînt și să regăsească drumul către ceilalți camarazi.

Strada era absolut goală dar Boysie, care nu avea de ales, coborî și începu să facă cîțiva pași. În acest moment, aruncînd o privire către o străduță îngustă, i-a văzut pe cei trei oameni luptîndu-se. Totul s-a petrecut apoi cu repeziciunea unui film mut; unul dintre bărbați, lipit de zid și puternic rănit, începu să strige:

— Ajutor! Repede. Sînt englez! Ajutor! Serviciul secret!

Ceilalți doi s-au oprit, s-au întors cu spatele la Boysie și au început să alerge. Nu putea să-i prindă și atunci, în intenția de a trage un foc de avertisment în sus, Boysie și-a smuls revolverul din toc și l-a ridicat pentru a trage între cele două imobile.

Boysie era de obicei foarte atent la siguranță. Dar de această dată, după cum a trebuit să recunoască mai tîrziu, pîrghia se găsea deja în poziția „foc" în clipa în care a pus mîna pe pistolet. În clipa în care Colt-ul a ajuns la înălțimea pieptului, a mișcat instinctiv degetul mare pentru a debloca siguranța. N-a simțit siguranța, iar mișcarea a avut ca efect apăsarea arătătorului pe trăgaci. Arma i-a sărit din mînă și pocnitura, amplificată de străduța îngustă, aproape că l-a făcut să sară din bocanci. Totul s-a petrecut de la sine. Mai mult, șocul i-a provocat un reflex și, înainte să se poată controla, a apăsat încă o dată pe trăgaci.

Odată ajuns în fața celor doi, Boysie realiză că o farsă plină de sadism a destinului a făcut ca ambele lovituri să fie de o precizie mortală. Mostyn nu trebuia să știe niciodată că, doar din întîmplare, nu a fost el ținta unui glonț, în locul unuia din cei doi agresori.

Fără să-și creadă ochilor, Boysie încremeni; părăsind bulevardul însorit, intrase în străduța întunecoasă și omorîse doi oameni. În mai puțin de treizeci de secunde, oprise două inimi și închisese pentru totdeauna două perechi de ochi. Deschise gura pentru a spune ceva, pentru a afirma că e un accident îngrozitor, dar cuvintele refuză să iasă. Omul de lîngă zid, cu hainele în dezordine, mormăie niște mulțumiri și spune că a fost „o formidabilă demonstrație". Dar Boysie rămîne nemișcat și cuprins de groază.

Își simți buzele tremurînd și mîna stîngă crispîndu-se mai mult ca de obicei — ca întotdeauna cînd era nervos sau înspăimîntat. Ochii săi, complet imobili, fascinați

și revoltați, păreau atașați de cele două cadavre de la picioarele sale. Această privire plină de spaimă, neîncredere, neliniște și emoție a fost surprinsă de Mostyn și interpretată drept semnul unei obsesii criminale.

Boysie era atît de șocat încît a crezut tot ceea ce i-a povestit Mostyn. Maiorul — acesta era gradul său de atunci — i-a explicat situația. Cei doi bărbați erau agenți naziști și el însuși lucra pentru serviciile de informații britanice — și o grămadă de alte lucruri pe care Boysie nu le-a înțeles sau nici măcar nu le-a ascultat. Mostyn luă numele lui Boysie, gradul său și numărul de înmatriculare, i-a spus că ar putea fi chemat ca martor și l-a condus pînă la tanc, unde tocmai sosise o mașină de legătură din partea comandamentului.

Boysie n-a mai auzit vorbindu-se de acest incident, chiar dacă deznodămîntul tragic i-a rămas întipărit în minte mulți ani de atunci. În cele din urmă s-a împăcat cu el însuși sub pretextul că cei doi bărbați erau dușmani și că nu și-a făcut decît datoria. Circumstanțele erau străine dar, dacă ar fi participat la lupte, ar fi ucis cu siguranță mult mai mulți oameni.

Trei zile după întîmplare, coborînd din tanc pentru o inspecție de rutină, bocancii săi au alunecat pe metal și s-a prăbușit pe caldarîm, rupîndu-și trei coaste și ambele picioare. Săptămîna următoare a fost transportat la un spital militar din regiunea Oxford, băgat în ghips și îngrijit de o infirmieră cu părul negru pe care a sedus-o mai tîrziu, în timpul unei nopți liniștite, în împrejurimile din Cristchurch.

În acel spital l-a întîlnit Boysie pe Philip Redfern — sergent de intendență la Kettering — care suferea atunci de o gravă arsură produsă de un accident cu ulei încins. Se rănise în timpul unei seri, cînd nu se ținea prea bine pe picioare, în bucătăria de la clubul sergenților. S-au apropiat imediat și, de îndată ce

starea le-a permis, au ieșit să se plimbe împreună în parcul spitalului. Bineînțeles, alergau după aceeași infirmieră; cîștigătorul a fost Boysie, după un ceai băut împreună și un spectacol la cinematograful Electra.

Nici unul dintre ei nu avea un plan bine stabilit pentru a se apăra de pericolele din vreme de pace. Boysie neavînd de gînd să se întoarcă în familia sa de la țară; era firesc, deci, să decidă lansarea într-o aventură comună.

După cîteva eșecuri, care i-au făcut să-și risipească generoasele prime de demobilizare și în timpul cărora Redfern s-a căsătorit cu o femeie plinuță, pe nume Mona, fostă chelneriță — cei doi s-au stabilit la Refugiul Păsărilor.

Timp de cinci ani, afacerile au fost prospere. În timpul iernii din 1953 Boysie, care lăsase administrația în mîna lui Redfern, a descoperit că setea de nestins a Monei a băut cea mai mare parte a beneficiilor. S-a produs o discuție foarte aprinsă, care s-a încheiat oarecum cu un armistițiu.

De acum încolo, afacerile au început să meargă tot mai prost, prietenii au început să se împuțineze și, încet-încet, creditele de la bancă au dispărut.

În 1955, pe Mona n-o mai interesa deloc cafeneaua și pierduse orice urmă de respect față de ea însăși. Ținea din ce în ce mai puțin la băutură și la reputația soțului ei; era o povară nu numai pentru soțul său și pentru Boysie, ci pentru întreaga afacere. Totuși, moartea sa într-o mașină în flăcări a fost un șoc înspăimîntător. Redfern și-a pierdut curajul, Boysie s-a lăsat pradă anxietății și Refugiul Păsărilor a ajuns în pragul falimentului.

Un an mai tîrziu, moartea lui Redfern l-a lăsat pe Boysie singur cu toate greutățile. Ipoteca nu mai era

plătită de trei luni și societatea bancară amenința cu executarea. La cîteva zile după înmormîntarea lui Redfern, Boysie a avut o lungă și neplăcută discuție cu contabilul său. Datoriile ajunseseră la 4 262 livre, 10 șilingi și 4 pence; hotărî că singura soluție era să lichideze afacerea, să plătească datoriile și să înceapă altceva. Avea treizeci și opt de ani, nu cunoștea nici o meserie, nu era foarte înzestrat și nici nu avea prietenii adevărate. Avea patru mici prietene în împrejurimi, vizitîndu-le pe rînd, întotdeauna în aceeași ordine; avea o duzină de cunoștințe și ambiții destul de modeste. Dacă ar reuși să obțină un preț mulțumitor prin vînzarea afacerii, ar rămîne fără pierderi dar, practic, și fără beneficii.

Boysie se găsea la o răscruce, gîndindu-se chiar la emigrare, cînd atît trecutul cît și viitorul au venit să-l viziteze, ambele personificate de James George Mostyn. Chiar dacă și-ar fi calculat lovitura, Mostyn n-ar fi putut să găsească un moment mai prielnic.

Iris era departe, cufundată în vise. Invidios pe somnul ei liniștit, Boysie își aprinse încă o țigară și se strecură afară din pat, îndreptîndu-se către fotoliu. Își puse halatul și se îndreptă către fereastră; amintindu-și de existența lui Jacob și a lui Gregory se retrase din nou către fotoliu, plin de ură față de Mostyn. Ticălosul nu-i lăsase nici o șansă. Operațiunea care l-a smuls din existența lui obișnuită s-a derulat încet, de la o etapă la alta, banii jucînd unul dintre rolurile cele mai importante.

Aceste exerciții de memorie, la o astfel de oră, au făcut să apară o mulțime de fantome; printre ele, propria sa siluetă era mai puțin reală decît toate celelalte — o umbră ce-și poartă existența la marginea evenimentelor. Dacă Boysie de acum l-ar vedea pe cel

dinaintea apariției lui Mostyn, i-ar fi probabil imposibil să-l recunoască; manierele prefăcute ale lui Mostyn, filozofia și sistemul său de valori n-ar însemna nimic pentru cel de astăzi, și atunci el ar fi putut foarte bine să nu existe.

Refugiul Păsărilor era cu o sută de ani în urmă. Și cînd revedea apariția lui Mostyn în viața sa încerca același șoc ca și în clipa în care locțiitorul comandantului i-a dezvăluit importanța formidabilă a misiunii sale.

Bentley-ul s-a oprit în fața cafenelei puțin după miezul zilei. Ocupat cu îndosarierea unor facturi, Boysie auzi ușa deschizîndu-se și pe cineva apropiindu-se de bar. Se ridică și îl văzu pe Mostyn, îmbrăcat cu un costum gri, ușor îmbătrînit, sprijinindu-se de tejghea:

— Îți amintești de mine? Avea vocea tărăgănată a celui care dorește un lucru și știe că-l va obține. Boysie se întrebă dacă nu era vorba de un șantaj. Îl recunoscuse imediat pe Mostyn, iar în minte îi apăruse imaginea celor două cadavre.

— Da! Maiorul?... stai puțin, era la Paris..., îmi aduc aminte... Maiorul?

— Mostyn, bătrîne... Acum colonel, colonelul Mostyn.

Boysie simți aceeași senzație dezagreabilă pe care i-o provoca vederea unui șobolan.

— Ei, bine, nu mă așteptam să te văd, colonele... Îl revedea pe omul prăbușit lîngă zid, respirînd cu greutate, în timp ce el era asurzit încă de sunetul împușcăturilor.

— Ce pot să vă ofer? Ceva de mîncare? Un dejun, poate?

— Nu, mulțumesc, sergent Oakes. Sau Boysie. Acum era pe deplin pus în gardă.

— De unde știi asta? Vreau să spun, Boysie?

— Ah, spuse Mostyn cu un aer misterios — vrei să ştii cu adevărat? Am vrut să vin să te văd. Ştiam că eşti aici, asta e tot. Nu puteam să trec fără să spun „bună ziua", doar nu poţi uita pe cineva care ţi-a salvat viaţa.

Lui Boysie nu-i plăcea asta şi avea o presimţire rea.

— Nu, sigur că nu. Sigur nu vrei nimic? Poate o ceaşcă de ceai.

— E mult timp de atunci, spuse Mostyn, ignorînd oferta.

— Da. Boysie nu era deloc încîntat de revedere.

— Da, e adevărat.

Mostyn înalţă privirea şi, cu ochi impasibili, inspectă cafeneaua. Boysie observă pentru prima dată cît devenise de prăpădită: tapetul era dezlipit, ferestrele nespălate şi mesele murdare.

— Mai e altcineva aici, bătrîne?

— Altcineva? De ce, colonele?

— Pentru că vreau să-ţi vorbesc, Oakes, şi... Îşi privi unghiile atent îngrijite... e destul de important.

Boysie începu să-şi dorească sosirea unei maşini cu călători însetaţi:

— Bucătăreasa e în spate şi chelneriţa trebuie să vină imediat. Cred că am face mai bine să mergem în birou. Arătă uşa apartamentului şi adăugă, însă fără entuziasm: — dacă e important.

— Ai şi o chelneriţă? Drace! spuse pe un ton pe jumătate uimit.

Urmîndu-l în spatele tejghelei, Mostyn şterse cu vîrful degetelor praful de pe masă:

— Ar trebui s-o pui la treabă pe chelneriţă. Nu e prea harnică, nu-i aşa?

— Nu pot să mă plîng. Boysie nu se putea compromite. Hotărîse acum că Mostyn îşi părăsise servi-

ciul și lucra în contul unei agenții de recuperare a creditelor.

Odată ajunși în cămăruța aflată în neorînduială se așezară unul în fața celuilalt.

— A fost un șoc moartea asociatului, nu-i așa? spuse Mostyn așezîndu-se pe un scaun.

— Deci, ai auzit întîmplarea? Groaznic. Mai sînt încă puțin... îndurerat, ca să mă exprim așa.

Drace, gîndea Mostyn, va trebui să fac ceva cu accentul ăsta; și hainele — trebuie să aibă cel puțin cinci ani! Răspunse:

— Mă îndoiesc. Totuși, moartea nu-ți e străină, nu-i așa, bătrîne?

— Oh! Nu știu. Boysie era pierdut.

— Cei doi tipi din Paris. Îți amintești? Trebuie să fie și alții, bătrîne, trebuie să mai fie și alții.

— Tipii din Paris. Ah, da. Boysie nu avea chef să vorbească despre asta. Ar fi dificil să explice acum, după atîția ani.

— Vii de departe? întrebă el doar pentru a spune ceva.

— De la Londra.

— E bine la Londra.

— Foarte bine, repetă Mostyn cu un aer ofensat. Boysie aștepta. Mostyn ciocănea cu degetele în birou.

— Atunci?

— Vrei să știi pentru ce sînt aici? Surîsul său era dintre cele rezervate de obicei copiilor, bolnavilor cronici și bătrînilor ramoliți. Evident. Mostyn scoase un fel de legitimație din buzunarul interior și i-o dădu lui Boysie, spunînd:

— Ai face mai bine să te uiți întîi pe asta. Vei afla cine sînt. Identitatea mea. Se pare că astăzi fiecare își caută identitatea, nu-i așa? Eu o port cu mine. E mai comod.

Boysie deschise legitimația și examină hîrtiile, protejate de o peliculă de celuloid.

— Aceasta e legitimația de la Securitatea Generală, continuă Mostyn cu un aer satisfăcut, așezîndu-se mai bine pe scaun, iar celălalt e un permis de liberă trecere eliberat de Divizia Specială a Scoțland Yard-ului ca să mă ajute, de exemplu, să obțin informații despre tine.

Boysie înălță privirea, cu un aer neliniștit.

— Nu te teme, bătrîne, spuse Mostyn, cu mine secretele sînt bine păstrate — fata de la serviciile municipale, și chiar soția asociatului. Sst, sst, sst!

— Ce vrei să spui?

— N-ai nici o grijă, continuă Mostyn pe un ton melodios.

— Ce dracu înseamnă toate astea? Boysie își amintea destul de vag de anii de tinerețe din biroul consiliului municipal. Mostyn îl privea ca și cum ar fi vrut să aleagă cea mai bună poziție de atac. Două mașini au trecut pe șosea și, undeva pe cîmp, un cîine lătră de patru ori. La întîmplare, Mostyn se hotărî să atace frontal.

— Am venit ca să-ți propun ceva, Boysie. Un lucru pe care sîntem siguri că-l vei face foarte bine.

— Pentru mine? Ce fel de lucru? Boysie surîdea, cu o contracție nervoasă a buzelor.

— În Departamentul nostru.

Era o glumă, fără îndoială. Era ridicol: să te găsești deodată în fața unui om pe care nu l-ai mai văzut de doisprezece ani (iar atunci, numai pentru cinci minute), care-ți aruncă o privire întunecată și îți propune să lucrezi într-un serviciu secret al guvernului.

Mostyn continuă:

— Am să-ți vorbesc deschis, băiete. Vrem să ucizi pentru noi.

Boysie rămase mut de uimire, gîndindu-se că celălalt a înnebunit.

— Ce?

— Trebuie să ucizi pentru noi — spuse Mostyn cu dezinvoltură — mă gîndeam că asta o să-ți placă.

— „Drace", gîndi Boysie, „trebuie să fac ceva".

— Pe cine... pe cine trebuie să ucid?

— Oameni.

Boysie avu un moment de inspirație:

— Colonele Mostyn! Ce-ai zice de o ceașcă de ceai? Ai avut mult de lucru în ultima vreme, nu-i așa?

Fața lui Mostyn se înroși și gura i se strînse. Cînd începu să vorbească, o voce tăioasă luase locul accentului tărăgănat.

— Oakes, tot ceea ce spun în acest birou trebuie considerat absolut confidențial. Înțelegi? N-am timp de pierdut. Avea multă autoritate în glas și Boysie își aminti documentele oficiale.

— De acord, spuse el.

— Și cu mine, e inutil să faci pe șmecherul. Sînt serios, Oakes, cît se poate de serios, repetă el.

Nu era vorba de un joc, conversația aceasta era cît se poate de reală.

— Vreți ca eu... Boysie se lovi în piept cu arătătorul mîinii drepte... ca... — degetul se plimbă dintr-o parte în cealaltă a gîtului — ...pentru voi? termină el, arătînd către Mostyn.

Mostyn aprobă:

— Cam așa ceva, în linii mari. Nu pentru mine, bineînțeles, pentru Departament, pentru guvern.

— De ce eu? La limita absurdului, Boysie simțea cum îi îngheață fruntea.

— Se pare că ai uitat, bătrîne, spuse Mostyn reluîndu-și vocea tărăgănată. Te-am văzut la lucru. Te-am văzut doborînd doi oameni.

— Asta? Da dar...

— „Dar", nu există „dar", Boysie. Ți-a plăcut. Oricine ar putea s-o spună. Ai dat dovadă... de sînge rece, cum ar scrie în carte. Un astfel de tip ne trebuie nouă. N-avem ce face cu persoane sensibile.

— Ascultă, ascultă colonele Mostyn, cred că aș face mai bine să-ți spun că eu... Boysie se opri în mijlocul frazei. Acest om n-ar fi niciodată dispus să accepte că n-a fost vorba decît de o tragică eroare. Mostyn își băgase în cap că Boysie ridicase arma și îi doborîse pe cei doi nemți fără cel mai mic suspin de emoție și fără pic de milă; mai mult, Mostyn își închipuia că Boysie era gata să ucidă încă o dată, și încă o dată, și încă o dată. Căutînd o ieșire, el schimbă tactica:

— Atunci era război, colonele. Oamenii reacționează ciudat în timpul războiului.

— Și nu crezi că sîntem în continuare în război? Boysie era pierdut:

— Ei bine, vreau să spun, acum e pace, nu? Ei bine, e adevărat, comuniștii... dar...

— E război în continuare, Boysie, numai că războiul a devenit subteran; pînă în clipa în care un imbecil va apăsa pe buton și ne vom duce toți dracului. Ascultă-mă... Se aplecă înspre el și își alese cuvintele ca un pastor care, din înălțimea amvonului, rostește o rugăciune îndelung pregătită:

— Consideră-mă un ofițer de recrutare. Îți cer să accepți shilling-ul reginei, îți cer să te înrolezi, vei fi din nou soldat, dar ofițer de data aceasta; fără uniformă, bineînțeles; și aș putea adăuga că vei fi foarte bine plătit. Țara are nevoie de tine, Boysie.

Celălalt continua să vorbească, dar Boysie se gîndea la bani. „Mă întreb", gîndea el, „cît ar putea să ofere?" Nu putea să-și închipuie că omoară pe cineva, dar era

vorba de bani; și avea o nevoie teribilă de bani. Mostyn vorbea în continuare:

— ...nu vei ucide decît ca un soldat, pentru regină și pentru țară. Bineînțeles că vei fi antrenat, Boysie. Noi ți-am aruncat mănușa.

Boysie se întreba cum ar putea să conducă discuția către punctul de vedere... valoros:

— Oh... agenți ai inamicului, spioni și toți aceștia? Pe aceștia vreți să-i...

— „Lichidezi" e cuvîntul care îți scapă. Da va trebui să organizezi niște accidente. Ghinionul va fi împotriva celor din partea cealaltă a baricadei.

— Era vorba de plată...

— Ah! Ai început să te trezești! Știi, sînt sigur că va fi o plăcere să lucrăm împreună, Boysie; cred că vom deveni foarte buni prieteni.

Odată informat asupra salariului și a condițiilor de angajare, Boysie consideră că ar trebui să fie nebun ca să nu accepte. Nu ți se oferă în fiecare zi atîția bani. Se gîndi chiar că ar putea face față îndatoririlor. La școala de spionaj — într-o ambianță demnă și familială, cu standuri de tir invizibile și săli de studiu pline de informații confidențiale — i-a făcut plăcere să-și etaleze din nou aptitudinile fizice și să cunoască ingeniozitatea ansamblului organizației.

Din cînd în cînd era cuprins de remușcări, simțind un gol în stomac atunci cînd își amintea care este scopul antrenamentelor. Se imagina cu greu în postura de lichidator dar se gîndea că, poate, contactul cu moartea nu va fi chiar atît de teribil. Încercă să ajungă la detașarea chirurgului și să-și imagineze viitoarea victimă ca pe un cancer care trebuie extirpat.

În același timp, angoasa creștea pe măsura trecerii săptămînilor. Viața la Londra, sub supravegherea înțelegătoare a lui Mostyn, îi aduse o schimbare înșelă-

toare. Însăși personalitatea sa suferi o schimbare subtilă, începînd să urască existența sa anterioară și să inventeze un trecut inexistent, pentru a stîrni admirația femeilor pe care le cunoștea.

Către sfîrșitul antrenamentului a venit vremea să se gîndească cu seriozitate la sarcinile care, foarte curînd, aveau să apese pe umerii săi. Mostyn a organizat mai multe exerciții cu scopul de a-l obișnui pe Boysie, care primise numele de cod „L", cu o serie de crime imaginare. Era capabil de concentrare pe plan teoretic; dar îl înspăimînta fie și simplul gînd de a trece la o execuție propriu-zisă.

Boysie ajunse la concluzia că era condamnat, fără nici o posibilitate de scăpare. Era incapabil să ducă o misiune pînă la deznodămîntul ei sîngeros. Dar era prea tîrziu, era mult prea implicat și nu mai avea nici o scăpare: nici din partea lui Mostyn, și nici din partea sa.

Primul ordin sosi după patru zile din clipa în care Mostyn anunțase că Boysie e pregătit. Era ora nouă dimineața, cînd telefonul începu să sune:

— „L"? întrebă vocea.

— Da?

— Numărul doi. Apasă. De data aceasta nu mai este un exercițiu.

Sala de instructaj era ascunsă în spatele unui vînzător de țigări din Edgware Road. Ținta era o femeie: Frances Ann Chandler, treizeci și șapte de ani, funcționară la Ministerul de Război. Boysie își petrecu dimineața urmărind un filmuleț care înregistrase venirea ei la slujbă și plecarea de la minister. În timpul după-amiezii, a studiat un dosar de douăzeci și două de pagini ce descria obiceiurile victimei — printre altele, acelea de a se urca în metroul Subirton-Waterloo la ora opt și cincizeci și șase, și în Waterloo-Subirton

la ora optsprezece și șapte minute. La ora șase, o cunoștea pe fată la fel de bine ca și cum ar fi trăit împreună. Îi știa ciocolata și țigările preferate; știa de unde își cumpără hainele și ce fel de cărți citește. Afacerea era de-a dreptul tulburătoare, căci Boysie se atașase de portretul lui Frances Ann Chandler.

— O tragedie pe calea ferată mi se pare cea mai bună soluție, băiete, spuse Mostyn părăsind camera. Ne vedem cînd totul se va termina. Nu te grăbi: în cursul săptămînii următoare. Succes, Boysie.

A doua zi dimineața, se trezi devreme și se duse în gara Surbiton pentru a vedea ținta cu proprii săi ochi. Se îndreptă către Waterloo în același compartiment cu domnișoara Chandler, și realiză că partida e pierdută. În primul rînd, Frances Chadler era o femeie foarte atrăgătoare. I-a adresat chiar un surîs plin de promisiuni atunci cînd a ajutat-o să coboare în gara Waterloo. Ceea ce era și mai rău, îi amintea de una din fetele pe care le cunoscuse, în vremurile bune, la Paradisul Păsărilor. Chiar dacă ea ar fi pregătit pulverizarea tuturor comitatelor din Sud, nu putea să o ucidă; era mai presus de puterile sale. Nu se poate, gîndi Boysie, să ieși pur și simplu din casă și să-l ucizi pe primul om pe care-l întîlnești. El nu putea să facă asta, nu era în firea sa.

A încercat de trei ori, în timpul nopții, să-i telefoneze lui Mostyn, renunțînd de fiecare dată. Vroia să se agațe de apartament, de viață, de salariu și de noua sa colecție de femei. Dar pentru aceasta trebuia să o lichideze pe domnișoara Frances Ann Chandler; și lucrurile nu se vor opri aici, vor mai fi și alte victime.

Către ora trei dimineața, după al șaselea whisky, găsi soluția. Ca o ironie a soartei, răspunsul venea chiar din partea lui Mostyn. În timpul perioadei de pregătire de la Londra, Boysie a fost dus cu regularitate

în barurile de noapte — din localurile luxoase pînă în subsolurile mizere din West End. Cu o lună înainte fusese la „Broasca Țestoasă", considerată a aparține stabilimentelor insalubre din cartierul pe care ghidurile turistice îl definesc drept „zona pitorească a Londrei". Un ring de dans de mărimea unui capac de la un coș de gunoi era înconjurat de mese, împinse cu grijă în penumbră; după miezul nopții, atmosfera devenise aidoma celei de pe o insulă învăluită în ceață. De două ori pe noapte, patru fete dintr-un bordel din vecinătate soseau, dezbrăcîndu-se rapid de puținele haine care le acopereau, plecînd apoi clătinîndu-se de oboseală; totul spre deliciul și în urletele haimanalelor care plăteau distracția cu doi șilingi de persoană.

— Nu cred că e grozavă la pat, spuse Mostyn, privind cu ochi scrutători blonda care se dezbrăcase pe podium, păstrînd numai cizmele din piele și cravașa. Mostyn privi de jur-împrejur:

— Știi, bătrîne, că aș putea să rezolv totul cu numai o zecime din prețul cu care te plătesc, doar vorbind cu patronul acestei fundături? Asta îți dă de gîndit, nu-i așa?

— De ce nu o faci?

— Imposibil. Șeful are oroare de oamenii obișnuiți. Ține să aibă profesioniștii noștri, antrenați de noi și cu metodele noastre. Dar sincer vorbind, Boysie, cineva își-poate tăia bunica în bucățele pentru mai puțin de două sute de lire. Vezi tipul acela cu ochelari? Cel subțire?

— Da.

— Nu cred că ar putea să o facă. E un vulpoi plin de șiretenie, priceput în afaceri mai mici. Dar cunoaștem alții. Domnul Griffin este foarte inteligent.

Acum, după cîteva ore de la începutul primei sale misiuni, Boysie și-l reaminti pe Griffin, cel cu barba

mare și cu ochelari cu rama groasă. Era, poate, răspunsul la sinistra problemă.

Trei zile mai tîrziu, Griffin acceptă o întîlnire pe Bridge Street, în umbra Big Ben-ului.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, șefule, dar în meseria mea trebuie să fii foarte prudent. Era un bărbat de circa cincizeci de ani, care ar fi putut să pară, în același timp, un detectiv particular sau un funcționar timid.

— E în regulă, domnule Griffin, spuse Boysie aruncînd o privire peste umărul acestuia, o obișnuință pe care a căpătat-o cu destulă dificultate.

— Bine, păreți a fi „curat" — v-au verificat doi din băieții mei. Mă tem întotdeauna de poliție și de blestemații de ziariști.

— Bineînțeles.

— Și acum, șefule, ce pot face pentru dumneavoastră? Vocea lui Griffin era răgușită, ca și cum ar fi vîndut toată viața ziare sub cerul liber.

— Am auzit vorbindu-se că... ai putea elimina pe cineva. În mod conștient, Boysie imita accentul tărăgănat al lui Mostyn.

— E adevărat. Pot face asta. Se opri, realizînd încurcătura în care se găsea Boysie. Sînt de mult timp în meserie, domnule Oakes, deci nu vă jenați de mine. Nebunia oamenilor a încetat de mult să mă impresioneze.

— Ei bine! Această filozofie plină de duritate l-a luat pe nepregătite.

— Am început la Pompele Funebre, continuă Griffin. M-am obișnuit destul de repede cu inevitabilul. Pentru cine ați venit? Pentru soacră?

— Cam așa ceva.

— Nu-ți face griji, șefu' — nu pun niciodată între bări cîtă vreme sînt bine plătit; și pot să vă garantez

domnule, că totul va fi de cea mai bună calitate. Vreau să spun, am învățat asta la Pompele funebre. Între noi fie zis, eu sînt foarte religios, șefu'.

Frances Ann Chandler părăsi brusc această vale a plîngerii, la Surbiton Station, în seara următoare. De fapt, n-a mai rămas mare lucru din domnișoara Chandler după ce a fost strivită de roțile trenului. Cotul pe care Griffin i l-a repezit în coaste a aruncat-o departe de peron, înainte ca ea să poată striga sau să poată înțelege ce se întîmplă.

Mostyn a compus chiar un cîntecel:

Frances Ann se odihnește în pace
În brațele lui Abraham
Îi e greu lui Frances Ann
Dar e sexy pentru Abraham.

Era atît de simplu. De fapt, chiar se împrieteni cu Griffin, stabilind o colaborare bine reglementată. După fiecare ședință de informare, un telefon; întîlnire pe Bridge Street. Boysie se deplasa pînă la locul crimei; Griffin îl urmărea îndeaproape, și după ce Boysie indica ținta, era rîndul lui Griffin, care obținea rezultate excelente și întotdeauna fatale. Astfel, era relativ simplu pentru Boysie să-și menajeze conștiința. Era doar un joc (a cărui recompensă era cecul lunar) din care trebuia să elimine orice responsabilitate morală.

În cameră începea să se strecoare o strălucire matinală. Boysie în continuare treaz, așezat în fotoliu, privea prin fereastră fără să vadă nimic. Amintirea primelor zile îl făcuse să treacă peste starea de depresiune. Timp de aproape șapte ani, reușise să înșele Departamentul. Oficial era responsabil de lichidarea a douăzeci și cinci de persoane, toate reprezentînd un real pericol pentru Marea Britanie. Din slăbiciune și

din incapacitatea de a ucide, rezolvase totul cu trei sute de lire pentru fiecare cadavru, plus cheltuielile, ceea ce reprezenta doar o infimă parte din salariul său obișnuit.

De ce să fie îngrijorat? Din punct de vedere strict comercial, era doar o banală deturnare a fondurilor guvernamentale. Uneori, își spunea că asta nu mai poate dura. Poate că această afacere „încoronată" va fi picătura care va umple paharul. Unde era oare Griffin, singura lui speranță?

Iris se mișcă ușor, întinzînd mîna pe perna lui:

— Boysie?

— Da, iubito, sînt aici.

— Ce faci?

— Mă gîndesc.

— Vino în pat; apoi, cu o voce plină de dulceață: te doresc!

Regăsindu-și forma obișnuită, în ciuda nopții nedormite, Boysie își etală experiența și strălucirea pe care Iris nu le cunoscuse niciodată. În sfîrșit se destinse și, cinci minute mai tîrziu, începu să sforăie ușor, împiedicînd-o un timp pe Iris să se reîntoarcă la visele ei încîntătoare.

Londra se trezea în zgomotul sticlelor de lapte lovite una de cealaltă și, în lumina răsăritului, podul Westminster se dovedea a fi asemenea descrierii lui Woodsworth. Un Mostyn nebărbierit și nervos intră în sala de operațiuni.

— Regret că vă deranjez atît de devreme, domnule, comentă amabilul ofițer de serviciu, dar ați cerut să-l avertizăm imediat pe „L".

— Ce i s-a întîmplat idiotului?

— Tocmai am descifrat un mesaj Blueboy...

— Voi și codurile voastre tîmpite! Niciodată nu pot să-mi amintesc cine este Blueboy?

— Este omul nostru de pe Coasta de Azur.

— Ah! Bineînțeles! Ce spune?

— Noaptea trecută, „L" a avut o încăierare cu opoziția. Blueboy crede că e amestecat și Sheriek...

— Un imbecil. Credeam că au scăpat de mult de el; are aerul că iese dintr-un desen animat.

— „L" a dispărut între orele șaisprezece și patruzeci și cinci și douăzeci și două și treizeci. Cînd s-a întors, părea scăpat din ghearele morții. Blueboy spune că se pare că opoziția pregătește o lovitură. A remarcat o activitate deosebită.

— Bine. Plasați încă un om pe urmele lui „L" și vom mai vedea ce se mai întîmplă. Mulțumesc pentru informații — nimic concret, dar... am și eu ideile mele.

Un funcționar îl întrerupse:

— Cred că trebuie să vă uitați puțin pe asta. Se adresa ofițerului de operațiuni. Fără convingere, Mostyn îl urmă pînă în fața hărții.

— Aviație sovietică, ultra-secret, prioritate absolută, spuse funcționarul punînd degetul pe învelitoarea transparentă. Au interzis orice zbor militar în acest culoar — începînd de la Arhanghelsk — de marți de la ora nouă (ora locală). În același timp au pus în stare de alarmă grupul de vînătoare de la numărul șase, încă de luni seara.

— Iată un lucru interesant, spuse Mostyn. Țineți-mă la curent, vă rog. Simțea că în aer plutește ceva, ceva ce va exploda în curînd. Lucruri neplăcute, bineînțeles.

7

COASTA DE AZUR

Duminică 9 iunie 1963

QUADRANT

Mistralul — acest vînt uscat ce vine din nord, măturînd valea Ronului pentru a se amesteca în Golful Leului cu aerul cald al Mediteranei — poate constitui o adevărată încercare pentru locuitorii Coastei de Azur. El suflă fără încetare timp de mai multe zile; biciuind nervii, stricînd coafurile și stîrnind praful și nisipul de pe plajă. Odată cu el, chiar și cei mai calmi oameni devin neliniștiți și nervoși.

Mistralul începe să sufle imediat după răsăritul soarelui. El scutură palmierii și ridică fustele fetelor care se îndreaptă către slujba de dimineață de la biserica Sfîntului Mihai. Marea începe să fiarbă; valuri uriașe se strivesc de stînci într-o explozie de spumă. Bubuitul lor acoperă dangătul clopotelor. Turiștii începeau să regrete pierderea unei zile de plajă. Soarele era prea puternic, iar vîntul, de-a dreptul neplăcut. Boysie îl visa pe Mostyn, care trăgea cu sete dintr-o țigară neagră.

— Trezește-te, leneșule! spuse Mostyn. Trezește-te! Dar nu era vocea lui Mostyn.

— Boysie! Trezește-te! spuse Iris.

El se întinse, apoi deschise ochii. Ea era în picioare lîngă pat, tulburătoare cu sutienul alb și cu slipul cu

volănașe de dantelă. Iris se pregătea să îmbrace o rochie de casă, dintr-un material viu colorat.

— Nu te îmbrăca, iubito, vei strica tabloul. Vino aici.

— Ești un leneș. În orice caz, nu avem timp, iubitule: este trecut de zece și jumătate. Ah, uite, încercînd să te trezesc am uitat să-mi pun combinezonul.

Azvîrlind rochia pe pat, ea se strecură într-un combinezon foarte bine croit, încheindu-l cu un gest care pe Boysie îl umplu de plăcere.

— Ai face un număr de strip-tease de-a dreptul senzațional.

— Hm! Iris șopti: Știi, iubitule, mă cuprinde adeseori o dorință nebună să mă dezbrac în public. Acum, sînt goală de zece minute, încercînd să te trezesc.

— Nu e nimic rău în asta. Am vorbit o dată cu o fată care făcea strip-tease, avea nouăsprezece ani. Venea din Bootle și era convinsă că de la Venus n-a mai existat corp atît de frumos ca al ei. Sexul n-o interesa, vroia pur și simplu să se expună. S-a oferit chiar să pozeze alături de statuile grecești de la British Museum, dar oferta ei a fost respinsă. Păcat, ar fi atras lumea. Oaaah! căscă el. Și micul dejun?

Iris îi întinse o ceașcă de cafea.

— A fost o noapte rea, dragule?

— A fost o noapte minunată, îngeraș! Dar n-am dormit prea bine.

Ea se așeză pe marginea patului, cu picioarele încrucișate și dezvăluindu-și genunchii provocatori. Își puse mîna pe fruntea lui Boysie și îi răvăși părul.

— De ce n-ai dormit? Din cauza operațiunii?

— Fără îndoială. Știi, nu putem să reacționăm ca niște mașinării.

— Bineînțeles. Știu — dar nu e prima, sau așa se întîmplă de fiecare dată?

— În meseria noastră, iubito, nu te obișnuiești niciodată. Își strecură mîna sub rochie, mîngîindu-i piciorul deasupra genunchiului.

— Știi care este specialitatea mea, Iris? Care este sarcina mea în cadrul Departamentului?

— Ești un curier, nu-i așa? Un curier special?

Boysie realiză cît o dorea de mult atunci cînd ea își încrunta sprîncenele. Persoana lui o interesa. Poate că tocmai de asta avea nevoie, ca cineva să se intereseze de el și să se neliniștească din cauza lui.

— Da, sînt un fel de curier, răspunse.

— Dar de un tip special, nu?

— Ah! Da, gîndi el, destul de special, atît de special încît nu pot să o fac eu însumi.

Boysie încă nu se ridicase din pat atunci cînd, la unsprezece și un sfert, Iris plecă, urcîndu-se într-un taxi și îndreptîndu-se spre Nisa. El telefonă la restaurant și comandă, pentru ora unu, un dejun de trei persoane. Apoi se hotărî să facă o baie fierbinte. Ridicîndu-se, se împiedică în cămașa de noapte a lui Iris. Se întrebă dacă va mai avea ocazia să facă dragoste cu superba femeie. Spaima începuse să-l cuprindă din nou. Deschizînd robinetele de la baie, constată că îi tremurau mîinile.

Acele uriașului ceas electric din holul aeroportului indicau miezul zilei. Iris se afla în fața unui pahar de vermut rece; cu o revistă pe genunchi, își scoase ochelarii fumurii și începu să privească intrarea.

Bărbatul observa cu atenție toate figurile din jur. Văzînd-o, se îndreptă cu repeziciune către ea, făcîndu-i un semn discret. Iris își ridică bărbia, privindu-l întrebător. El se aplecă înspre ea.

— Coronet, spuse bărbatul.

— Iar pentru tine... Hermine. Iris surîse. Încîntată să te revăd. Quadrant. Vino... Începură să rîdă amîndoi, complici la o farsă copilărească.

— Am închiriat o mașină. M-am gîndit că asta va simplifica lucrurile, spuse Quadrant.

— Bravo. Iris îi luă brațul și, ca doi vechi prieteni, părăsiră aeroportul sporovăind și potrivindu-și pașii unul după celălalt.

Acum, cînd ceilalți plecaseră, Sheriek se plictisea singur în vilă. După ce au șters urmele, i-a trimis pe Gregory și pe Jacob la Sospel. Era preferabil, decît să-i încuie în casă; acolo, în micuțul orășel rătăcit printre munți, erau scoși din circuit. Vor rămîne acolo pînă cînd va avea din nou nevoie de ei. Sheriek ar fi vrut să aibă o femeie cu el. Dimineața, a vrut să telefoneze la Cannes, dar a renunțat din cauza posibilei veniri a coordonatorului.

Nu auzi mașina sosind. Cînd i-a simțit pe vizitatori, aceștia erau deja în fața ușii.

— Cine sînteți? Pe cine căutați?

— Baudelaire?

— Oh!... Da... Da! Sheriek era surprins. Îi privea fără să miște pe cei doi oameni din cadrul ușii.

— Sînteți Cehov?

— Eu sînt Cehov, spuse coordonatorul.

— Am vrea să stăm de vorbă, spuse celălalt.

— Bineînțeles. Intrați. Intrați. Vă așteptam.

Îi introduse în hol cu gesturile unei patroane de bordel, gîndi coordonatorul.

— Avem multe de vorbit. N-ai lucrat prea bine, lătră Baudelaire. Ne-ai produs o mare decepție... Vocea coordonatorului era amenințătoare.

— Am să vă explic totul. Idioții care lucrau cu mine...

— Te vom asculta imediat, i-o rețează coordonatorul. Trecînd în sufragerîa luxoasă, însoțitorul coordonatorului își strecură cu naturalețe mîna dreaptă în buzunarul de la haină. Degetele sale se strînseră pe patul unui mic pistolet automat.

— Sînt sigur că doriți un pahar de whisky, spuse Sheriek cu o voce plină de umilință.

— Ar fi bun, într-adevăr, un pahar, surîse coordonatorul.

— Ar fi bun un pahar înainte, spuse și celălalt.

Quadrant avea urechi mari. Erau ca două linguri de plastic lipite de o parte și de alta a capului. Aceste urechi îl fascinau pe Boysie, dîndu-i bărbatului aparența unui extraterestru.

Lui Boysie nu-i plăcea Quadrant. Curierul avea acea atitudine superioară pe care Boysie o detectase la oamenii rasați. Acei care aveau voci distinse, mașini puternice și care frecventau debutante cu obrajii îmbujorați, de genul „tata a spus".

Mai mult, Quadrant îi strică și pofta de mîncare; refuzase consomé-ul de pui, tăiase într-o manieră revoltătoare friptura de vită și strîmbase din nas în fața cremei de portocale. Un adevărat bădăran, gîndi Boysie. Mă întreb de unde l-a dezgropat Mostyn.

— Eu prefer ceva simplu la dejun, spuse Quadrant în timp ce înghițea felii mari de roquefort.

Boysie își spuse că era timpul să se ocupe de acest individ. Își împinse scaunul, alese o țigară — fără să-i ofere pachetul lui Quadrant — o aprinse și trimise un norișor de fum chiar în nasul curierului.

— Sper că ai ceva pentru mine? spuse Boysie. Atitudinea lui Quadrant anihilase, deocamdată, toate temerile. Aș vrea să încep să lucrez, dacă nu vezi în

asta nici un inconvenient. Oricum te întorci curînd, nu-i așa?

— Nu mă grăbesc, bătrîne. Fiecare lucru la timpul său. În orice caz, discuția ne va lua cea mai mare parte a după-amiezei. Zîmbi, întîi către Iris, care nu scosese nici un cuvînt în timpul mesei, apoi către Boysie.

— Dacă aș fi în locul tău, „L" — cît e de stupid să nu poți folosi nume! Dacă aș fi în locul tău, aș debarasa masa — am o grămadă de planuri și de fotografii pentru tine.

La dracu cu acést om, gîndi din nou Boysie. Se ridică și se îndreptă către sonerie. Chiar înainte să apese pe buton, Quadrant vorbi din nou:

— Dar mai bine să mai aștepți puțin, întîi avem ceva de lucru pentru domnișoara. Îi adresă din nou lui Iris unul din zîmbetele sale seducătoare, însoțită de o zbatere a urechilor:

— Putem să-ți spunem pe nume, nu-i așa, Iris? Ei bine, nu poți rămîne aici în timp ce îi expun situația prietenului tău — îți va povesti mai tîrziu. În acest timp... Se opri, pe punctul de a face o declarație de o maximă importanță. În acest timp... ne vei face un serviciu imens.

— Dă-i drumul. Ca și Boysie, nici Iris nu mai putea să-l suporte.

— Ați reținut bilete de întoarcere pentru marți, nu-i așa?

Aprobară amîndoi, clătinîndu-și capetele.

— Surpriză! Vă întoarceți mîine. Cu avionul de după-amiază, la ora trei și jumătate. Deci dacă Iris va merge la Cooks, ei vor face schimbările necesare. Totul e aranjat, trebuie doar să le spui ceea ce vrei. Poți face asta pentru mine? Ești o fată de treabă.

Boysie și Iris se priviră unul pe celălalt — Boysie spera că gîndurile lor erau identice; în orice caz, cele pe care le-au avut în noaptea aceasta.

După plecarea lui Iris — înarmată cu pașapoartele și cu biletele de avion — Boysie sună, întors cu spatele la Quadrant și așteptînd, plin de iritare. Quadrant, deloc impresionat, ieși pe balcon și se sprijini de balustradă, contemplînd vîrfurile înzăpezite ale munților, Vîntul puternic îi răvășea părul blond-roșcat.

După ce chelnerul a strîns rămășițele dejunului, Quadrant se întoarse în cameră, își luă servieta pe care la venire o azvîrlise pe pat și se apropie de masă. Cei doi bărbați stăteau față în față, pregătiți parcă să se repeadă unul în beregata celuilalt. Quadrant deschise valiza, scoase un plic subțire de culoare galbenă și îl aruncă înspre Boysie. Acesta îl prinse cu vîrful degetelor, ca și cum ar fi fost impregnat cu un virus mortal. Pe plic se putea citi, scris cu litere roșii: „Ținta L 26. Secret. A se distruge". Ridicînd ochii, Quadrant îl privea așa cum un psihiatru își examinează pacientul. Boysie desfăcu plicul, scoase o fotografie și începu s-o privească. Se simți dintr-o dată ca electrocutat. În mod vizibil, Boysie era șocat.

— Doamne... Dar este...

Chipul din fotografie îl privea drept în ochi, cu un surîs blînd în colțul gurii: era un chip cunoscut de toată lumea, subțire, colțuros și foarte, foarte important.

— Exact, „L". Acesta este omul.

— Dar este ducele de...

— Întocmai.

— Prințul...

— Chiar el.

Boysie își drese glasul:

— E o glumă, Quadrant? Drept cine mă iei?

Quadrant își împreună degetele, legănîndu-se pe scaun. Timp de cinci secunde, contemplă, cu un aer grav, figura lui Boysie. Apoi își azvîrli capul pe spate și izbucni într-un rîs formidabil.

— Ce figură... Numărul Doi mi-a spus să-ți privesc figura...

— Ascultă, bătrîne! Boysie începea să-și piardă sîngele rece. Dacă nu încetezi și nu-mi spui despre ce e vorba, te pleznesc.

— Liniștește-te, „L"!... Pur și simplu Numărul Doi a spus că și-ar da salariul pe o lună ca să-ți poată vedea figura atunci cînd îți voi arăta ținta... Oh, ce glumă...

Dar lui Boysie nu i se părea deloc amuzant.

— Bineînțeles că n-o să mă ating de un personaj princiar, spuse el pe un ton de văduvă ofensată.

— Poți să fii convins, bătrîne. Nu-ți face griji, îți explic imediat. Veselia lui Quadrant dispăru.

— Aștept să-mi explici. Ducele! Deci, cine e victima?

Quadrant începu să bolborosească:

— Chiar el, bătrîne. El e victima — nu! Așteaptă puțin. Așează-te. Boysie se îndrepta către el, cu un aer amenințător; Quadrant începu să vorbească cu repeziciune:

— Este amestecat și Ducele. Nu e vorba de o operațiune reală, este doar un exercițiu de securitate.

— Oh, Doamne, cu ce ți-am greșit? gemu Boysie, gîndindu-se la timpul pierdut și la toate chinurile sale.

— Ne vom juca cu toții de-a spionii și asasinii. Va fi de-a dreptul amuzant.

— Sînt încîntat de modul tău de a vedea lucrurile. Toată escapada sa fusese distrusă pentru un blestemat de exercițiu de securitate. Apoi i se dezvălui și partea bună a lucrurilor, în culori strălucitoare și acompaniată

de fanfara Academiei Regale de Muzică. Nu era vorba de o crimă. Era salvat. Era încă o amînare, iar Griffin devenise inutil.

— Așează-te, îți voi explica totul, spuse Quadrant. Boysie își aprinse o țigară și se așeză.

— De cîteva săptămîni — început Quadrant — Securitatea de R.A.F. ne-a cerut să verificăm oamenii pe care îi are la Gayborough. Știi unde este?

— Este în Warwickshire, nu-i așa? Undeva în Midlands.

— Exact. Cei de acolo au cîteva bombardiere secrete. Nu prea multe, dar suficiente ca să necesite asigurarea securității. Strîmbă din nas. Trebuie neapărat să fumezi țigările astea oribile? Nu știu cum te poate suporta fata asta.

— Dă-o încolo pe fată.

— Bine, bătrîne, vroiam doar să-ți fac un serviciu. Știi — nici chiar cei mai buni prieteni n-ar putea să suporte...

— Continuă!

Quadrant înălță din umeri.

— Bine, pe scurt, Ducele va face marți o vizită la această bază aeriană — totul e strict secret, fără ziariști, fără nici un fel de informare, o liniște de mormînt. Numărul Doi estimează că este o ocazie unică pentru a verifica reacțiile celor de la R.A.F. A aranjat astfel vizita să coincidă cu o alarmă de gradul zero; vor ști astfel că urmează să se întîmple ceva. Surîse. Dar nu vor ști că ducele urmează a fi asasinat chiar în fața intrării în bază. Cum ți se pare, bătrîne? O idee formidabilă, nu-i așa? E concepută chiar de Numărul Doi.

— Lovi-l-ar damblaua! Ca într-un desen animat, spuse Boysie, îngrijorat ca urmare a ceea ce avea să i

se întîmple doar pentru că Mostyn vroia să joace de-a hoții și vardiștii cu cei de la R.A.F.

— Nu mai face mutra asta. O să înveselim un pic atmosfera de la baza militară. Ducele e înnebunit de idee. Crede că e o glumă grozavă.

— Doamne-păzește-l! se rugă Boysie.

Quadrant luă din servietă un teanc de hîrtii și se aplecă peste masă, cu un aer confidențial:

— Iată cum se va derula. Atmosfera se mai destinsese puțin. Împreună cu prietena, vei lua avionul de mîine după-amiază. La ora optsprezece și douăzeci veți ajunge la aeroportul London Central. Numărul Doi a anunțat că, datorită ieșirii tale din țară, ar putea să prelungească durata exercițiului. Ca să poată conta pe vigilența băieților de la aeroport. Între noi fie zis, era destul de furios pe tine și pe micuța...

— Nu te privește!

— Bine, bine. Nu era decît un sfat prietenesc. Oamenii de la aeroport ar putea să fie cu ochii pe tine. Va trebui să fii viclean — să treci prin vamă de parcă n-ai ști nimic. Te voi aștepta la ieșire — ne urcăm în mașină și plecăm.

Quadrant desfăcu o hartă. Un drum marcat cu roșu făcea legătura între aeroportul din Londra și Gayborough.

— Observi că vom face un ocol.

Boysie clătină din cap: de la Londra la Manchester, vor trece prin Wight.

— Pentru dejun, ne oprim la Oxford, apoi vom pleca către Gayborough.

— Cîți vom fi?

— Doar noi doi, șoferul și fata. Ea nu ne e de mare ajutor, dar trebuie să o luăm cu noi. O.K.?

— O.K.

— Chiar înainte să ajungem, te vei echipa în mașină: cele necesare unui trăgător de elită, un machiaj negru pentru față, în sfîrșit, tacîmul complet; busola, carabina...

— Tipul? Boysie căpătase de mult timp obișnuința de a pune în timpul instructajelor întrebări foarte precise.

— Un Lee Enfield Mark III, modificat, bineînțeles... calibrul 303, cu o lunetă Tasco reglabilă și un aparat de fotografiat. Este foarte important. Numărul Doi vrea ca totul să fie fotografiat, pentru a arăta dovada celor de la R.A.F. Vei avea în carabină un încărcător cu cinci cartușe, și alte două încărcătoare de rezervă. Cartușe de manevră, bineînțeles, dar trebuie să se audă împușcăturile. Ducele trebuie să le audă.

— Bine. Puteai să-ți ridici pălăria în fața lui Mostyn. Cînd se hotăra să distrugă ceva, se gîndea la absolut toate amănuntele.

Quadrant desfăcu o altă hartă. De această dată, era vorba de planul bazei de la Gaysborough și a împrejurimilor sale. Alăturat se aflau o serie de fotografii aeriene și terestre.

— Marți, către ora trei dimineața, te vom lăsa aici. Arătă un punct pe un drum paralel, la două mile distanță de șoseaua principală.

— După fotografii îți poți da seama că te vei găsi într-un punct mort. O ușoară denivelare coboară de la drumul către Gayborough pînă în acest punct. Vei primi un azimut cînd vei coborî din mașină. Nu trebuie decît să-l urmezi și vei ajunge la niște copaci, aici.

Boysie examină cu atenție harta și fotografiile. Grupul de patru arbori se găsea la circa o jumătate de milă (opt sute de metri) de gardul de sîrmă al unității.

— Ascunzătoarea e bună. Nimeni, nu te poate vedea. Vei fi la fel de în siguranță ca un cadavru în coșciugul său. Vei vedea totul: aviatorii și aparatele care decolează și aterizează, o adevărată demonstrație de forță.

— Nu-mi place locul.

— Să-ți mai spun ceva. Vei putea să te distrezi cu ajutorul lunetei. Aveam un binoclu atunci am inspectat amplasamentul: clădirea personalului căsătorit — aici, în dreapta — oferă dimineața distracții deosebite. Te vei afla chiar în fața ferestrelor de la camerele de dormit. Știi, de exemplu, că soția șefului de grup poartă cămăși de noapte scurte?

— E dezgustător.

— Întocmai.

— Ascultă, ce-ar fi să continuăm? Trebuie să terminăm odată.

— Povestea cu soția șefului de grup?

— Instructajul. Nu vreau să-mi pierd aici toată după-amiaza.

Dacă insiști...

Pe Boysie, niciodată nu-l mai enervase cineva atît de tare. Se hotărî să aibă o discuție cu Mostyn; apoi își dădu seama că Mostyn avea să-i spună lucruri nu tocmai plăcute în legătură cu Iris.

Quadrant continuă:

— La ora patru va trebui să fii în post; vei sta acolo pînă la ora unsprezece. Vei avea cafea și sandvișuri. E acolo o ridicătură de pămînt pe care te poți întinde, dar ai grijă să nu adormi.

— Nu e cazul meu. Știi, eu am experiență. Boysie dorea să-și dovedească eficacitatea.

— Automobilul Ducelui sosește la ora unsprezece. Se va opri aici. Indică poarta principală. Va coborî pentru a primi onorul gărzii. În clipa în care se înde-

părtează de mașină, îi bagi două gloanțe — în sfîrșit, așa se poate spune. Dar, pentru Dumnezeu, nu uita că pe lunetă este montat un aparat fotografic. Numărul Doi ține foarte mult ca fotografiile să arate că Ducele a fost bine țintit. Trebuie ca totul să pară absolut real.

Boysie bombăni, iar celălalt continuă:

— Ducele este informat și va aștepta împușcăturile. De îndată ce le va auzi se va clătina și se va prăbuși — și el își cunoaște rolul. Numărul Doi mi-a spus că Ducele a luat lucrurile în serios, avîndu-i drept consilieri pe Laurence Olivier și Peter Hall.

— Credeam că a preferat o actriță, spuse Boysie. Și după aceea?

— Vei improviza. Scopul exercițiului este de a le testa reacțiile în fața unei situații extrem de grave; dar nu trebuie să-ți faci griji. Numărul Doi va fi acolo, și îi va ține sub control. Îi va împiedica să folosească cartușe de război sau să facă alte prostii.

— Aș vrea să te cred. Tu unde vei fi?

— Marți la ora unsprezece?

— Da, da.

— Cred că voi intra la Hatchett ca să-mi beau paharul de dimineață. După ce te vom lăsa acolo, ne vom întoarce în oraș. Totul e clar?

— Cred că da.

— Bine, atunci să recapitulăm ca să fim siguri.

Au reluat etapă cu etapă derularea exercițiului. Apoi, după metoda obișnuită, Boysie răspunse la o suită exasperantă de întrebări. La sfîrșit, Quadrant se declară satisfăcut.

— Gata, cred că ajunge.

— Acum poți să pleci, spuse Boysie cu o bucurie nedisimulată. Iris întîrzia și el nu vroia ca, la întoarcerea ei, Quadrant să mai fie aici.

— De fapt, da, voi pleca, dar lucrurile nu sînt chiar atît de simple.

Quadrant căută în toată camera ceva în care să poată arde hîrtiile cu mențiunea „a se distruge". În cele din urmă alese o tavă metalică și, ajutat de Boysie, distruse planurile și fotografiile.

— Ar fi bine mai întîi să semnezi prostia asta de bilet, spuse Quadrant scoțînd obișnuita hîrtiuță galbenă care transfera fără durere responsabilitatea de la un agent la altul. În partea de sus se afla semnătura precisă a lui Mostyn — Quadrant îi înțelesese pe deplin instrucțiunile; Quadrant semnase și el — o înșiruire de inițiale. Semnă din nou, trecînd apoi hîrtia și stiloul în mîinile lui Boysie.

— Să terminăm odată, spuse acesta, trasîndu-și cu eleganță semnătura; îi întinse hîrtia lui Quadrant și începură să distrugă documentele.

— Și acum, ce e cu povestea de aseară? Întrebarea părea pur și simplu întîmplătoare.

Boysie simți un gol în stomac. Blestemata de Iris. Cu ce drept îi povestise imbecilului?

— Cum ai aflat?

Quadrant se juca cu bricheta.

— Am primit un mesaj de la Londra — înaintea contactului de azi dimineață. Din nefericire, am primit instrucțiuni să fac o verificare. Și trebuie să mă întorc la Londra în cursul nopții. Păcat că te-ai lăsat atît de ușor păcălit.

Boysie își pierdu complet stăpînirea de sine.

— Ascultă, idiotule, spuse pe un ton de intimidare: nu eu am cerut să fiu lovit, drogat și luat la țintă. Mi s-a întîmplat absolut întîmplător.

— Te-au lovit în cap, nu-i așa? Quadrant se frecă la ochi. Cam prea obișnuit, nu găsești?

Din tava de pe masă începuse să se ridice un fum negru care, antrenat de aerul cald, se ridica pînă în plafon și ieșea pe fereastră.

— E din cauza hîrtiei din care sînt făcute planurile, spuse Quadrant, încercînd în zadar să împrăștie norișorul de fum cu mîna sa descărnată.

— Se va distruge masa. Boysie încercă să ia tava, dar își arse degetele și sări înapoi, ducîndu-și degetele la buze și strigînd de durere.

Deodată auziră strigăte de jos din stradă, și altele de pe culoar. Ușa se deschise brusc — Quadrant își strecură mîna în buzunarul de la haină. Un majordom mic și îndesat intră în cameră ca un obuz, strîngînd în mîini un uriaș extinctor roșu. Prin perdeaua de fum, Boysie putu să distingă figurile mai multor clienți din hotel strînși în jurul ușii. În hol, cineva chema pompierii.

— Atenție, domnilor, urlă majordomul, împingîndu-i cu cotul pe Boysie și pe Quadrant în afara traiectoriei sale și agitînd extinctorul. Înainte ca ei să aibă timp să-l oprească, vajnicul pompier voluntar își acționă mașinăria. Un jet subțire de spumă țîșni cu putere din extinctor. Tava fu luată și aruncată pe balcon, unde se izbi de balustradă, împrăștiind un nor de hîrtiuțe carbonizate.

În acest timp francezul pierduse complet controlul aparatului său, care îi juca în mîini precum un șarpe înfuriat. Jetul de spumă se apropia periculos de perdelele de mătase, amenințînd în orice clipă să stropească pereții. Străduindu-se să țină jetul îndreptat către fereastră, majordomul dădu cîțiva pași înapoi, lovindu-se de Boysie. Acesta alunecă și, încercînd să se agațe de ceva, îl antrenă și pe majordom în cădere, cu extinctorul prins între ei. Se rostogoliră pe podea, pînă la piciorul patului. O incredibilă expresie de stu-

pefacție apăru pe figura lui Boysie. Din anii de școală primară și pînă astăzi, nu mai încercase niciodată o senzație atît de umilitoare.

Observă că extremitatea mașinii infernale i se agățase de cureaua pantalonilor și că împroșca ultimele resturi de spumă lipicioasă. Boysie se așeză pe pat, încercînd să-și scuture picioarele.

Iris era în picioare în fața ușăi, înconjurată de mulțime; se uita la el, stăpînindu-se cu greu să nu izbucnească în rîs.

— Te distrezi? îl întrebă ea.

S-au schimbat explicații și scuze, iar spiritele s-au calmat. În sfîrșit, Iris luă comanda unei mici armate de cameriste care au strîns urmele dezastrului provocat de excesul de zel al majordomului, în timp ce Boysie s-a încuiat în baie pentru a se usca și a-și schimba hainele. Fără să fie invitat, Quadrant îl urmă cu un aer plin de degajare și închise ușa în urma lui. Boysie se lansă într-un discurs lung și răutăcios la adresa autorității:

— De ce tocmai mie trebuie să mi se întîmple întotdeauna așa ceva? Ticăloșii ăștia de la Londra: ei nu se gîndesc niciodată la asta. Ei spun numai „să distrugi", indiferent ce, fără să se gîndească la consecințe. Să arzi prostiile astea într-o cameră de hotel! Continuă, la fel de furios: Știi că odată era aproape să mă sufoc înghițind o fotografie inscripționată „a se distruge"? La Grantham, la hotelul Temperence. Nu aveam chibrituri și a trebuit să o înghit. Tîmpenia dracului... am crezut că o să crăp.

Își scoase hainele și se freca cu furie cu un prosop de baie de culoare verde.

— Cred că ar trebui să reluăm discuția despre noaptea de ieri, spuse Quadrant.

— Oh! Încă n-ai renunțat? Bine, ce vrei să știi?

— Totul. Povestește-mi totul, și cît mai amănunțit.

Boysie continua să se steargă. Quadrant se așeză pe marginea căzii, încrucișîndu-și picioarele.

— Aștept. Poți să începi.

Terminînd de șters, Boysie recapitulă evenimentele din ultima seară, fără a omite nimic în afara clipelor de intimitate petrecute împreună cu Coral.

— Încîntător, spuse Quadrant la sfîrșitul povestirii. Cred că îi cunoaștem pe băieții care te-au întîmpinat. Între noi fie zis, a fost doar o glumă.

— În orice caz, n-a fost o glumă prea reușită, spuse Boysie imitînd tonul enervant al lui Quadrant.

— Nu? Atunci ar fi bine să mergem pînă acolo.

— Ce înseamnă „să mergem?"

— Nu sînt un vrăjitor, bătrîne. Nu pot să găsesc singur locul. Trebuie să mergi cu mine și să-mi arăți castelul în al cărui subsol ați fost azvîrliți.

— A trebuit să mă bat ca să pot scăpa de acolo. Boysie se enervă din nou. Cu siguranță n-am să-mi bag singur capul în gura lupului...

— Nimeni nu-ți spune să te bagi undeva... cel puțin din cîte știu eu, adăugă Quadrant făcîndu-i cu ochiul. Arată-mi unde e, iar eu am să sun la ușă și am să spun: „Sînt de la Asigurări", sau cam așa ceva. Vreau doar să arunc o privire ca să am ce scrie în raport. Dacă vrei, poți să rămîi în mașină.

— După mine, prefer să rămîn la hotel.

— Oh! era să uit, spuse Quadrant, la fel de imperturbabil. Numărul Doi a spus că vă puteți termina liniștiți week-end-ul, normal, sau anormal dacă asta vă place mai mult. A ridicat orice sancțiune. Vino, bătrîne, în curînd va trebui să fiu la avion. La noapte am o întîlnire importantă.

— Și eu, murmură Boysie printre dinți.

Boysie nu-şi terminase prima ţigară cînd Quadrant se întoarse de la vilă. Traversînd coasta admirase înotătorii şi sirenele în costume de baie, care păreau a aparţine unei lumi diferite: unui univers întotdeauna surîzător şi neinteresat de echilibrul de forţe sau de războiul secret din timp de pace.

Recunoscuse porţile de fier, încă deschise, la numai opt sute de metri de Beaulieu-sur-mer. Quadrant lăsase maşina la intrarea pe un drum lăturalnic, la cîţiva metri de peretele de stîncă. Revenind dinspre vilă, Quadrant spuse:

— Scuză-mă că îndrăznesc să te întreb, nu cumva ai folosit una din metodele tale?

— Ce vrei să spui cu „una din metodele mele?"

— Nu. Quadrant îşi muşcă buzele. Nu ai avut ocazia. Cred că ar trebui să vii împreună cu mine.

— Trebuie neapărat?

— Dacă ţi-e frică...

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu e nimeni acolo, păsărelele au zburat. Dar e un lucru pe care aş vrea să-l vezi.

Înainte să părăsească hotelul, Boysie îşi strecurase pistoletul în buzunarul pantalonilor. În timp ce urca pe alee, simţea în buzunar greutatea liniştitoare a armei. Apropiindu-se de uşa de la intrare, Boysie îşi aminti evenimentele din seara trecută şi fu cuprins de o greaţă uşoară.

— E mai jos, spuse Quadrant, începînd să coboare scara care ducea în beci.

— Cred că e omul care poartă responsabilitatea pentru mica ta aventură.

Quadrant împinse uşa de oţel şi Boysie îl văzu pe omul care era alături de Gregory atunci cînd Coral se prăbuşise pe capota limuzinei.

Sheriek era dezbrăcat, legat de mîini și agățat de scripete — cu brațele smulse din umeri, rupte și răsucite ca cele ale unei păpuși de plastic. Atunci cînd trăia era mai degrabă împlinit, iar acum părea dezumflat — cu pieptul găurit de trei răni pline de sînge.

— Se pare că cineva nu prea l-a iubit, nu-i așa? spuse Quadrant.

Cu stomacul întors pe dos, Boysie se întoarse pe călcîie și începu să urce scările, cu pas nesigur. „Ochi pentru ochi", gîndi el, dar cele două crime petrecute în timpul acestui week-end i se păreau deja un preț pre mare.

Pe drumul de întoarcere, Quadrant își privi ceasul:

— Sper că vei fi atent în continuare. Numărul Doi vrea ca totul să fie pus la punct miercuri — chiar dacă nu e decît un exercițiu.

— Du-te dracului, strigă Boysie, pradă nervilor.

— Înainte de toate, trebuie să merg la Nisa, spuse Quadrant surîzător, privindu-și din nou ceasul. Trebuie să merg și la poștă, bătrîne, și mă tem că nu pot să te duc pînă la Menton. Dar te voi lăsa la gara din Beaulieu și acolo vei găsi o mulțime de trenuri care se îndreaptă către Menton.

Boysie așteptă o oră în micuța gară înainte să poată lua un tren către Menton.

Coordonatorul ridică receptorul: „Da", răspunse el.

— Vroiam doar să-ți spun că totul a fost în regulă.

— Perfect. Exact cum mă așteptam.

— E convins că totul a fost pregătit de către oamenii săi. Va reacționa așa cum am prevăzut.

— Nu va regreta.

— Iar Ducele va avea o surpriză. I-am arătat individului ceea ce a mai rămas din celălalt prieten al nostru.

— Asta îi va da de gîndit.
— Ne revedem mîine, așa cum am stabilit.
— Foarte bine. Coordonatorul închise telefonul și surîse. Operațiunea pregătită cu atîta grijă timp de douăsprezece luni se apropia de punctul culminant.

În acea noapte, la Hotelul Miramont, Boysie și Iris au făcut de patru ori dragoste — un deznodămînt satisfăcător al unui week-end plin de evenimente. Luni dimineață s-au prăjit la soare, întinși pe limba de nisip de lîngă portul Garavan. Au luat dejunul la hotel, și-au pregătit valizele și s-au grăbit să prindă zborul Nisa — Londra.

8

ANGLIA

Luni 10 iunie 1963

COROANA

În timp ce-și petrecea dimineața alături de Iris, Boysie fu cuprins din nou de teama de a se urca în avion. Teama crescu în timpul dejunului, atingînd panica obișnuită în timpul decolării. Dar de această dată era și mai rău, căci trebuia să călătorească alături de Iris. De aceea, pentru a-și stimula curajul, înghiți o cantitate impresionantă de alcool.

După dejun a băut șapte pahare unul după altul, luînd și o sticlă pe care o scoase din buzunar imediat ce se urcară în taxi.

— Exagerezi un pic, nu crezi? spuse Iris.

— Numai un pic, iubito. Trebuie să-mi înec necazul, pentru că părăsim acest paradis. Vrei o înghițitură?

— Nu, mulțumesc. Totuși, fii atent, Boysie, nu te ameți. Privindu-l, își dădu seama că avertismentul ei nu servea la nimic. Sticla era deja pe jumătate goală.

— Dacă ești beat, s-ar putea să nu-ți dea voie să te urci în avion.

— Ah!

— Unuia din verii mei i s-a întîmplat așa pe aeroportul din Madrid.

— Olé!

— Și nu uita că ai o misiune. Avem deja destule necazuri, și Mostyn se va înfuria dacă vei fi beat cînd vom ajunge la Londra.

— Homosexualul de Mostyn!

— Oh, Boysie, ești imposibil!

Boysie începu să rîdă nebunește.

— Ce s-a întîmplat? Abia aștept să-mi spui.

— Mă gîndeam la ceva nostim în legătură cu Mostyn...

— Da?

— Mostyn este... Rîsul îl împiedica să vorbească... Mostyn este un rahat împuțit... Boysie ațipi pînă la Monaco, apoi se trezi și duse din nou sticla la gură.

Odată cu permisiunea dezlegării centurilor de siguranță, Boysie se ridică îndreptîndu-se grăbit către toaleta micuță din capătul avionului. După un sfert de oră se întoarse, ușurat de coniac și de conținutul dejunului.

— Nu mă simt prea bine, e cu siguranță din cauza dejunului, spuse Boysie surîzînd.

Dar Iris se încăpățînă să tacă și, în lipsă de altceva, Boysie adormi.

Îndobitocit, cu limba șovăielnică și cu o durere de cap care cerea o cutie întreagă de aspirine, Boysie completă formalitățile de vamă și cele necesare pentru viza pașapoartelor; apoi, cu Iris agățată de brațul său, se îndreptă către ieșirea din aeroport. Prin ceața densă, reușiră să-l zărească pe Quadrant, care îi conduse către un elegant autoturism.

— Nu prea pari în formă, bătrîne, spuse Quadrant, după pornirea mașinii.

— Mi-e cam rău.

— S-a îmbătat încă înainte de plecare.

— Asta nu e bine. După ce va dormi puțin, o să-și revină. El este Peter, spuse arătînd către șofer.

— Salut, spuse Peter — care, cu ceafa lui groasă, semăna cu un taur.

— Salut, mormăi Boysie sprijinindu-se cu capul de banchetа de piele din spate și adormind din nou.

— Sper că nu e bolnav, spuse Iris.

— Își va reveni la Oxford. Quadrant se așeză mai bine în scaunul său, cu un aer satisfăcut.

Martin — încă de veghe la aeroportul din Londra — tresări sub durerea reumatică ce îi cuprinse rotula de la piciorul drept. Observă cu uimire mașina elegantă ce se îndepărta de ieșirea aeroportului. Martin întoarse capul și făcu un semn către tînărul cu atitudine militărоasă ce se afla la volanul unui Zefir, parcat cu grijă în spatele unui autobuz albastru. Tînărul ridică brațul pentru a arăta că a înțeles: Zefirul demară, depăși un taxi și se plasă pe urmele autoturismului elegant.

Durerea lui Martin apăruse în timpul după-amiezei și, după o lungă experiență, asta însemna că trebuie să se aștepte la necazuri: era sistemul lui de alarmă, la fel de infailibil ca și cel mai perfecționat computer. Martin era un om liniștit, incapabil să se adapteze ritmului nebunesc al operațiunilor directe, dar pentru acest gen de activitate, era ideal. Nu-i plăcea nimic mai mult decît să-i observe pe cei din jur, fiind dotat cu o memorie vizuală absolut extraordinară și cu simțul de a detecta lucrurile nefirești.

Cînd l-a descoperit organizația, cu trei ani în urmă, Martin era un modest ziarist de provincie. S-a făcut un apel discret și politicos — gen Mostyn — la simțul său de datorie, și după cîteva luni Martin spunea adio lumii, fiind înghițit de Serviciul special — această armată de oameni care se amestecau printre ceilalți

avînd funcţia de ochi ai Statului, informatorii oficiali şi poliţia secretă a Angliei.

Începuse să sufere din cauza genunchiului imediat după ora patru. Telefonă la cartierul general pentru raportul obişnuit, cînd ofiţerul de legătură îl anunţă că Numărul Doi vrea să-i facă o comunicare urgentă.

— Zbor? spuse Mostyn.

— Da. Martin spera să reuşească să evite ironia fină a lui Mostyn.

— Ai fost de serviciu sîmbătă?

— Da.

— Tu ai fost cel care m-a informat despre plecarea lui „L"?

— Chiar eu.

— Bătrîne, vînătorul se întoarce acasă. Vrei să-l supraveghezi, te rog?

— Cu plăcere.

— Încă nu sîntem siguri, dar se pare că e ceva putred la mijloc. Miroase a mort, dar încă nu putem face nimic.

Durerea străbătu genunchiul lui Martin ca un fier înroşit. Reacţionă imediat. Din cabina sa de sticlă, îi privi mai atent pe cei care se aflau în hol.

— Am aflat, continuă Mostyn, că „L" şi tînăra sa însoţitoare şi-au schimbat orarul în ceea ce priveşte întoarcerea. Au plecat din Nisa şi vor ajunge la ora optsprezece şi douăzeci. Fii atent, şi informează-mă direct.

— De acord. În orice caz, maşina sa este aici. A lăsat-o sîmbătă. Am observat-o azi de dimineaţă, în timp ce veneam.

— Bine. Probabil se va întoarce direct în oraş, dar e mai sigur să-l urmăreşti; supraveghează-l de la ieşire şi pînă observi în ce direcţie se îndreaptă. Ai pe cineva acolo?

— Un băiat de la școala de antrenament. Ne vom ocupa împreună de asta. Vă chem de îndată ce sosește.

— Bravo, Zbor. Nu-ți face griji; va fi un bun antrenament.

Avionul aterizează la ora optsprezece și douăzeci. Martin, bine adăpostit în spatele unui grup de studenți ce se întorceau din Grecia, îi văzu pe Boysie și pe Iris ieșind din vamă. „L" părea obosit, cel puțin așa i se păru lui Martin. Și era firesc să fie obosit, după două zile petrecute pe Coasta de Azur împreună cu Iris.

Apoi expresia lui Boysie se schimbă. Privind spre celălalt capăt al sălii de așteptare, clătină aproape imperceptibil din cap și se îndreptă către ieșire. Martin privi în direcția semnului. Omul era aplecat către vînzătorul de țigări: în jur de treizeci de ani, blond-roșcat și cu urechile mari și depărtate. Bărbatul îi urmă pe Boysie și pe Iris. Cîteva clipe mai tîrziu, se urcară cu toții în automobil, plecînd imediat. Mai degrabă șansa, decît organizarea, îi permise lui Duncan — elev adjunct al lui Martin, fost căpitan de infanterie — să-i urmărească cu Zefirul său.

Martin, tulburat de derularea neașteptată a evenimentelor, traversă rapid holul, lovi un american solid ce avea în mîini un teanc de polițe de asigurare proaspăt achiziționate și se repezi către singura cabină telefonică, disponibilă — înaintea unui preot catolic irlandez, obligîndu-l pe acesta să-i adreseze în gînd niște lucruri nu tocmai sfinte.

— Mostyn. Vocea îi bubui în ureche.

Martin își schimbă poziția astfel încît Duncan să-l poată vedea, în cazul în care se întoarce.

— Zbor. A venit.

— Și?

— Veşti proaste. A fost întîmpinat de un bărbat scund, în jur de treizeci sau patruzeci de ani, blond-roşcat şi cu urechi mari şi depărtate; mai degrabă efeminat. Au plecat toţi cu o maşină cu numărul XLK 9704. Băiatul meu s-a luat după ei, şi aştept să se întoarcă. Sînt patru, împreună cu şoferul — un bărbat nu i-am putut vedea chipul.

— L-ai putea recunoaşte pe tipul acela?

— Pe cel care i-a întîmpinat?

— Pe cel care i-a întîmpinat?

— Da.

— L-am mai văzut deja în altă parte. Cred că fotografia sa se află în dosarele noastre. Ceva s-a declanşat în mine în clipa în care l-am văzut: îi ştiu figura, dar...

— Cum s-a comportat? Mostyn avea intuiţii bune.

— Nefiresc. Îl zări pe Duncan traversînd holul, cu ochii aţintiţi către cabinele telefonice. Martin îi făcu un semn şi deschise uşa:

— O clipă, colonele, iată-l pe băiatul meu. Schimbară repede cîteva cuvinte cu voce scăzută, apoi Martin se întoarse la telefon:

— Au întors la stînga pe drumul A4 — în afara Londrei.

— Bine. Cînd ţi se termină tura?

— Peste o jumătate de oră.

— Lasă-l acolo pe băiatul tău şi vino repede aici. Dacă prietenul lui „L" nu este într-unul din fişiere, atunci trebuie să-l identifici. Îmi trebuie confirmarea în cel mult o oră.

— Am înţeles.

Mostyn închise telefonul şi, aplecîndu-se pe spate, începu să fredoneze aria Mariei din West Side Story:

— Urechi Mari, l-a întîlnit pe Urechi Mari...

Formă numărul de la controlul operaţiunilor:

— E posibilă o lovitură în care este implicat unul din agenții noștri; numele de cod „L". Foarte secret. Nu e nimic sigur, dar nu voi ieși de aici pînă cînd nu vom clarifica lucrurile. Am două ordine ce trebuie îndeplinite cu prioritate.

— Dați-i drumul. Ofițerul de la controlul operațiunilor avea o voce plină de siguranță.

— Unu. O mașină neagră, cu numărul XLK 9704. A părăsit aeroportul din Londra acum cinci sau șase minute și se îndreaptă către vest pe șoseaua A4. Urmăriți-o și dați alarma generală. Această mașină nu trebuie, repet, nu trebuie urmărită în mod vizibil sau interceptată. Vreau o urmărire de la distanță și rapoarte la fiecare zece minute după stabilirea contactului. Ocupanții nu trebuie să observe nimic.

— Cîți oameni sînt în mașină?

— Patru, trei bărbați și o fată.

— Îi vom găsi și vom pune patru mașini pe urmele lor. Tehnica fusese pusă la punct de către Departament: patru mașini diferite luau în urmărire vehiculul suspect, mergînd înainte și în urma lui, supraveghind toate drumurile laterale fără să nască nici un fel de suspiciuni.

— Doi. De transmis la fișier. Îmi trebuie un specialist și un om de identificare în sala numărul 4. Îmi trebuiesc toți agenții roșii — vîrsta între treizeci și patruzeci de ani; semne particulare: păr blond-roșcat, urechi mari și depărtate.

— Am înțeles.

Mostyn avea palmele umede. Primele semne de neliniște apărute în cursul zilei de sîmbătă dădeau naștere acum unui acces de anxietate.

Eleganta mașină părăsi drumul A4 la Slough și se angajă pe drumul A40. Iris ațipise și ea, cu mîna pe brațul lui Boysie, într-un gest protector.

— Cred că totul merge bine, spuse Quadrant. Renunță la ocolișuri. Ne îndreptăm direct către Oxford.

— Cum dorești, patroane, spuse Peter.

— El este, zise Martin.

— Atunci nu mai aveți nevoie de mine, spuse omul de la identificare, care avea o întîlnire.

— Ești sigur? Acesta era Mostyn.

— Bineînțeles.

— Bravo.

Erau așezați în jurul unei mese goale, sub lumina brutală a unui bec agățat de plafon. Omul de la identificare salută dînd din cap și ieși în tăcere. Specialistul de la fișier examina fotografia.

— Atunci? spuse Mostyn.

— Ești absolut sigur de ceea ce spui? întrebă specialistul.

— El este omul, fără îndoială.

— Să mergem atunci. Repede. Vocea lui Mostyn era gîtuită de spaimă.

Specialistul, un scoțian înalt, cu nas acvilin, se aplecă și alese un dosar din mapa de la picioarele sale:

— Grav, spuse el, foarte grav, colonele Mostyn. Numele său adevărat este Constantin Alexis Skabichev. Un dur. Părinții lui au fost printre nobilii emigrați; sosiți aici în 1916, tatăl său a făcut avere în comerțul cu lucruri de ocazie. Crescut la Eaton și Wadham, micul Connie a fost pregătit încă de la naștere, fără îndoială. Nu se vorbește de el pînă în 1956, cînd Connie merge în Elveția în timpul vacanței și este reperat de unul din agenții noștri din Rusia — un adevărat noroc. Părinții au reușit să plece din țară înainte, să putem pune mîna pe ei; de altfel, din cîte știu, este prima vizită a lui Connie din 1956 și pînă astăzi — presupun că a venit prin Irlanda.

— Care este specialitatea lui? întrebă Mostyn.

— Este considerat unul dintre cei mai buni agenți polivalenți ai K.G.B.-ului. Nemilos, agent provocator, este un cameleon înnăscut. A petrecut mult timp în Berlinul de est. De fapt, a asistat luna trecută la procesul lui Greville Wynne. Știm că Vassall l-a întîlnit la Moscova. Să vedem? Asta este... a încercat să vină ca interpret al uneia dintre ultimele misiuni culturale — anul trecut; dar noi am reacționat și Foreign Office-ul le-a cerut să-l taie de pe listă. Ca să fiu sincer, colonele, dacă este implicat înseamnă că afacerea este teribil de importantă. Luă fotografia:

— Mă întreb de ce n-a apelat niciodată la chirurgia estetică pentru a-și aranja urechile.

Telefonul sună. Mostyn ridică receptorul:

— Mostyn.

— Mașina se îndreaptă către Oxford pe drumul A 40.

— Mulțumesc. Țineți-mă la curent. Închise.

— Îl ridicăm?

— Nu, să așteptăm puțin. Să vedem, aș vrea să știu ce vor să facă cu „L". Deocamdată, continuăm urmărirea.

Odată ajuns în biroul său, Mostyn își turnă un whisky și se lansă într-o analiză logică a situației. Boysie a fost întotdeauna un tip dificil, dar nu și-a închipuit niciodată că acesta va ajunge într-o astfel de situație; cu atît mai mult cu cît nu avea nici un interes să dezerteze.

Sîmbătă Boysie a plecat pe neașteptate la Nisa, împreună cu Iris. Încălcase regulamentul, dar pînă atunci nu se produsese nici o catastrofă. Chiar și Mostyn visase să petreacă un week-end împreună cu Iris. Sîmbătă seara Boysie dispăruse din Menton, timp de șase ore. Blueboy semnalase duminică vizita unui bărbat

necunoscut. Putea fi Skabichev. (Își promise să-i spună cîteva cuvinte lui Blueboy, care nu transmisese nici măcar o descriere.) „L" se întorsese astă seară în Anglia, cu o zi mai devreme, și se găsea în drum spre Oxford, împreună cu Skabichev.

Opoziția risca, și asta însemna că se pregătea o lovitură destul de importantă. Din cîte putea să-și dea seama, existau trei posibilități. Boysie fusese drogat, hipnotizat sau convins să execute o misiune pentru „ceilalți". Împins pînă la capăt, raționamentul oferea un singur răspuns: Boysie se întorsese pentru a ucide — era, de altfel, singurul său talent. Opoziția hotărîse o execuție. Dar care era scopul? Și cine era victima?

Sosiră la Oxford la ora 9 și luară masa la Mitre. Boysie începuse să-și revină. De la Mitre au trecut prin Randolph, unde au intrat la Star Bar, ca să bea ceva, și au rămas pînă la ora zece și treizeci. La ora zece și patruzeci și cinci erau din nou pe drum, mergînd foarte încet.

La miezul nopții, telefonul lui Mostyn sună pentru a zecea oară:

— Tocmai au traversat Stratford pe Avon. Mostyn aruncă o privire pe calendarul Securității și își frecă sprîncenele:

— Mulțumesc, cobor imediat.

O hartă specială fusese instalată pe o masă înclinată dintr-un colț al sălii de operațiuni, și o serie de mici drapele marcau drumul parcurs de mașină în care se găsea Boysie de la Londra pînă la marginea ținutului Warwickshire. Mostyn rămase mult timp în fața ei: încerca să se decidă. Erau acum în Midlands. Dar bunul simț refuza această concluzie imposibilă. În sfîrșit, se hotărî. Trebuia să intervină acum, înainte de a fi prea

tîrziu. Tocmai se pregătea să vorbească, cînd sosi ofițerul de serviciu:

— Au pierdut legătura.

— Drace! strigă Mostyn. Unde?

— Undeva pe drumul spre Warwick, de cealaltă parte a Stratford-ului. Pur și simplu s-au volatilizat.

Acum trebuia să se bazeze exclusiv pe intuiția sa. Dacă se înșela...

— Dacă reiau contactul, anunțați-mă imediat. Să mergem la fișier. Am nevoie de tot ceea ce avem despre baza aeriană a R.A.F.-ului de la Gayborough.

Un sfert de oră după miezul nopții, mașina intră pe un drum lateral și se opri. Peter stinse farurile.

— Avem tot timpul, băieți, spuse Quadrant. Vom face o mică siestă aici și apoi ne vom echipa eroul.

— Acum nu sînt obosit, zise Boysie.

— Vei fi mîine dimineață la ora unsprezece, bătrîne. Nu pierde ocazia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta: au dispărut? Mostyn era palid. Pentru a treia oară funcționarul de la fișier, tulburat, încerca să se explice:

— Dosarul Gayborough este aici, colonele, dar este gol.

Era prima dovadă palpabilă. Intuiția lui Mostyn îl ducea pe calea cea bună.

— Cine are dublurile? La Ministerul Aerului?

— Da, colonele.

— Atunci ne vom descurca. Apoi se adresă ofițerului de la operațiuni: Cînd totul se va termina, vreau o anchetă completă. Mergeți la Ministerul Aerului și aduceți-mi tot ceea ce au ei; descurcă-te cum știi, dar trebuie să le am în cel mult douăzeci de minute. Îmi trebuie o mașină și un șofer. Tipul acela, Zbor? Mai este aici?

— Martin? Da, din cît se pare, ceva l-a reținut aici.

— Îl cheamă Martin? Spune-i să vină la mine. Vom face o plimbare împreună. Cheamă-l pe comandantul de la baza de la Gayborough — scoală-l din pat, dacă e nevoie. După ce termin cu el vreau o prioritate pentru Buck House. Alarmă roșie.

— Ești minunat, iubitule. Iris surîdea în timp ce Boysie își întindea pe bărbie un machiaj negru și scîrbos.

Au tras perdelușele și au aprins plafonierele pentru ca Boysie să-și poată pune combinezonul de camuflaj. Se privi în oglinda pe care i-o întinsese Iris:

— Parcă aș fi un negru împuțit.

— De ce traversează găinile strada? spuse Quadrant.

— Foarte nostim, replică Boysie, fără pic de entuziasm.

— Nu mai trebuie decît să-ți pregătești încărcătoarele. Quadrant îi întinse o cutie de cartușe de exercițiu.

Boysie introduse cîte cinci cartușe în fiecare din cele trei încărcătoare.

— Dă-mi unul și-ți voi încărca eu obiectul acesta periculos, spuse Quadrant, aplecîndu-se pentru a scoate arma din ascunzătoarea de sub scaun.

Boysie îi dădu un încărcător. Quadrant se sprijini fără zgomot pe genunchi, strecurîndu-și mîna în buzunarul de la vestă pentru a lua altul. Acesta conținea cinci cartușe speciale, cu vîrf de nichel. Quadrant încărcă arma, înainte de a-i pune siguranța. Se auzise un declic metalic, ceea ce însemna că primul dintre cartușe intrase pe țeavă.

— Iată, bătrîne. N-ai nevoie s-o atingi pînă mîine. Cînd vei fi în ascunzătoare să nu umbli la încărcător — zgomotul se aude teribil de departe. Deschise ușa mașinii:

— Și acum, dacă încîntătoarea Iris e de acord să schimbe locul cu mine, mă voi așeza alături de eroul nostru pentru a repeta ultimele etape ale exercițiului.

— N-ai încredere în memoria mea? întrebă Boysie.

Quadrant îi adresă unul din cele mai frumoase zîmbete ale sale:

— Nu, ca să fiu sincer.

— Mostyn și Martin, spuse Mostyn. Sună ca o piesă de teatru în două acte, bătrîne, nu găsești?

— Sau rațiunea de a exista a oamenilor legii, replică Martin.

La lumina palidă din mașină, examinau planurile și fotografiile bazei de la Gayborough.

— Pare, într-un fel, un roman de aventuri, nu-i așa. Mostyn era cel care vorbise din nou.

— E singura teorie care stă în picioare. Altfel de ce și-ar fi pus ochii pe omul nostru și de ce l-ar fi adus pe aici?

— Nu, dar pare totuși puțin tras de păr.

— În punctul în care sîntem, nu trebuie să ignorăm nimic: au fost obligați să-l convingă să comită o crimă. De ce? Aceasta e întrebarea. Pentru că din cîte știu, dacă avem dreptate...

— Dacă aveți dreptate...

— În sfîrșit, dacă am dreptate, operațiunea lor are un dublu scop: primul, să asasineze un membru al familiei regale. Al doilea, să bage la apă Departamentul. În ciuda dorinței sale, Mostyn a trebuit să destăinuie care este adevărata funcție a lui Boysie în cadrul Departamentului, și această hotărîre îi pricinuia multe

grîji: adevărul trebuia cunoscut de cît mai puțini oameni cu putință. El continuă:

— Dacă vor să ne ridiculizeze, crima se va petrece în public. Poate trage în mașina Ducelui pe drumul spre Gayborough, sau poate să tragă asupra lui în clipa sosirii la bază. În aparență, cel mai bun loc este acesta: în clipa în care Ducele va primi onorul gărzii, la poarta principală. Ce ai face dacă te-ai hotărî să acționezi astfel?

Martin puse mîna pe fotografia aeriană.

— L-aș instăla între copacii aceștia cu un automat sau cu o carabină.

— Exact, spuse Mostyn, și acolo vom merge să-l căutăm. Dacă nu se arată pînă în zori, anulăm vizita Ducelui și dăm alarma generală pentru prinderea întregii bande a teroriștilor. Și dacă ajungem acolo, prietenul Boysie poate să-și spună rugăciunea...

— Lucrurile vor lua o întorsătură sîngeroasă?

— Poți fi sigur, bătrîne. Răzvrătire și complot; răzvrătire și... Se opri brusc. Și timp de zece minute rămase nemișcat; își imagina urmările neplăcute pe care le-ar fi avut asupra lui însuși publicarea în presă a poveștii lui Boysie, în care și el va avea un rol.

Boysie privi luminile de poziție ale limuzinei dispărînd în noapte. Pe buze încă mai păstra parfumul lui Iris. Noaptea era liniștită și senină, și în curînd avea să înceapă să se lumineze. Aruncă o privire pe cadranul luminos al ceasului; era ora trei și jumătate.

Boysie se întoarse, își potrivi mai bine cureaua puștii pe umăr și, strecurîndu-se într-un tufiș, privi la orizont, în direcția indicată de Quadrant. După toate cele întîmplate, i se părea nefiresc să fie singur aici, înconjurat de atîta liniște. Respira aerul umed și mirosul de iarbă proaspătă îi aminti de terenul de joacă al

școlii. Avansa cu greutate și din cînd în cînd schimba arma de pe un umăr pe celălalt.

Ajunse în sfîrșit la amplasament și se aplecă pentru a se adăposti. În fața lui se întindea baza de la Gayborough, scufundată în întuneric, iar în dreapta se aflau pietrele cîmpului de aviație. După zece minute, Boysie auzi zgomot de reactoare; apoi zgomotul începu să se amplifice, transformîndu-se într-un urlet insuportabil. Văzu luminițe roșii și verzi deplasîndu-se cu mare viteză de-a lungul pistei, și un enorm și întunecat bombardier de tip V desprinzîndu-se de sol. Bubuitul se amplifica și mai mult, înnecîndu-l, și avea impresia că uriașa mașinărie se va prăbuși peste el. Boysie se lipi instinctiv de pămînt, dar avionul se înălță către cer, în timp ce aerul încă mai continua să vibreze.

Acest episod îi provocă una din crizele sale de nervi. Pînă atunci, în afara înjurăturilor la adresa lui Mostyn, rămăsese relativ calm; dar zgomotul acestui avion scîrbos îl înnebunise.

Amintindu-și de exercițiu, luă arma și începu să caute o poziție de ochire. Văzînd o ridicătură de pămînt ce oferea o perfectă supraveghere a drumului, se întinse pe burtă, mișcîndu-se ușor pînă găsi cea mai bună poziție. Duse arma la umăr și privi prin lunetă; cu degetul pe trăgaciul inofensiv, privi poarta principală și corpul de gardă. O santinelă singuratică se plimba prin fața clădirii. Boysie reglă lentilele și țînti cascheta albă a santinelei.

„Paaac!" Imitînd împușcătura, își aduse aminte de jocurile copilăriei. Un zgomot venit dinspre arbori îl făcu să tresară; aproape scăpă arma din mînă, în timp ce ridica privirea. Nu erau decît niște păsărele care aveau, probabil, cuibul printre ramuri.

Boysie își privi ceasul. Trebuia să mai rămînă singur aici încă șapte ore, gîndi el cu ură. În orice caz, se gîndi că poate să-și aprindă o țigară în timp ce-l înjură pe Mostyn. Căută în ținuta sa de camuflaj și își aprinse o țigară cu filtru.

Nu sesiză mișcarea ușoară din desișul din spatele său. O clipă mai tîrziu era cu fața la pămînt, zbătîndu-se, în timp ce două mîini îi înconjuraseră picioarele iar o batistă băgată în gură îl împiedica să vorbească. Întîi se gîndi că a fost reperat, și că exercițiul a luat sfîrșit. Dar băieții luau totul mult prea în serios. Cu greutate, reuși să bolborosească:

— ajunge! Coroana... drace, ajunge... CORONA.

Cineva îi scoase batista din gură:

— Opriți-vă, dobitocilor, ați înnebunit? spuse Boysie.

— Nu așa trebuie să te adresezi superiorilor, Boysie, murmură Mostyn.

Complet amețit, Boysie se întoarse, întîlnind chipul locțiitorului comandantului:

— Ar fi trebuit să-mi închipui... Tremura de emoție... Acum poți să-ți iei coroana și s-o păstrezi... coroana și toate celelalte.

— Ce coroană, Boysie? Sau, mai degrabă, a cui coroană? Mostyn se ridicase în picioare și îl privea pe Boysie, ale cărui picioare erau strîns ținute de Martin.

— Hai, bătrîne, nu e serial; nu putem aștepta continuarea pînă săptămîna viitoare. Și nu sînt nici ghicitoare. Vreau să știu totul despre această coroană.

Mostyn se aplecă, aplecîndu-și chipul la cîțiva centimetri de cel al lui Boysie:

— Dacă nu-ți versi imediat sacul, te asigur că mă voi ocupa de tine. Și nici măcar maică-ta nu te-ar mai putea scăpa, poți fi sigur.

Boysie icni, plin de groază. Recunoscuse vocea metalică a lui Mostyn și-și dădu seama că vorbea serios.

9

ANGLIA

Marți 11 iunie 1963

VULTURUL

Erau în continuare în mijlocul copacilor și Boysie privea cu neîncredere cele cinci cartușe, calibrul 303, pe care Martin le extrăsese cu grijă din armă. Mostyn le luă în palmă și i le vîrî sub nas:

— Ești mort, băiete; ești deja mort.

— Știu, răspunse Boysie clătinîndu-și capul de la stînga la dreapta, tulburat și nefericit ca un om care tocmai a aflat de dispariția întregii sale familii.

A povestit totul, cu glas tremurător, întrerupt de ironiile din ce în ce mai mușcătoare ale lui Mostyn. Își pierduse acum orice demnitate. Urmarea, știa, era inevitabilă. Situația era fără ieșire, deci adevărul putea să iasă la suprafață:

— Trebuie să vă spun altceva... începu el, adunîndu-și întreg curajul, hotărît să termine repede această operație de harakiri.

— Așteaptă puțin, băiete. Mostyn îl privi și se îmblînzi. Ești un idiot, Boysie, dar cred că asta ar fi putut să i se întîmple oricăruia dintre noi.

Între cei trei bărbați se așternu tăcerea. Martin, cu un aer jenat, blocă mecanismul de siguranță al carabinei; Boysie, privindu-l pe Mostyn cu umilință, încerca să se scuze. Dar, dincolo de privire, manifestă-

rile de simpatie ale lui Mostyn reușeau să-i stîrnească din nou antipatia. Compasiunea locțiitorului comandantului îl făcea să se simtă ofensat.

— Sper că ai înțeles ceea ce s-a întîmplat? întrebă Mostyn. Apoi, fără să aștepte răspunsul lui Boysie, continuă:

— Știi, nu vroiau numai capul Ducelui. L-ai fi doborît cu nenorocita asta de armă și ai fi fost tras în țeapă. Dar înainte să fii executat, ziarele ar fi insinuat unele lucruri... Aparent din întîmplare, unele persoane ar fi vorbit. Deputații ar fi făcut interpelări în Parlament. Numele tău ar fi fost alăturat Departamentului, în ciuda dezmințirilor noastre, și ar fi avut loc o anchetă publică. Pe noi vroiau să ne lovească, bătrîne.

Boysie întrebă plin de îngrijorare:

— Ce vom face acum?

— Este exact ceea ce încerc să hotărăsc. În legătură cu prietenii tăi, cred că va trebui să dau un ordin de căutare. N-aș vrea să fie implicată Divizia Specială, dar nu văd cum aș putea face altfel. Ne interesează în mod deosebit Quadrant...

— Și pe mine...

— ...De fapt, numele său adevărat este Skabichev. Am sentimentul că piesa trebuie jucată pînă la capăt. Cu siguranță vor instala pe cineva la ora unsprezece. Dacă cercetăm împrejurimile, avem toate șansele să-l prindem asupra faptului. Ceva îmi spune că totul se va termina cu bine.

— Vrei să-l anunțăm pe Duce și să-l lăsăm pe Boysie să tragă cu gloanțe oarbe? Să le urmăm planul? întrebă Martin.

— Nu va trage Boysie — Nu-l las aici. Mostyn se încruntă: lipsește ceva, mi-a scăpat ceva din vedere.

Există un lucru care nu e la locul lui. Nu e vorba numai de Duce.

Le întoarse spatele și se așeză în poziția de tir a lui Boysie. Rămase lungit timp de aproape cinci minute, privind cîmpia ce începea să se lumineze. Ridicîndu-se, se îndreptă către Boysie și Martin:

— Ce părere aveți? Nu era o întrebare. Planul era deja conceput; orice ar spune sau ar face, nu puteau să-i schimbe hotărîrea. Vocea lui era plină de hotărîre: Boysie și cu mine vom pune imediat lucrurile în mișcare — poliția, regimentul de la R.A.F., Divizia Specială. Zona va fi în întregime cercetată în cel mult o oră. Se opri, și un zîmbet ușor îi traversă figura. Dacă nu găsim nimic, îl voi anunța pe Duce, îi voi povesti totul și îi voi spune ce trebuie să facă. Ar fi mai bine să nu coboare din mașină la poarta principală. Nu va fi nevoie să se ridiculizeze aruncîndu-se la pămînt pentru a face pe mortul.

Se întoarse către Martin:

— Rămîi cu arma aici. De îndată ce vor deschide portiera mașinii, tragi cinci lovituri una după alta; băieții vor fi preveniți și vor face gălăgie — vor trînti portierele, se vor repezi la grilaj, puțină panică, ceva în genul acesta. Supraveghetorul va crede că și-au atins ținta — oricum nu vor încerca altceva împotriva Ducelui. Dacă planul are și o altă etapă, vor trece la îndeplinirea ei. Dornic să le cerceteze reacțiile, se opri: Boysie? Vom fi în turnul de control. De acolo vom putea observa cîmpul întreg și terenul de aterizare; fiți pregătiți pentru orice eventualitate și, dacă se întîmplă ceva, va trebui să cîntăm după ureche. În regulă? Martin?

— La ordin. Martin suferea din cauza genunchiului; semnalele de alarmă se repetau, ca niște împunsături de cuțit, la intervale regulate.

— De acord, Boysie, trebuia să ne încercăm norocul și să plecăm — deși e posibil să existe cineva care ne observă. Dar nu avem de ales.

— Nu înțeleg de ce trebuie să facem toate acestea? Boysie era gata să abandoneze.

— Nici eu, băiete. Dar, în nouă cazuri din zece, mă bazez pe intuiție. Dă-i încărcătoarele lui Martin și hai să mergem.

Se întoarse din nou către Martin:

— Te vom anunța dacă îi prindem înainte de sosirea Ducelui.

Începură să se îndepărteze: Boysie, cu figura sa de câine bătut ascunsă de machiajul negru, se tîra în urma lui Mostyn. Martin se gîndi că arăta exact ca un sclav care își urmează stăpînul.

La ora zece și treizeci, proaspăt spălat și îmbrăcat cu uniforma albastră a R.A.F.-ului, Boysie privea terenul de aviație de la înălțimea turnului de control. La dreapta, în marginea terenului, zări un avion de vînătoare; aparatul atinse solul în bubuitul teribil al reactoarelor inversate.

— Oscar la trei și douăzeci și cinci. Pistă liberă. Terminat. Tînărul locotenent avea o voce înghețată. Din difuzorul fixat pe panoul de control se făcu auzită vocea la fel de albă a copilotului:

— Oscar la trei și douăzeci și cinci. Bine v-am găsit. Terminat. Mulțumesc.

Locotenentul se întoarse către comandantul turnului de control, un locotenent-colonel solid, îmbrăcat cu cea mai frumoasă uniformă a sa și cu pieptul acoperit de decorații în vederea înaltei vizite princiare.

— Asta a fost, domnule colonel. Acum totul e degajat.

Personalul din turnul de control se destinse ușor, cu excepția celor două fete de la radar, care rămaseră cu ochii fixați pe ecrane. Locotenent-colonelul ieși pe inelul de beton care înconjura construcția înaltă. Mostyn stătea de vorbă cu șeful grupului, care arăta mai degrabă ca un cap de familie decît ca un comandant de bază militară, poreclit Black Angus.

— Totul este pregătit, colonele. Nu mai așteptăm decît demonstrațiile, raportă locotenent-colonelul.

— Bine, mulțumesc. Șeful de grup îl conduse pe Mostyn în camera de comandă a turnului de control. Atenția lui Boysie fu atrasă pentru o secundă de o fată înaltă cu aer singuratic, care își ridicase pentru un moment privirea de pe ecranul luminos. Ochii ei albaștri i-au întîlnit pe ai săi. Boysie fu dintr-o dată cuprins de dorință, dar își concentră atenția către Mostyn și Black Angus, care se apropiau de el.

— Pentru tine și pentru Oakes locul acesta este mai bun. Șeful de grup indică geamul din stînga. De aici se pot observa atît poarta principală cît și ridicătura de pămînt care vă interesează atît de mult. Și sper, domnule Oakes, că nu ai pietre în buzunar, spuse el îndreptîndu-și arătătorul osos către pieptul lui Boysie. Știi doar cum se spune cînd intri într-o casă cu multe geamuri, mai zise el izbucnind în rîs. Aceasta era gluma preferată a șefului de grup. Boysie deschise gura pentru a răspunde, dar atunci se auzi glasul lui Mostyn:

— Boysie! Părea că-și strigă cîinele de vînătoare. Boysie se supuse și se apropie de fereastră, alăturîndu-i-se. Privi poarta principală, simțind în ceafă respirația șefului de grup. Își ridică binoclul. Un polițist de serviciu strălucitor se aplecă spre portieră, adresîndu-se pasagerilor de pe bancheta din spate. Mașina era condusă de o fată din serviciul auxiliar.

„Seamănă cu Iris", se gîndi el. Gîndul îi zbură către fata cu păr mătăsos pe care o lăsase în mîinile lui Quadrant. Ce se întîmplase cu ea? Mostyn îi spusese să nu-şi facă griji, dar maşina fusese găsită abandonată la patru mile de orăşelul Gayborough, fără urmă de ocupanţi. Boysie tresări auzind vocea lui Black Angus:

— Vreţi să vă informaţi cine a sosit la poarta principală.

Locotenent-colonelul înşfăcă unul din telefoane şi, după un moment, răspunse:

— Sînt de la noi, domnule colonel, au fost la popotă.

— Bine.

Boysie duse din nou binoclul la ochi şi privi în direcţia pîlcului de copaci. Aproape că putea să distingă figura lui Martin, ascuns în spatele tufişurilor. Mostyn privea în zare. „Pare comandantul unui submarin german", gîndi Boysie.

Personalul din turnul de control se agita din ce în ce mai tare. Tensiunea creştea odată cu temperatura, care devenea aproape insuportabilă. În faţa porţii principale, garda de onoare, impecabil pregătită, aştepta sosirea înaltului personaj. De cealaltă parte a terenului, cîţiva oameni se agitau în zona de pregătire. Ceasul electric număra secundele. Era ora zece şi cincizeci şi cinci de minute.

Boysie coborî binoclul şi privi spre poarta principală, unde tocmai sosise o altă maşină oficială. Telefonul de lîngă locotenent-colonel începu să sune:

— Domnule colonel! Vocea ofiţerului era neliniştită. Alt grup; pretind că vin de la Comandament.

— Fără glume! Opriţi-i, spuse comandantul bazei. Nu este posibil, Mostyn, nu pot să vină de două ori. Trebuie să fie clienţii voştri...

— Vin într-adevăr de la Comandament, domnule colonel. Locotenent-colonelul avea un aer disperat. Perkins îl recunoscuse pe locotenent-colonelul Reardon.

— Și ceilalți, atunci? Telefonați la ipopotă...

— Domnule colonel? Locotenentul avea un aer îngrijorat: Flavell pornește Vulturul fără autorizație. E cu zece minute mai devreme... Din dreapta se auzea urletul crescînd al unui reactor. Boysie întinse capul înainte. Putea vedea botul ascuțit al unui avion lăsînd în urmă cîteva mici construcții, la o distanță de o milă, chiar în capătul pistei circulare.

— Află ce are de gînd Flavell, repede!

Locotenentul începu apelul:

— Controlul către Unu, Patru, Cinci. Nu ai autorizația să pornești motoarele...

Mostyn avea un aer încremenit:

— Vulturul este acolo?

— Da. Nu l-ați văzut? Nu v-a spus nimeni? Este acolo, priviți. Black Angus întinse brațul în direcția construcțiilor.

— Nu, Dumnezeule, nu l-am văzut... Mostyn se opri. Asta era, acum își aducea aminte. Făcea parte din programul ultra-secret pe care îl citise sîmbăta trecută. Vulturul era exact piesa care lipsea.

— Nu pot să iau legătura cu Flavell, spuse locotenentul.

Locotenent-colonelul formase de mai multe ori un număr de telefon:

— Nu pot să iau legătura nici cu echipa de la sol, domnule colonel.

Colonelul continua să-i vorbească lui Mostyn:

— Flavell, pilotul de încercare, l-a adus noaptea trecută de la Farnborough împreună cu echipa sa de specialiști. Îl vor prezenta Ducelui... Brusc, se făcu lumină; drace, doar nu credeți că...

Boysie era complet disperat. Își dădea seama că Mostyn gîndea cu repeziciune... Mostyn urlă:

— Are cineva o mașină rapidă?

Locotenent-colonelul făcu un pas către el:

— Un M.G.? Acolo jos. Roșie.

— Cheile, repede, cheile! Boysie! Vino cu mine. Trebuie să oprim avionul! Smulse cheile din mîna locotenent-colonelului și se repezi pe ușă către partea din spate a clădirii, cu revolverul calibrul 38 pe jumătate scos din buzunar. Boysie, încă ametit, era pe urmele lui. Black Angus, roșu la față, începu să urle:

— Ai înnebunit? Mașina Ducelui... Mostyn, ești nebun!

— Cele două turbine ale Vulturului au început să se învîrtă, domnule colonel. Locotenent-colonelul se descheiase la haină. Se simțea de parcă în turnul de control ar fi fost ascunsă o bombă cu efect întîrziat.

— Cred că a început să ruleze... Locotenentul era palid.

Boysie și Mostyn auziră cele cinci împușcături trosnind în depărtare, spre poarta principală. Tocmai ajunseseră la scările metalice care coborau în spirală pînă la baza turnului de control; Mostyn întoarse capul și strigă:

— A venit Ducele! E Martin!

M.G.-ul roșu, cu o linie îndrăzneață, era parcat în spatele turnului. Mostyn se repezi pe deasupra portierei și motorul începuse să se învîrtească de cîteva secunde atunci cînd Boysie se așeză lîngă comandantul său. Mostyn strînse cu putere volanul și mașina țîșni ca din pușcă; pneurile urlau, în timp ce mașina derapa pe pista circulară de beton. Mostyn apăsă acceleratorul pînă la fund și își aruncă revolverul pe genunchii lui Boysie:

— Vei avea nevoie de el, urlă, pentru a acoperi zgomotul vîntului și huruitul motorului.

— Ce înseamnă asta? întrebă Boysie cu o voce tremurată.

Mostyn întinse brațul înainte:

— Vulturul.

Avionul rula și luă un viraj la opt sute de metri în fața lor. Avea o siluetă agresivă. O antenă triplă se avînta înainte, ca o limbă de șarpe, în fața botului argintiu al avionului; în spatele aripilor, care formau un unghi extraordinar de ascuțit, fuselajul se depărta brusc pentru a desena un ampenaj în formă de V, sub care Boysie putea să distingă carcasele — în formă de trabuc — ale celor două reactoare. Mașina părea să se aplece înainte, cu un aer sălbatic. Părea că proiectanții s-au inspirat din studiul reptilelor preistorice, pentru a încerca să le reproducă prin intermediul industriei și al metalurgiei.

— Ce este?

— Bancul de încercare în condiții reale al sistemului M 31... Dispozitivul de detectare și distrugere a rachetelor. Nu citești buletinele de informare ale securității. În astfel de momente, Mostyn avea încă puterea de a fi ironic. Dar Boysie nu știa nimic despre M 31. Era singurul în această situație din întregul Departament.

Sistemul M 31 ridica cele mai mari și mai delicate probleme de securitate. Era o armă mortală pentru rachetele cu rază de acțiune mai mare de opt sute de kilometri. Putea să repereze și să distrugă în zbor o rachetă inamică la numai trei minute de la lansarea acesteia. Încă nu era pusă la punct, dar oamenii de știință erau unanimi în a aprecia că în cel mult trei ani, cinci avioane special concepute pentru a transporta

ruinătorul sistem M 31 vor pune Occidentul la adăpost de orice atac nuclear.

Depășind în trombă punctul de staționare al Vulturului, Boysie zări cel puțin trei corpuri întinse pe jos, din care unul era îmbrăcat într-un combinezon de zbor.

— Au venit cu prima mașină oficială, strigă Mostyn... Amicii tăi... Ducele nu era decît o diversiune... Ține-te bine!

Apropiindu-se de Vultur, Mostyn vină ușor spre dreapta pentru a evita suflul motoarelor, al căror tunet acoperea acum zgomotul mașinii. Descoperind profilul avionului, Boysie descoperi o deschizătură oblică, în partea de jos a fuselajului, situată la o înălțime mai mică de doi metri de sol. O siluetă părea să se profileze în cadrul deschizăturii, încercînd să închidă ușa. Vulturul părăsise pista circulară și acum rula pentru a se înscrie pe pista principală de decolare.

Se apropiară cu repeziciune după un viraj strîns, călcînd iarba de pe marginea pistei. Totul tresăria și tremura în ochii lui Boysie, peisajul, Vulturul, solul, nimic nu mai era stabil. Silueta din deschizătură înălță capul și îi zări; era Quadrant, ale cărui urechi imense vibrau în același ritm cu cel al reactoarelor.

Se părea că Mostyn vrea să se suie în avion. Lui Boysie nu-i venea să-și creadă ochilor. Se agăța de scaun, azvîrlit în toate direcțiile și îngrozit din cauza vitezei și a zgomotului. Între două zdruncinături îl văzu pe Quadrant ridicînd mîna și îl auzi pe Mostyn strigînd:

— Doboară-l, Boysie, pentru numele lui Dumnezeu!...

Și deodată, dificultatea situației îl întări, făcîndu-l să-și depășească spaima. Ura sa pentru Quadrant îl făcu să reacționeze: întinse brațul înainte, închizînd

ochiul stîng. Dar înainte să poată apăsa pe trăgaci, văzu trei scîntei țîșnind dinspre deschizătură. Ceva trosni deasupra capului său. Parbrizul explodă într-o ploaie de țăndări. Mașina devie brusc și îl auzi pe Mostyn respirînd cu greu.

Mașina își recăpătă direcția și Boysie ridică brațul din nou. Prost așezat în scaunul său mișcător, ținti picioarele și trase de două ori: deschizătura se mărea văzînd cu ochii, în timp ce se apropiau de Vultur. Quadrant încercă să se sprijine, dar genunchii îl trădară. Urlînd de groază și cu mîinile bătînd aerul, se prăvăli înainte și se strivi de beton, la cîțiva metri înaintea mașinii.

Mostyn nu mai putu face nimic. Mașina făcu un salt în momentul în care corpul lovi bara de protecție, se dezechilibră și apoi își reluă cursa. Fuselajul avionului și deschizătura din el erau din ce în ce mai aproape. Boysie auzea deasupra capului urletul violent al reactoarelor. Îi aruncă o privire lui Mostyn, care strîngea cu furie volanul, și a cărui cămașă era plină de sînge sub umărul stîng, acolo unde intrase glonțul.

— Nu mai rezist mult, strigă Mostyn; agață-te de avion... împiedică-l să decoleze...

Boysie se sui pe scaun, cu mîinile încleștate pe portieră și cu ochii fixați spre fanta întunecoasă de deasupra capului.

— Sări! strigă Mostyn.

Agățîndu-se și sprijinindu-se în picioare, se lansă prin deschizătură și se trezi în avion, cu picioarele încă atîrnînd în afară și cu respirația tăiată de lovitura brutală. În chiar acel moment, Vulturul păru să facă o săritură, lăsînd M.G.-ul în urmă, ca pe un alergător epuizat de efort.

Boysie se înălță înăuntru și se așeză, cu inima bătîndu-i cu putere și gîfîind ca un pește scos din apă.

Încercă să-și regăsească controlul, dar spaima — dublată de efort — îl copleși, făcîndu-l să tremure ca o frunză. Reuși să se ridice în picioare și observă că pardoseala era înclinată. Poticnindu-se, se apropie de marginea trapei, pentru a vedea ce s-a întîmplat cu Mostyn și cu mașina. Dar sub el defilau hangarele, cîmpul și arborii îndepărtați. Vulturul decolase. Boysie se îndepărtă de trapa deschisă și începu să vomeze.

Apoi, ștergîndu-și gura cu dosul palmei, observă — uimit — că încă mai ținea revolverul în mînă. Se afla între două panouri lungi, încărcate de instrumente și prevăzute cu patru ecrane. Acesta era prețiosul sistem M 31. Depășind acest labirint, Boysie se îndreptă spre ușa în dosul căreia se aflau cabine de pilotaj.

Teama nu-l părăsise, dar acum nu mai tremura. Nimic nu era mai important decît să ajungă la cabină și să-l oblige pe pilot să se întoarcă. Răsuci mînerul și trase de el. Ușa se deschise brusc și Boysie intră în cabina de pilotaj, îndreptînd revolverul către scaunul pilotului.

— Oprește! S-a sfîrșit, urlă el, conștient de tonul său melodramatic.

Calm, Coordonatorul întoarse capul. Boysie se opri, cu ochii ațintiți și cu revolverul întins înainte. Coordonatorul rămase tăcut o clipă, ca să-și revină după apariția neașteptată a lui Boysie. Apoi zise:

— Deci tu erai, Boysie. Mi-am închipuit că ceva nu este în regulă. Idiotule. Iris îi întoarse spatele, trăgînd de manșă și înălțînd Vulturul către soare.

10

ANGLIA

Marți 11 iunie 1963

COORDONATORUL

Liniștea din cabina de pilotaj părea supranaturală. Motoarele ascunse sub ampenaj produceau doar un ușor șuierat. Păreau că abia se mișcă și, dacă n-ar fi fost vibrația ușoară, s-ar fi putut crede pe sol. Pentru el, era mai bine să nu se gîndească la ce se afla sub picioarele sale: aer și nori.

Boysie se sprijini de ușă, încercînd să se obișnuiască cu prezența lui Iris la comenzi. Iris — un dușman. Atunci cînd vorbi, gîtul său uscat scoase niște sunete guturale:

— Îmi pare rău, Iris, trebuia să te întorci. Am un pistol îndreptat către tine...

Iris puse mîna pe tabloul de comandă și împinse ușor manetele înainte. Vorbi fără să se întoarcă:

— Vei găsi un cadran pe ușă — ca închizătoarea unui seif. Închide ușa și învîrte-l complet.

Boysie nu mișcă.

— Repede, Boysie. Urcăm. Cabina trebuie presurizată; dacă nu, vom leșina peste cîteva secunde și nu va scăpa nici unul dintre noi.

Boysie se supuse. „E ridicol", gîndi el. „Nu e adevărat. Am făcut dragoste cu ea. E un coșmar".

— Iris, dacă nu te întorci, eu... Îi vorbea ca un părinte exasperat unui copil neascultător.

— Ce faci? Mă împuști? Nu cred, scumpule.

Boysie avansă și se strecură pe scaunul copilotului, continuînd să țină revolverul îndreptat către Iris. Fusta ei era ridicată mult deasupra genunchilor; picioarele lungi și frumoase apăsau cu eleganță pedalele de cauciuc. Își scosese vestonul, agățîndu-l de spătarul scaunului, și Boysie remarcă petele mari de sudoare care i se întindeau sub umeri. Își dădu seama că, din cauza fricii, și el era transpirat.

— Nu, nu cred că mă vei împușca, Boysie, spuse ea. Se apăra, așa cum s-ar fi apărat dacă el ar fi fost singur cu ea într-o cameră și ar fi vrut s-o violeze. Situația era extrem de tulburătoare.

— Te cunosc de parcă ai fi copilul meu. Surîdea, concentrată asupra comenzilor. Ți-e frică să zbori. Ai nevoie de mine, iubitule, și vei merge acolo unde merg eu. Numai eu pot să pilotez.

Boysie aruncă în balanță ceea ce el credea a fi ultimul său atu:

— Asta n-are atît de mare importanță. După ceea ce mi-a făcut banda ta, voi fi dat afară din Departament. R.A.F.-ul te va prinde curînd; vei fi obligată să aterizezi. N-ai absolut nici o șansă, Iris.

— Într-adevăr? Înainte de toate, ar trebui să ne găsească.

— Toate stațiile radar din...

— Puțin îmi pasă de stațiile de radar. Avem ceea ce ne trebuie. Privește. Îi arătă o cutiuță neagră, fixată cu ventuze de cauciuc de parbriz.

— Ultimul cuvînt al tehnicii, iubitule. O stație de bruiaj radar. Are rolul de a perturba undele și a împiedica funcționarea radarului. Din păcate, încă nu e complet pus la punct. Dar va mai funcționa încă două-

zeci de minute, ceea ce ne va fi suficient. În orice caz, nu vor trimite după noi avioane de vînătoare, păsărica e mult prea prețioasă. Iris se opri. Avionul balansa sub picioarele lor. Am pregătit de mult această lovitură, și ne-am gîndit la absolut toate amănuntele.

— Dar cum dracu... Boysie oscila între teroare și curiozitate.

— Cum dracu am trecut de partea comuniștilor? Pătrunseră în nori, și parbrizul se umplu de picături de apă. Iris îi aruncă o privire sfidătoare:

— Știi, cei de la Departament sînt foarte naivi, spuse ea. Înainte de angajare au făcut o anchetă foarte serioasă. Au controlat absolut tot, pînă și viața mea sexuală, care atunci, Boysie, era ireproșabilă. Au căutat peste tot, și au aflat totul. Un singur lucru le-a scăpat: la șaptesprezece ani — doi ani înainte de angajarea mea ca dactilografă în cadrul Departamentului — eram membră a Consiliului Internațional al Tineretului. Și am fost foarte bucuroasă cînd, în 1955, C.I.T.-ul m-a ales pentru a-l reprezenta la o conferință, la Praga. Atunci am fost recrutată.

— Vrei să spui... că încă din clipa intrării în Departament lucrai... pentru...

— Ei mi-au găsit acest post, iubitule. În timpul vacanțelor, anunțăm că plec în Elveția. Dar nimeni nu m-a verificat. În realitate, mergeam în altă parte pentru a primi instrucțiuni. Anul trecut am primit sarcina coordonării unui grup activ. Am primit misiunea de a obține acest obiect. Nici nu-ți poți închipui, Boysie, organizarea e formidabilă. Știi, în timpul ultimei vacanțe am învățat să pilotez un astfel de avion cu reacție. Nu mă descurc deloc rău, nu găsești?

Boysie a crezut întotdeauna că propria sa poziție în cadrul Departamentului era pur și simplu nevero-

similă, dar această fată drăguță și vorbăreață... Era pur și simplu de neînchipuit:

— Dar de ce ai făcut-o? întrebă el. Din distracție?

— Oarecum... deși, în fond, a fost vorba de politică. Nu crezi că țara noastră e într-o stare de descompunere?

— Acum nu discut politică. Boysie se chinuia. Ce putea să facă? Iris continua să vorbească:

— Îmi pare rău că te-am amestecat în povestea asta, iubitule. La Menton nu era decît teatru, mă refer la scenele noastre de pat. La plecare aveam mai multe planuri, apoi am aflat de vizita Ducelui și, cum erai în mîinile noastre, am hotărît să profităm. De fapt, ce s-a întîmplat cu Ducele?

— E nevătămat. A avut Mostyn grijă de asta.

— Păcat. Cum a reușit?

— A existat cineva care m-a supravegheat, cît timp am fost în Franța. Răpirea mea l-a făcut să intre în alertă. Ați cam exagerat...

— Oh, nu! A fost într-adevăr o greșeală imensă. Dar ai văzut ce s-a întîmplat cu vinovatul...

— Tu ai făcut asta? Boysie tresări, amintindu-și cadavrul dezbrăcat.

— Constantin? Despre el e vorba?...

— Mă tem că da.

— Iris ridică din umeri: Asta este. Și Peter e mort, a fost ucis atunci cînd am atacat echipa de la sol. Efectuînd cîteva reglaje, apăsă pe un buton din partea stîngă a tabloului de comandă.

— Iată. Am ajuns la zece mii de metri. Să lăsăm pentru un timp totul în grija pilotului automat.

Absurditatea situației îl făcea pe Boysie să se îndoiască de el însuși. Erau aici, și vorbeau la fel de liniștiți ca doi îndrăgostiți pe o bancă.

— Dă-mi o țigară, Boysie.

— Nu-ți plac țigările mele. Și acum, Iris, îți mai dau o șansă. Întoarce avionul!

— Oh, prostii! Nu fii chiar atît de prost; nu poți face nimic. Mai bine dă-mi haina.

Erau atît de destinși, încît Boysie se supuse. Întinse mîna stîngă pentru a lua vestonul de pe spătarul scaunului lui Iris. Iris își repezi cu violență piciorul, strivindu-i mîna dreaptă de tabloul de bord. Revolverul căzu. Dar Iris își pierdu echilibrul. Boysie se roti, cu mîna stîngă întinsă și cu pumnul strîns, pentru a face lovitura cît mai eficace.

Lovitura o atinse pe Iris în spatele urechii drepte. Fața i se schimonosi de durere și ea se prăbuși de pe scaun. Boysie o ridică, reașezînd-o în scaun. Ea rămase nemișcată. Spera că nu a lovit-o prea tare. Trecîndu-i mîinile pe sub umeri, o transportă în scaunul copilotului, îi legă centura de siguranță, luă revolverul și se instală pe locul pilotului.

Boysie privi în jur. Auzea huruitul regulat al reactoarelor. O mare de nori defila dedesubt; deasupra cerului strălucitor se întindea infinitul. Fu din nou cuprins de teroare. Se găsea la zece mii de metri înălțime, singur în mijlocul unei multitudini de butoane și de indicatoare. Alături de el se aflau o pereche de căști și un microfon. Le luă, își agăță microfonul în jurul gîtului și își fixă căștile. Auzind paraziții din receptor, își aminti de micuța cutie neagră. Întinzînd mîna, îl smulse de pe parbriz, îl aruncă pe podea și îl strivi cu o lovitură de picior. Zgomotul încetă și, venind de departe, auzi o voce:

— Unu-patru-cinci. Mă auzi?... Unu-patru-cinci...

— Unu-patru-cinci. Mă auzi?... Unu-patru-cinci... Recepție...

În dreapta tabloului de comandă se găsea un buton roșu. Boysie atinse cu teamă tabloul, ca și cum s-ar fi ferit de o arsură. Apăsă pe buton:

— Ajutor! spuse Boysie cu o voce slabă. Se simțea prost. Ajutor! Ridică degetul de pe buton.

— Unu-patru-cinci. Te auzim. Acum avem legătura. Cine este la comenzi?

Boysie apăsă din nou butonul.

— Oakes, Securitatea specială. Sînt singur. Pilotul este inconștient. Coborîți-mă, pentru numele lui Dumnezeu. Își dădu seama că vorbele sale păreau a fi cele ale unui copil neastîmpărat care a rămas într-un copac.

— Ascultă, Unu-patru-cinci. Ești pe o frecvență specială. Vei vorbi cu un pilot care cunoaște foarte bine acest tip de avion. În turnul de control de la Gayborough toată lumea își dădea seama că e vorba de o situație absolut neobișnuită. Boysie tremura. Corpul său părea să se revolte împotriva lui însuși — dureri violente îi paralizau mîinile și picioarele. O altă voce, la fel de slabă, se făcu auzită în căști:

— Oakes? Te voi ajuta să aterizezi. Știi să pilotezi?

— Nu...

— Nu ai nici un fel de noțiuni de pilotaj, măcar?

— Mi-e teamă că nu. De fapt, am oroare de zbor! Faptul că își mărturisesc teama îl mai liniști.

— Bine. Tuturor ne e teamă uneori. Dar Vulturul este foarte ușor de manevrat. La fel de ușor ca și cum ai tăia un copac.

Comparația nu era prea reușită. Boysie avu o strîngere de stomac.

— Spune-mi exact ceea ce știi. Interlocutorul său putea fi un conferențiar instalat comod într-un amfiteatru. Ca marea majoritate a celor care se tem de avioane, Boysie manifesta un interes morbid de a citi

articolele referitoare la securitatea aeriană și romanele inspirate din aeronautică.

— Știu că dacă împing manșa înainte botul avionului coboară, și invers. Că pedalele de comandă a direcției îl fac să vireze la stînga sau la dreapta, și că acționînd manșa lateral, avionul se înclină în stînga sau în dreapta.

— Perfect. Înainte de toate, trebuie să schimbi direcția. Te vom urmări pe radar pentru a te dirija. În stînga manșei se află un buton. Este apăsat?

— Da. Ea a spus ceva despre pilotul automat.

— Ea?

— Pilotul era o femeie.

— Bine. Avionul este condus acum de pilotul automat. Înainte de a încerca primul viraj, va trebui să deblochezi acest buton — îți voi spune eu cînd. Instalează-te bine la postul de pilotaj și atașează-ți centurile de siguranță. Pune picioarele pe pedalele de direcție; mîinile pe manșă. E în ordine?

Boysie se așează cu infinite precauții:

— O.K.

— Acum, ascultă-mă bine. În centrul tabloului de bord din față, vei vedea șase indicatoare, așezate pe două rînduri. Cel din mijloc, din rîndul de sus, este orizontul artificial. În timpul virajului, încearcă să păstrezi centrul indicatorului alb fixat pe linia albă. Vei vedea că acest indicator îți dă poziția avionului față de orizont, așa că privește-l cu atenție. Nu înclina prea tare avionul, fă-l doar să vireze. Și mai ales nu face mișcări bruște cu comenzile, decît în caz de absolută necesitate. Ai înțeles.

— Cred că da.

— Perfect. În curînd voi număra de la cinci la zero. La zero, vei debloca pilotul automat și vei apăsa pe pedala de comandă a direcției din dreapta, repet,

din dreapta. Supraveghează bine orizontul artificial și nu coborî privirea. Te vei apleca ușor înspre dreapta și vei continua să virezi la dreapta pînă cînd îți voi spune să te oprești. Ai înțeles?

Boysie își simțea sîngele izbindu-i cu putere în tîmple.

— Da. Voi încerca.

— Te urmăresc pe ecranul de aici. Nu-ți fie teamă de nimic. Gata?

— Gata.

— Începem. Atenție, încep să număr. Cinci... Patru... Trei... Doi... Unu... Zero...

Boysie deblocă pilotul automat și apăsă ușor cu piciorul pe pedala dreaptă, înclinînd manșa ușor către dreapta. Acum orizontului artificial tresări și, din colțul ochiului, văzu busola învîrtindu-se ușor.

Era relativ simplu. Boysie încerca chiar un sentiment de satisfacție, stăpînind mașinăria. La sfîrșitul virajului, instructorul îl făcu să reanclanșeze pilotul automat. Boysie aruncă o privire spre Iris, dare continua să rămînă adormită.

Instructorul i se adresă din nou:

— În curînd va trebui să începi coborîrea. Te apropii de Gayborough și te vom dirija chiar spre pista de aterizaj. Vei debloca din nou pilotul automat și vei încerca comenzile; foarte ușor, și cu încredere. Nu ridica și nu coborî prea mult vîrful avionului. Foarte bine. Continuă, te urmăresc pe ecran. Dacă simți nevoia, poți să strigi; la această înălțime nu ți se poate întîmpla nimic rău.

Boysie deblocă încă o dată pilotul automat. Avionul răspundea ascultător la toate mișcările sale. Simțea botul avionului înclinîndu-se și cabina oscilînd. Senzația era minunată — era o senzație de putere. Pentru

prima dată în viață, în circumstanțe care ar fi trebuit pur și simplu să-l îngrozească, Boysie se bucura că se află într-un avion. Redresă avionul și anclanșă pilotul automat.

— Merge? întrebă instructorul.

— Foarte bine.

— Acum vei localiza cîteva instrumente esențiale, înainte de a începe coborîrea. Ne mai rămîn cinci minute. Știi unde se găsește comanda pentru admisie?

— Da.

— În spatele ei vei găsi o manetă asemănătoare, de culoare neagră. Ai găsit-o?

— Da.

— Este comanda voleților. Poți observa că mișcarea este sacadată.

— Da.

— Bravo Oakes, merge bine. La dreapta, ai același levier, cu un buton roșu. L-ai văzut?

— L-am văzut.

— Sînt frînele de zbor. Acum, în spatele tabloului de zbor se găsește o manetă curbă.

— O văd: este inscripționată „tren de aterizare. Poziție sus și poziție jos".

— Trenul de aterizare. Bine. În fața ta, în dreapta tabloului de bord, este un buton alb marcat „P".

— Da, îl văd.

— Este parașuta de frînare. Îți voi spune cînd să o folosești — de îndată ce roțile vor atinge solul. Acum, vocea era cît se poate de clară. Vei acționa frînele împingînd în același timp pedalele de direcți — foarte încet. Nu te mai plictisesc. Nu avem timp pentru asta. Folosește-ți bunul simț și fă exact ceea ce ți-am spus. Scopul manevrei este să te aducă drept în axa pistei. Lucrul cel mai dificil va fi să păstrezi avionul la orizon-

tală și în linia pistei. Încearcă să te apropii cît mai mult de capătul pistei. Ai înțeles?

— Perfect.

— De acord. Vom începe coborîrea. Deblochează pilotul automat. Păstrează avionul în linie și așteaptă instrucțiunile mele. Repetă instrucțiunile imediat ce le execuți. Ai înțeles?

— Înțeles!

— Cînd îți voi spune „să cobori nasul", privește bine orizontul artificial și menține avionul astfel încît acul să rămînă chiar sub indicatorul alb. Vreau să cobori încet. Atenție.

Boysie deblocă pilotul automat și așteptă; era incredibil de calm. Se întrebă chiar dacă nu era același sînge-rece pe care îl au condamnații la moarte.

— Gata?

— Da, pilotul automat deblocat.

— Îi dăm drumul. Taie gazul.

— Tăiat gazul.

— Scoate frînele de zbor.

— Frîne de zbor scoase.

— Ușor, coboară nasul.

— Coborît nasul.

Boysie simțea puterea motorului micșorîndu-se.

— Botul e aplecat prea tare. Nu pot să-l țin.

— Trage manșa. Va merge.

— Acum merge.

Avionul era mai dificil de controlat și i se părea că aude un șuierat în exteriorul cabinei. Cobora vertiginos, drept către marea de nori de dedesupt.

— Vezi altimetrul?

— Ceasul ăsta care se învîrte ca un ventilator?

— Asta e. Trebuie să pierzi două mii de metri pe minut.

Minutele păreau ore. Acum era în nori, înconjurat din toate părțile de o spumă albă. Aparatul sălta; oscila, și era dificil de stăpînit. Transpirația îi curgea din nou pe frunte.

— Urmărește viteza. Iartă-mă, vroiam să spun să ridici ușor nasul: vii puțin cam repede.

Avionul țîșni din nori. Boysie avu o strîngere de inimă. Solul se întindea sub el ca un covor uriaș. Iar el părea suspendat deasupra.

— Ridică foarte ușor.

— E bine?

— Perfect.

Desenele covorului deveneau din ce în ce mai precise.

— Terenul este în dreapta ta. Vino în dreapta. Comandă dreapta. Ajunge.

Boysie încerca o stranie senzație de suspendare imobilă.

— Dă-i gaz, cam un sfert.

— Executat.

Aparatul plonjă înainte.

Scoate frînele de zbor.

— Frîne de zbor scoase.

— Frîne de zbor scoase.

— Privește soclul manșei și împinge cu o treime comanda deschiderii voleților.

— Voleți scoși cu o treime.

— Scoate trenul de aterizare. Ține avionul în linie.

— Trenul de aterizare scos. Trei lumini verzi s-au aprins pe tabloul de bord.

— Roțile sînt scoase. Te vedem. Ești puțin prea la dreapta. Pedală stînga. Încă puțin. Vezi pista? Chiar înainte.

Boysie putea să zărească o fîșie minusculă, gri cu negru. Deodată, două șiruri de lumini galbene se aprinseră de o parte și de alta.

— Am aprins balizele pentru tine. Două treimi voleții.

— Voleții două treimi!

Aparatul se repezea cu vîrful înainte și pierdea rapid înălțime; pista părea în continuare foarte mică, dar se apropia cu repeziciune.

— Voleții pînă la capăt.

— Voleții pînă la capăt.

— Taie gazul.

— Tăiat gazul.

— Nu lăsa nasul să se ridice. Tragi spre dreapta. Pedală stînga. Ține-l în linie... mereu în linie.

Un drum apăru și dispăru, departe în dreapta. I se păru că vede copiii făcînd cu mîna în mijlocul cîmpului. Păreau foarte aproape. Totul se petrecea foarte repede. Văzu stejarii: stejari uriași. Îi va lovi. Nu. A trecut mult pe deasupra lor. Se va strivi de sol. Nici unul dintre mușchi nu-l mai asculta.

— Ridică puțin. Bravo. Merge foarte bine. Ridică... încă puțin.

Acum era aproape la nivelul solului. Aripa stîngă i se păru că se înclină. Corectă. Comenzile erau ineficiente. Botul avionului cobora. Aparatul întreg tresări cînd roata din dreapta atinse pista. Simți o zguduitură în stînga.

— Împinge manșa. Parașuta! Parașuta imediat!

Boysie strivi butonul. Alerga ca o rachetă pe pistă, barierele din capătul celălalt repezindu-se înspre el.

— Frînează... încet... încet...

Vulturul vibră, pneurile scrîșniră și aparatul se opri ușor la un metru de iarba care marca sfîrșitul pistei. Boysie își lăsă brațele pe lîngă corp; parbrizul se încețoșă în fața ochilor săi, și i se făcu rău.

Au trebuit să spargă ușa pentru a intra în cabină. Boysie era în continuare la comenzi, ametit, aproape

paralizat în urma șocului. Iris își reveni în timp ce polițiștii o scoteau din avion. Pe unul îl mușcă de ureche, iar altuia reuși să-i aplice o lovitură de genunchi.

Erau patru la infirmeria bazei. Flevell, pilotul Vulturului, doi membri ai echipajului său și un membru al echipei de la sol; toți fuseseră răniți în lupta care se produsese atunci cînd Iris și grupul său apăruseră deghizați în zona de staționare.

În micuța morgă de lîngă infirmerie se aflau patru cadavre. Două aparțineau membrilor echipajului de la sol al Vulturului; mai era Peter cel plesuv și un corp cu urechi mari și depărtate care, în viață, fusese Constantin Alexis Skabichev.

— Ei bine, bătrînul meu Oakes, evident nu sîntem în situația de a-ți juca din nou rolul tău dramatic? Era începutul serii. Mostyn, cu brațul bandajat, era așezat în fața lui Boysie în infirmerie. Ducele tocmai plecase și Boysie era extrem de mulțumit de el însuși. Avea picioarele bandajate, dar Ducele fusese plin de elogii.

Dar lucrul cel mai agreabil era că putea să părăsească Departamentul fără ca nimeni să afle de existența sa paralelă. Remarca lui Mostyn îl făcuse să se decidă. Surise.

— Drumurile noastre se despart aici, spuse el cu un aer indiferent.

— Nu cred că trebuie să mergem pînă aici, zise Mostyn. Am o mulțime de idei. Putem folosi oricînd un om ca tine. N-am obiceiul să fac complimente, bătrîne, dar azi dimineață ai făcut un lucru formidabil. Băieții de la R.A.F. sînt pur și simplu înnebuniți.

— Ascultă, colonele. Cred că ar fi mai bine să părăsesc serviciul. Voi fi fericit...

— Dar noi vom fi triști, bătrîne. Imposibil, nu te putem lăsa să pleci astfel. Dacă ar fi fost altcineva...

Boysie își dăduse seama că a pierdut.

— Ia-ți un concediu de o lună, apoi vom mai vorbi. Eu îmi voi petrece acest timp ca s-o interoghez pe blestemata de Iris. Ca o paranteză, ți-a lăsat un mesaj — înainte să fie dusă la Londra. Nu te gîndi că ai fi putut să-i reziști — cu o singură condiție, să nu fi fost hermafrodit, bineînțeles.

Cineva bătu la ușă. Doctorul îi făcu loc să intre lui Black Angus.

— Comandantul bazei dorește să afle dacă vă simțiți amîndoi destul de bine pentru a merge la popotă, spuse doctorul.

— M-am gîndit că faptul că veți bea un pahar n-are cum să vă facă rău, spuse Black Angus surîzător.

— De acord, răspunse doctorul.

Sărbătoarea era în toi. La celălalt capăt al barului, Mostyn era angajat într-o conversație furtunoasă împreună cu Martin — care își aprinsese o țigară uriașă — și cu colonelul. Peste tot în jur era zarvă.

Boysie contempla cu imens respect genunchii acelei fete înalte din serviciul auxiliar. Erau admirabili, iar fusta ușor ridicată îi dezvăluia pulpele minunate. Ea îl privi, cu un aer tulburat, cu aceiași ochi pe care îi întîlnise dimineața în turnul de control.

— N-ai putea pleca de aici pentru o săptămînă sau două? spuse Boysie.

— Nu-mi rămîne decît să-mi iau o permisie, răspunse fata, care se numea Inès.

— Perfect: ce-ai zice de cîteva zile de vacanță? Numai noi doi? Am o lună de concediu.

— Unde am putea merge?

— Alege!

— Ador-Franța, spuse Inès. Voi vorbi cu maiorul, dar sînt sigură că va fi de acord. Am știut, Boysie, am știut de îndată ce te-am văzut. Am putea să luăm avionul pînă la Nisa sau în altă parte. Am putea pleca chiar în seara aceasta; întîi Londra, și apoi Coasta de Azur.

— Da, răspunse Boysie, înghițindu-și dintr-o dată tot ginul și întorcîndu-se brusc pentru a-și ascunde zîmbetul din colțul gurii.

— Oh, da, ar fi minunat.

Dar Inès nu-l mai asculta. Începuse deja să vorbească cu maiorul. Auzi cîteva frînturi din conversația lor:

— Într-adevăr, domnule maior, e foarte urgent... Trebuie să plec chiar în noaptea asta... Da... Oh! formidabil.

„Înlănțuit", gîndi Boysie. „Iată-mă încă o dată înlănțuit."

— SFÎRȘIT —

Tiparul executat la I.P. „13 Decembrie 1918"